

VLAAMSE GEMEENSCHAPSCOMMISSIE

DE RAAD

ZITTING 2019-2020

Nr. 1

INTEGRAAL VERSLAG

Vergadering van woensdag 18 september 2019

Ochtendvergadering

INHOUD

OPENING VAN DE GEWONE ZITTING 2019-2020	3
BENOEMING VAN HET BUREAU (R.v.O., art. 3)	3
TOESPRAAK VAN DE VOORZITTER	4
MEDEDELING	5
BENOEMING VAN DE COMMISSIES (R.v.O., art. 12)	5

BELEIDSVERKLARING 2019-2020 VAN HET COLLEGE

Algemene bespreking	8
<i>Spreker : Elke Van den Brandt, collegevoorzitter, Mathias Vanden Borre – Arnaud Verstraete – Dominiek Lootens-Stael – Khadija Zamouri – Bianca Debaets – Els Rochette – Pepijn Kennis – Jan Busselen – Hilde Sabbe – Gilles Verstraeten – Cieltje Van Achter – Celia Groothedde, Vlaams parlements lid – Hannelore Goeman, Vlaams parlements lid – Elke Van den Brandt, collegevoorzitter – Sven Gatz, collegelid – Pascal Smet, collegelid</i>	

REGELING VAN DE WERKZAAMHEDEN	57
--	-----------

ACTUALITEITSVRAAG (R.v.O., art. 60)	57
--	-----------

Van de heer Mathias Vanden Borre aan mevrouw Elke Van den Brandt, collegevoorzitter bevoegd voor Begroting, Welzijn, Gezondheid, Gezin en Stedelijk beleid, betreffende de jarenlange leegstand van een gebouw van de VGC

BELEIDSVERKLARING 2019-2020 VAN HET COLLEGE

Stemming	60
----------------	----

BIJLAGEN	61
-----------------------	-----------

TREFWOORDENREGISTER	62
----------------------------------	-----------

1ste vergadering

Vergadering van woensdag 18 september 2019

OCHTENDVERGADERING

De vergadering wordt om 9.06 uur geopend.

Voorzitter: mevrouw Hilde Sabbe, oudste lid in jaren

(De 2 jongste aanwezige leden – de heer Juan Benjumea Moreno en de heer Gilles Verstraeten – treden op als secretaris)

OPENING VAN DE GEWONE ZITTING 2019-2020

De voorzitter: De Raad van de Vlaamse Gemeenschapscommissie komt heden van rechtswege bijeen op grond van artikel 71 van de Bijzondere Wet van 12 januari 1989 met betrekking tot de Brusselse Instellingen.

Ik verklaar de gewone zitting 2019-2020 geopend.

BENOEMING VAN HET BUREAU (R.v.O., art. 3 en 4)

De voorzitter: Dames en heren, aan de orde is de benoeming van het Bureau.

Het uittredende Bureau was als volgt samengesteld:

Voorzitter: de heer Fouad Ahidar

Ondervoorzitter: mevrouw Soetkin Hoessen

Secretarissen: mevrouw Cieltje Van Achter, de heer Guy Vanhengel, mevrouw Lotte Stoops, de heer Gilles Verstraeten en mevrouw Carla Dejonghe

Mevrouw Els Rochette: Mevrouw de voorzitter, ik stel voor de leden van het uittredende Bureau opnieuw in hun ambt te bevestigen.

De voorzitter: Conform artikel 10, 3 van het Reglement van Orde worden de kandidaten benoemd verklaard indien hun aantal overeenstemt met het aantal toe te kennen ambten.

Daar het aantal kandidaatstellingen voor het Bureau overeenstemt met het aantal toe te wijzen ambten, verklaar ik benoemd:

Voorzitter: de heer Fouad Ahidar

Ondervoorzitter: mevrouw Soetkin Hoessen

Secretarissen: mevrouw Cieltje Van Achter, de heer Guy Vanhengel, mevrouw Lotte Stoops, de heer Gilles Verstraeten en mevrouw Carla Dejonghe

Het Bureau van de Raad van de Vlaamse Gemeenschapscommissie is aldus samengesteld.

Ik nodig de voorzitter uit om hier plaats te nemen. (*Applaus*)

Voorzitter: de heer Fouad Ahidar

TOESPRAAK VAN DE VOORZITTER

De voorzitter: Beste collega's, beste collegeleden, beste griffiepersoneel, ik heb u op 20 juli 2019 reeds mogen toespreken. Ik val niet graag in herhaling en we hebben nog veel te bespreken. Ik zal dus proberen het kort en bondig te houden.

Ik had perfect kunnen verwijzen naar het verslag van 20 juli 2019, maar dat zou echt te kort zijn. Voor de 1ste keer wil ik het protocol *à la lettre* respecteren, mevrouw de griffier, en zoals in het vademecum staat, een toespraak houden. Dames en heren, het is een eer om de volgende jaren op deze stoel te mogen plaatsnemen. Het Reglement van Orde geeft mij een dubbele taak: het werk van deze Raad in goede banen leiden en de Raad vertegenwoordigen naar buiten. Ik zal beide in eer en geweten en met gedrevenheid uitvoeren. Dat beloof ik u.

Als voorzitter wil ik, samen met de leden van het Bureau, een ambassadeur zijn voor dit Huis, voor de VGC, voor de Nederlandstalige Brusselaars en voor alle Brusselaars die zich verbinden met het Nederlandstalige netwerk.

De VGC heeft een zeer directe impact op hoe huidige en toekomstige generaties opgroeien en leren, zich ontspannen en verrijken, hoe ze beter kunnen samenleven en zorgen voor elkaar. De Brusselaars hebben ons een mandaat gegeven om hun leven mee vorm te geven maar vooral te verbeteren. Dat is een grote verantwoordelijkheid. Ik kijk dan ook uit naar de vele gesprekken en discussies in deze Raad. Ik hoop dat we in de VGC-Raad vooral ook constructieve debatten kunnen voeren die meehelpen bouwen aan de best mogelijke toekomst voor de Brusselaars.

Dit College heeft de duidelijke ambitie uitgesproken om burgers nauwer te betrekken bij het beleid. In deze Raad wordt dat beleid besproken en gecontroleerd. Het is belangrijk dat we ook in deze Raad ruimte maken voor betrokkenheid en participatie. De Raad van de VGC is vandaag al een open huis: dankzij de inzet van de diensten kunnen elk jaar duizenden kinderen maar ook honderdtallen volwassenen proeven van de Brusselse politiek. De volgende jaren kunnen we samen onze deuren nog meer opengooien door hoorzittingen en werkbezoeken te organiseren en door burgers en organisaties uit te nodigen in het Huis van de Raad. Dit kan de debatten alleen maar rijker maken, en misschien de kloof tussen politiek en burger wat kleiner.

Ik zie 2 nieuwe collegeleden en een reeks nieuwe raadsleden. Sommigen nemen voor de 1ste keer plaats op deze banken, anderen zijn van stoel gewisseld, nog anderen maken hun overstap uit een ander assemblee. Ik wens jullie allen hoe dan ook veel succes en hoop op een vruchtbare samenwerking.

Beste collega's – *last but not least* – jullie weten allemaal waarvoor dit dient. (*laat voorzittershamer zien*) Vermijd alstublieft dat ik dit te vaak moet gebruiken. (*Applaus*)

MEDEDELING

De voorzitter: Bij collegebesluit 20192020-0081 van 12 september 2019 sluit het College de gewone zitting 2018-2019 van de Raad van de Vlaamse Gemeenschapscommissie op 17 september 2019.

BENOEMING VAN DE COMMISSIES (R.v.O., art. 12)

De voorzitter: Het Uitgebreid Bureau van 9 september 2019 besliste om de volgende commissies ter benoeming voor te dragen aan de Raad:

- Commissie voor Algemene Zaken, Financiën & Begroting en Stedelijk beleid
- Commissie voor Cultuur, Jeugd en Sport
- Commissie voor Onderwijs en Scholenbouw
- Commissie voor Welzijn, Gezondheid en Gezin
- Commissie voor het Reglement
- Samenwerkingscommissie met de Vlaamse volksvertegenwoordigers gekozen in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest.

Artikel 10 van het Reglement van Orde stelt onder meer dat de samenstelling van de commissies geschiedt overeenkomstig de evenredige vertegenwoordiging van de politieke fracties. De erkende politieke fracties zijn: Groen, N-VA, Open Vld, one.brussels-sp.a, Vlaams Belang, CD&V, Agora en PVDA.

De eerste 4 commissies tellen 5 effectieve en 5 plaatsvervangende leden. De verdeling over de fracties geschiedt als volgt:

- Groen: 2 effectieve leden en 2 plaatsvervangende leden
- N-VA: 1 effectief lid en 1 plaatsvervangend lid
- Open Vld: 1 effectief lid en 1 plaatsvervangend lid
- one.brussels-sp.a: 1 effectief lid en 1 plaatsvervangend lid

De Commissie voor het Reglement is samengesteld uit de leden van het Uitgebreid Bureau.

De Samenwerkingscommissie met de Vlaamse volksvertegenwoordigers gekozen in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest is samengesteld uit de 17 VGC-raadsleden en de 6 Brusselse leden van het Vlaams Parlement.

Het Uitgebreid Bureau van 9 september 2019 besliste vervolgens dat de Commissie voor Algemene Zaken, Financiën & Begroting en Stedelijk beleid, de Commissie voor het Reglement en de Commissie voor Welzijn, Gezondheid en Gezin op de 1ste en 3de (en eventueel 5de) dinsdagnamiddag van de maand bijeenkomen.

De Commissie voor Cultuur, Jeugd en Sport zal op de 2de en 4de dinsdagnamiddag van de maand bijeenkomen.

De Commissie voor Onderwijs en Scholenbouw zal op de 1ste en 3de woensdagnamiddag van de maand bijeenkomen en de Samenwerkingscommissie met de Vlaamse volksvertegenwoordigers gekozen in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest op maandagnamiddag in de vergaderweken die

aan de Raad van de VGC zijn voorbehouden, afhankelijk van de beschikbaarheid van de Vlaamse ministers of de voorzitter van het Vlaams Parlement.

Kan de Raad hiermee instemmen? (*Instemming*)

De voorzitter: De volgende samenstelling van de commissies wordt, na overleg tussen de fractievoorzitters, ter instemming voorgelegd aan de Raad:

1. Commissie voor Algemene Zaken, Financiën & Begroting en Stedelijk beleid

5 effectieve leden: 2 Groen: Soetkin Hoessen en Arnaud Verstraete; 1 N-VA: Mathias Vanden Borre; 1 Open Vld: Guy Vanhengel; 1 one.brussels-sp.a: Fouad Ahidar

5 plaatsvervangende leden: 2 Groen: Lotte Stoops en Juan Benjumea Moreno; 1 N-VA: Gilles Verstraeten; 1 Open Vld: Carla Dejonghe; 1 one.brussels-sp.a: Els Rochette

2. Commissie voor Cultuur, Jeugd en Sport

5 effectieve leden: 2 Groen: Lotte Stoops en Juan Benjumea Moreno; 1 N-VA: Mathias Vanden Borre; 1 Open Vld: Carla Dejonghe; 1 one.brussels-sp.a: Hilde Sabbe

5 plaatsvervangende leden: 2 Groen: Soetkin Hoessen en Arnaud Verstraete; 1 N-VA: Cieltje Van Achter; 1 Open Vld: Khadija Zamouri; 1 one.brussels-sp.a: Els Rochette

3. Commissie voor Onderwijs en Scholenbouw

5 effectieve leden: 2 Groen: Arnaud Verstraete en Soetkin Hoessen; 1 N-VA: Gilles Verstraeten; 1 Open Vld: Khadija Zamouri; 1 one.brussels-sp.a: Fouad Ahidar

5 plaatsvervangende leden: 2 Groen: Juan Benjumea Moreno en Lotte Stoops; 1 N-VA: Mathias Vanden Borre; 1 Open Vld: Guy Vanhengel; 1 one.brussels-sp.a: Hilde Sabbe

4. Commissie voor Welzijn, Gezondheid en Gezin

5 effectieve leden: 2 Groen: Juan Benjumea Moreno en Arnaud Verstraete; 1 N-VA: Cieltje Van Achter; 1 Open Vld: Carla Dejonghe; 1 one.brussels-sp.a: Els Rochette

5 plaatsvervangende leden: 2 Groen: Lotte Stoops en Soetkin Hoessen; 1 N-VA: Gilles Verstraeten; 1 Open Vld: Guy Vanhengel; 1 one.brussels-sp.a: Hilde Sabbe

5. Commissie voor het Reglement

Dezelfde samenstelling als het Uitgebreid Bureau.

Groen: Soetkin Hoesen, Lotte Stoops, Arnaud Verstraete

N-VA: Cieltje Van Achter, Mathias Vanden Borre, Gilles Verstraeten

Open Vld: Carla Dejonghe, Guy Vanhengel, Khadija Zamouri

one.brussels-sp.a: Fouad Ahidar, Els Rochette

Vlaams Belang: Dominiek Lootens-Stael

CD&V: Bianca Debaets

Agora: Pepijn Kennis

PVDA: Jan Busselen

6. Samenwerkingscommissie met de Vlaamse volksvertegenwoordigers gekozen in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest

VGC-Raad:

Groen: Soetkin Hoesen, Lotte Stoops, Arnaud Verstraete
 N-VA: Cieltje Van Achter, Mathias Vanden Borre, Gilles Verstraeten
 Open Vld: Carla Dejonghe, Guy Vanhengel, Khadija Zamouri
 one.brussels-sp.a: Fouad Ahidar, Els Rochette
 Vlaams Belang: Dominiek Lootens-Stael
 CD&V: Bianca Debaets
 Agora: Pepijn Kennis
 PVDA: Jan Busselen

Vlaamse volksvertegenwoordigers gekozen in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest:

Groen: Stijn Bex, Celia Groothedde
 N-VA: Annabel Tavernier, Karl Vanlouwe
 Open Vld: Els Ampe
 one.brussels-sp.a: Hannelore Goeman

Dan is aldus beslist.

Volgens artikel 12, 2 van het Reglement van Orde benoemt iedere commissie haar voorzitter en ondervoorzitter na overleg tussen de erkende politieke fracties.

Ambtshalve zal de Commissie voor Algemene Zaken, Financiën & Begroting en Stedelijk beleid; de Commissie voor het Reglement en de Samenwerkingscommissie met de Vlaamse volksvertegenwoordigers gekozen in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest, worden voorgezeten door de voorzitter van de Raad. Het ondervoorzitterschap van deze commissies komt toe aan de ondervoorzitter van de Raad.

De keuzevolgorde voor de overige commissies wordt bepaald op grond van het stelsel D'Hondt. Groen heeft de 1ste keuze voor een voorzitterschap, N-VA de 2de keuze en Open Vld de 3de keuze. Voor de ondervoorzitterschappen wordt dezelfde volgorde gehanteerd. De voorzitter en de ondervoorzitter van een commissie moeten evenwel lid zijn van een verschillende fractie.

Bij e-mail van 11 september 2019 draagt Groen mevrouw Lotte Stoops voor als voorzitter van de Commissie voor Cultuur, Jeugd en Sport en de heer Juan Benjumea Moreno als ondervoorzitter van de Commissie voor Welzijn, Gezondheid en Gezin.

Bij e-mail van 12 september 2019 draagt N-VA de heer Gilles Verstraeten voor als voorzitter van de Commissie voor Onderwijs en Scholenbouw en de heer Mathias Vanden Borre als ondervoorzitter van de Commissie voor Cultuur, Jeugd en Sport.

Bij e-mail van 17 september 2019 draagt Open Vld mevrouw Carla Dejonghe voor als voorzitter van de Commissie voor Welzijn, Gezondheid en Gezin en mevrouw Khadija Zamouri als ondervoorzitter van de Commissie voor Onderwijs en Scholenbouw.

De benoeming van haar voorzitter en ondervoorzitter wordt geagendeerd op de 1ste vergadering van iedere commissie.

BELEIDSVERKLARING 2019-2020

Beleidsverklaring 2019-2020 van het College van de Vlaamse Gemeenschapscommissie – Stuk 4 (2019-2020) – Nr. 1

Algemene bespreking

De voorzitter: Aan de orde is de bespreking van en de stemming over de Beleidsverklaring 2019-2020 van het College van de Vlaamse Gemeenschapscommissie.

Collegevoorzitter Elke Van den Brandt: Goedemorgen iedereen, en bedankt aan de collega's van het Vlaams Parlement die hier aanwezig zijn. Bij dit nieuwe werkjaar hebben wij een beleidsverklaring voor u. Het zal geen grote verrassing zijn dat die sterk in de lijn ligt van het bestuursakkoord dat werd opgemaakt voor de komende 5 jaar en dat we een aantal maanden geleden besproken hebben. Het is goed dat we van start gaan met frisse ideeën voor het nieuwe werkjaar.

We zijn begonnen onder de koepel 'Brussel is wat we delen', een stad waar we allemaal samen aan bouwen, waar we wonen en die we delen met de mensen die er wonen, werken, op bezoek komen en gebruik van maken. Met deze beleidsverklaring willen we de start geven voor dit nieuwe beleidsjaar van deze regeerperiode. We zullen een aantal nieuwe initiatieven belichten. Ik ga niet alles voorlezen, omdat ik vorige keer begrepen heb dat u het waardeert om de teksten op tijd te krijgen, om ze vooraf te kunnen lezen zodat we een echt debat kunnen voeren. Ik ga ervan uit dat u dat hebt kunnen doen, dat u het grootste deel van de tekst hebt gelezen, en ik ben dan ook zeer benieuwd naar uw input en reacties.

We belichten een aantal nieuwe initiatieven. Er komen vanzelfsprekend ook nog een begrotingsoefening en een voorbereiding voor het meerjarenplan aan, met daaraan gekoppeld een meerjarenbegroting, een investeringsplan en een personeelsplan voor de periode 2021-2025. Daarbij zult u nog ruimschoots de krans krijgen om het huis dat we samen bouwen, mee vorm te geven.

Het komende jaar zal dan ook in het teken staan van de voorbereiding van het strategische meerjarenplan. Dit 1ste jaar willen we onder meer gebruiken om de stem te horen van Brusselaars, burgerbewegingen, organisaties, lokale besturen. In de aanloop naar dat meerjarenplan zullen we bijzonder veel aandacht besteden aan inclusie en het betrekken van een zo divers mogelijk publiek. In dit werkjaar 2019-2020 zal de VGC dan ook zorgen voor een sterk en ambitieus participatietraject. Met het invoeren van het meerjarenplan willen we dan ook de omslag maken naar een veel transversalere overheid.

De VGC is een kleine, maar wel heel wendbare overheid die heel snel kan inspelen op veranderingen in de samenleving. Ze grijpt kansen en biedt de grote uitdagingen het hoofd waar Brussel voor staat. De 5 transversale thema's die in het bestuursakkoord staan, vormen uiteraard dan ook de rode draad voor deze beleidsverklaring. Het is immers samen met de vele partners, en vanuit onze verschillende bevoegdheden, dat we willen werken aan een stad

voor alle Brusselaars. De Vlaamse Gemeenschap en het Brussels Hoofdstedelijk Gewest zijn en blijven daarbij essentiële partners.

Collega's, de 1ste van de 5 pijlers is 'een stad op kindermaat'. Wat goed is voor onze kinderen, is goed voor iedereen. Een stad die aangepast is aan de kleinsten, is ook aangenaam leven voor de minder kleinen onder ons. Dan gaat het over de inrichting van de publieke ruimte, maar ook over de inrichting van het gemeenschapsbeleid van de VGC. Aan die stad op kindermaat bouwen we de komende jaren vanuit de verschillende beleidsdomeinen, met de verschillende collegeleden. We zetten in op kinderopvang, gezinsondersteuning, onderwijs, jeugdbeleid, speelpleinwerking. Voor een kindvriendelijk beleid kijken we ook over de landsgrenzen. Zo gaan we samen met de sector naar het *childfriendly* Leeds om daar inzichten op te doen voor het strategische meerjarenplan. Dat doen we niet alleen: we laten ons samen met Vlaamse steden en gemeenten en uiteraard ook met de middenveldorganisaties inspireren.

Bij 'een stad op kindermaat' begin je met de kleinsten: dan zorg je voor kinderopvang, voor een goede afstemming van na- en buitenschoolse opvang, maar ook voor voldoende scholen. We weten dat er steeds meer leerlingen zijn. Die zijn zeer welkom, wij zien onze kinderen graag. Maar we moeten wel scholen voor hen bouwen. Met renovaties en met de bouw van nieuwe scholen zal collegelid Sven Gatz zich de komende jaren intensief bezighouden.

In onze scholen moeten natuurlijk ook leerkrachten staan. Iedereen weet hoe moeilijk het is om goede, gemotiveerde, kwaliteitsvolle leerkrachten te vinden. Daarop zal het College, samen met andere overheden, maar ook met alle kracht die het zelf heeft, inzetten om die gemotiveerde leerkrachten te zoeken, aan te trekken en op die manier onze Brusselse ketjes de best mogelijke scholing te kunnen aanbieden.

Jong zijn gaat over crèches enzoverder, maar dat gaat ook over je talenten kunnen ontwikkelen, ruimte krijgen om er te mogen zijn en je ding te kunnen doen. Ook daarop zal verder worden ingezet.

Op deze manier proberen we de 'stad op kindermaat' echt vorm te geven en ervoor te zorgen dat jonge gezinnen in Brussel zich echt thuis kunnen voelen.

Een 2de pijler, ook in deze beleidsverklaring, is 'Brussel als *co-city*', met een cultuur van participatie en betrokkenheid. Net als in heel veel andere Europese steden zie je in Brussel in een ijtempo nieuwe burgerinitiatieven ontstaan die mensen samenbrengen en het bestaande middenveld versterken. Burgers die mee beleid willen maken en vormen, zijn uitgestoken handen die we graag aannemen, ook als ze eens kritiek hebben of boos zijn. Het is een kans om samen aan de stad te bouwen. Iedere inwoner die zich engageert, is een stap naar een sterk en gedragen beleid.

We zullen die stad samen blijven maken. Daar zetten we op in, en we zorgen ervoor dat alle Brusselaars mee zijn, ook zij die zich niet spontaan kunnen of willen engageren, ook de mensen die het moeilijker hebben. We zorgen ervoor dat iedereen mee is; dat onze adviesorganen op een goede; diverse manier zijn samengesteld en een afspiegeling vormen van onze samenleving, dat we inzetten op een armoedebeleid dat die naam waardig is. We moeten ervoor kunnen zorgen dat elke Brusselaar mee is en kansen krijgt, dat je gezonde kansen krijgt, een gezonde stad kunt bouwen, dat je kinderen in het onderwijs meekrijgt, dat je inzet op zorgbeleid en gelijke kansen. Op die manier ben ik ervan overtuigd dat we van Brussel die stad zullen maken om in te leven en in groot te worden.

Een 3de pijler, is de rol van de VGC als partner van de Brusselaar. Samenwerken zit in het DNA van de VGC. We stellen ons dan ook uitdrukkelijk op als een overheid die inzet op samenwerking en dialoog, zowel met Vlaanderen als met partners binnen en buiten Brussel; een overheid die dicht bij de Brusselaar staat, die bereikbaar en toegankelijk is, die samen innovatief aan de slag gaat, die durft te vernieuwen, durft te experimenteren en die ook met de andere overheden de samenwerking aandurft. Dat is de enige manier waarop de VGC-overheid een rol kan spelen en de lijm kan zijn die er moet zijn in deze stad.

De 4de pijler in het bestuursakkoord, gaat erover hoe we met het Nederlands omgaan en hoe we het Nederlands kunnen bevorderen in de meertalige stad die Brussel is. We blijven verderbouwen aan een open en gastvrij Nederlandstalig netwerk van diensten en voorzieningen, uiteraard in een meertalige omgeving. Die meertaligheid zien we als een troef, een kans. We moeten ervoor zorgen dat wij daarvan gebruikmaken. Steeds meer Brusselaars – 75 % van de Brusselse scholieren – zijn meertalig. Als je naar de basisschool kijkt, gaat het zelfs over meer dan 90 % van de kinderen. Daar kun je commentaar op hebben, maar het is een feit en je moet het als een rijkdom zien. We moeten ervoor zorgen dat we hier het Nederlands versterken en dat het Nederlands als bindtaal, als gemeenschappelijke taal in ons onderwijs, maar ook in onze samenleving, versterkt wordt. Dat is een rol die de VGC moet en zal blijven opnemen.

De laatste pijler gaat over de VGC als actor of motor in de duurzame transitie. De VGC moet, net als alle andere overheden, bijdragen aan de omslag naar een duurzamere stad. Bij de uitwerking van het strategische meerjarenplan zullen we dan ook de duurzame ontwikkelingsdoelen van de Verenigde Naties als toetssteen gebruiken om te kijken of het beleid er ook effectief toe zal bijdragen dat we de duurzame doelstelling behalen.

Collega's, dit zijn de 5 grote lijnen van het bestuursakkoord, die ons ook dit werkjaar zullen motiveren en verbinden om beleid te voeren en aan Brussel te timmeren. Brussel beweegt en samen met de Brusselaars zetten we koers naar een duurzame, gezonde en inclusieve stad. Als kleine en vernieuwende overheid is de VGC de 1ste bondgenoot van mensen, van groepen, van middenveldorganisaties die de stad vooruit willen doen gaan. Met het College van de VGC werken wij aan een stad die kansen biedt aan haar inwoners, een stad waarin elke Brusselaar kan groeien.

Wij blijven bouwen aan een Brussel waarin een beroep gedaan kan worden op kwaliteitsvol onderwijs en op goede zorgvoorzieningen, waarin iedereen de vrijheid en de mogelijkheid heeft om cultuur te beleven en aan sport te doen.

De VGC is een belangrijke schakel in Brussel, omdat we aanwezig zijn in die levensdomeinen waar leren, zorgen, inspireren en verbinden de Brusselaars maakt. We zijn ervan overtuigd dat alleen een beleid dat tot stand komt in dialoog en dat gedragen wordt door de burgers, de middenveldorganisaties en de diverse overheden een antwoord kan bieden op de uitdagingen in onze grootstad.

Daarom vragen wij het vertrouwen om met deze beleidsverklaring dit werkjaar van start te kunnen gaan.

De heer Mathias Vanden Borre (N-VA): In de eerste plaats wil ik het College bedanken voor het feit dat wij wel een beleidsverklaring krijgen in tegenstelling tot het Brussels

Hoofdstedelijk Parlement en de vergadering van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie (GGC), want daar kiest de Brusselse Regering er namelijk keer op keer voor om het parlementair jaar te starten zonder beleidsverklaring. Ik dank het College dus om het werk hier ernstiger op te nemen.

Voor mij is het de 1ste keer als fractievoorzitter hier om de beleidsverklaring door te lichten en te bespreken. Daarbij is het altijd interessant om te kijken wat mijn voorgangers gezegd hebben over voorgaande beleidsverklaringen. Ik herneem daarom een aantal citaten uit 2018, die ik in feite ten volle onderschrijf en ook van toepassing vind op deze beleidsverklaring. Ik zeg echter de naam van de auteur, noch de politieke fractie er even niet bij. Deze mogen mijn collega's proberen te raden. Kwestie van het interactief en voor iedereen spannend te houden.

Het 1ste citaat luidt als volgt: *"Een van de meest acute uitdagingen is het nijpend tekort aan plaatsen in de kinderopvang. U ging maximaal inzetten op capaciteit. Wij moeten helaas, jaar na jaar, vaststellen dat deze nog steeds ruim onvoldoende is."*

Een 2de citaat: *"Waar zijn de beloofde extra plaatsen in de gehandicaptenzorg? Het zal dus wachten zijn op een volgend College dat echt goesting heeft in welzijn in Brussel."*

Een 3de citaat: *"In het bestuursakkoord was een actieplan Jeugdinfrastructuur opgenomen, waarbij het College minstens 1 permanent jeugdhuis in de Brusselse Vijfhoek wou openen en vooral minstens 1 fuifzaal of urban youth center. We zien dat het jeugdhuis DAR in de planning zit. Als ik het goed begrijp, is er dus maar 1. Wat gebeurt er echter met de fuifzaal? We zijn intussen bijna een legislatuur verder. Waar blijft ze?"*

Een 4de citaat: *"Op het vlak van media en bibliotheken rept deze beleidsverklaring weeral met geen woord over de Vlaams-Brusselse Media. Ik vind dat toch een beetje verrassend. Elke keer opnieuw wordt benadrukt dat dit zo belangrijk is en besteedt men er massa's geld aan. Iedereen onderstreept deze visie. Als puntje bij paaltje komt, heeft het College hier echter geen mening over of visie op."*

Nog een laatste citaat: *"De beleidsverklaring maakt evenmin melding van de rol van Muntpunt. Het bibliotheekbeleid wordt maar heel eventjes aangekaart. Nochtans zijn dit belangrijke instellingen in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest."*

Iedereen kan het waarschijnlijk wel raden. Deze zeer terechte opmerkingen bij de vorige beleidsverklaring kwamen van voormalig collega Annemie Maes van Groen. Zij was een echte meerwaarde voor deze Raad, want ze had een terechte kritische reflex.

We moeten dus vaststellen dat de nieuwe beleidsverklaring als 2 druppels water lijkt op de voorgaande. Waar is de zelfverkleerde vernieuwing? Het kan anders?

Mijns inziens zijn er toch 2 verschilpunten. Mogelijks zijn dit de groene accenten.

Ten eerste, is deze beleidsverklaring zo mogelijk nog vager dan de voorgaande. Net als het bestuursakkoord blinkt deze beleidsverklaring uit in vaagheid. Het is een bewijs dat dit College geen eigen visie of verhaal heeft. Dat merken we ook aan deze verklaring: *"De concrete invulling zal pas volgen na inspraak en participatie van de burger en het middenveld."* Dat betekent dus dat we weer maanden tijd zullen verliezen om te weten waar dit College echt naartoe wil. Ik hoop alleszins dat, naast het middenveld en de burger – en dat

is vooral ook de Vlaamse Brusselaar en Brusselse Vlaming – de Vlaamse overheid betrokken wordt bij de opmaak en uitvoering van het Strategisch Meerjarenplan.

Ten tweede, is het gegeven Vlaamse gemeenschap, die we hier in deze Raad nochtans behoren te vertegenwoordigen in Brussel, volledig weggegomd. Er is nauwelijks verwijzing naar de Vlaamse gemeenschap in Brussel. Het woord 'gemeenschapsbeleid' komt slechts een keer voor in de hele tekst. Dit is nochtans de essentiële opdracht van de VGC: gemeenschapsbeleid organiseren voor de Brusselse Vlamingen. De rol van Vlaanderen en de Vlaamse gemeenschap mag niet geminimaliseerd worden. De kritiek die ik heb gegeven bij het bestuursakkoord blijft dus onverminderd van kracht.

Een sterke band tussen Vlaanderen en Brussel laat de Vlaamse gemeenschap toe om Brussel als haar hoofdstad te blijven beschouwen. Een sterke band tussen Brussel en Vlaanderen is de belangrijkste garantie voor de Brusselse Vlamingen en alle Nederlandstaligen in Brussel dat de Nederlandse taal en cultuur hier duurzaam verankerd blijven. Jullie zijn de sleutels kwijt. Jullie stappen mee in de doelbewuste ontmanteling van deze Raad die de gemeenschapsbevoegdheden in Brussel nochtans moet bewaken.

Dit wordt duidelijk inzake taalbeleid. De Nederlandse taal wordt nu enkel nog gekaderd in het prisma van 'meertaligheid'. De vorige beleidsverklaring zette 'Nederlands aanleren' nog specifiek in de tekst. De focus op het versterken van Nederlands in alle beleidsdomeinen lijkt echter snel te verdwijnen. Nochtans is het Nederlands onze gemeenschappelijke basis, de grootste gemene deler die onze Vlaamse gemeenschap vormgeeft. We stellen het dagelijks vast, recent nog bij een vrouw die haar eigen kind niet in het Nederlands kon aangeven. Aandacht voor het Nederlands is niet iets van het verleden. Integendeel, het is actueler dan ooit.

Ik heb het hierboven, met de woorden van mevrouw Annemie Maes, reeds gezegd. Net zoals vorig jaar staat er geen woord over media of *Bruzz* in deze beleidsverklaring. Nochtans moet de beheersovereenkomst met *Bruzz* vernieuwd worden. Deze nieuwe beheersovereenkomst moet trouwens worden voorafgegaan door een evaluatie van de huidige werking, met aandacht voor de cross-mediale samenwerking en de wijze waarop de band Brussel-Vlaanderen versterkt kan worden.

Verder is er ook geen woord over investeringen in sportinfrastructuur. Geen woord over publiek-private samenwerking voor die sportinfrastructuur. In de vorige beleidsverklaring werd nog specifiek verwezen naar het in kaart brengen van de noden in Brussel. Ook dit vinden we nergens meer terug. Het gewestelijk sportkadaster blijft al jaren een klucht en de VGC heeft op dit vlak geen enkele ambitie. Er staat: "*Voor de sportclubs zetten we samen met de sportfederaties specifiek in op het verruimen van de disciplines die in clubverband kunnen beoefend worden.*" En wat betekent dit concreet? Waar ligt de lat? Of is het een deurplint?

Extra kansen voor studenten om hun ding te doen in Brussel zijn toe te juichen. Helaas is dit element, zoals zo vele andere passages, weinig concreet. Op welke nieuwe vormen van samenwerking heeft deze passage betrekking?

Zoals ik reeds heb aangehaald, is er geen sprake van een centraal gelegen fuifzaal ondanks herhaaldelijke vraag van de VGC-jeugdraad en ongeveer alle fracties hier aanwezig. Wat zal het College in deze ondernemen?

Projecten met aandacht voor erfgoed zijn positief, zeker omdat het bestuursakkoord op geen enkele manier iets te melden had over erfgoed. Men heeft het echter wel enkel over de jongeren in dit verband. Het in stand houden van erfgoed of het ondersteunen van authentieke Brusselse folklore wordt niet als dusdanig benoemd. Het zou het College dus sieren om de Brusselse folklore en de historische band met Vlaanderen en Brabant in de verf te zetten.

"De VGC hernieuwt de overeenkomsten met haar 22 gemeenschapscentra. Dit is een geschikt moment om samen afspraken te maken en rollen uit te klaren." Uiteraard ben ik het hier mee eens. Deze ontmoetingsplaatsen voor de Vlaamse gemeenschap met een uniek netwerk, kunnen verder opgewaardeerd worden. Maar ik vind geen concrete elementen van welke afspraken men precies in deze nieuwe overeenkomsten naar voren zal brengen. Enkel dat *"de blik van de Brusselaar van groot belang is"*. Wederom, wat met de Vlaamse Brusselaar en Brusselse Vlaming, jong en oud? Heeft hij of zij dan geen bevoorrechte plaats in onze gemeenschapscentra?

We juichen de organisatie van een trefdag van het Vlaams-Brussels middenveld toe net zoals de dialoog tussen de Brusselse schepenen op vlak van het lokaal cultuurbeleid. Maar helaas is er geen sprake van een overlegmoment tussen overige Nederlandstalige mandatarissen. Ik pleit ervoor dat het College hier werk van maakt.

Ik merk ook dat er geen aandacht is voor de externe communicatie en de aanwezigheid van het Vlaams-Brussels netwerk in het straatbeeld met onder andere het N-logo. Een kwaliteitslabel moet men nochtans koesteren en uitdragen. We moeten de Vlaamse instellingen verenigen als een sterk merk.

Er is eveneens geen aandacht voor het sensibiliseren van de gemeentebesturen om sport, jeugd en cultuurvoorzieningen aan Nederlandstaligen aan te bieden. Er is geen melding van ondersteuning voor Nederlandstalige verenigingen in hun dialoog met de gemeentebesturen. Hier kan de VGC nochtans het verschil maken, in samenwerking met de gemeenten. Aan samenwerking, waar de mond van vol is, moet men als partners werken. Een tango dans je met 2.

Tot zover mijn bedenkingen bij deze beleidsverklaring. Ik neem aan dat dit volstaat om het document een onvoldoende te geven en dus tegen te stemmen. Mijn collega's Cieltje Van Achter en Gilles Verstraeten zullen nog nadere toelichting geven bij de thema's welzijn en onderwijs.

De heer Arnaud Verstraete (Groen): September is altijd een maand van een nieuw begin. De 1ste schooldag voor vele ketjes en hun ouders is intussen al even achter de rug. Dat is altijd een spannende dag met nieuwe vriendjes, nieuwe leerkrachten en soms ook een nieuwe omgeving. Ook wij maken hier vandaag met de VGC-Raad een frisse start met deze 1ste beleidsverklaring van een nieuwe ploeg die ambitie uitstraalt en wil samenwerken.

Er vallen meteen minstens 2 dingen op. Ten eerste, is deze beleidsverklaring niet langer ingedeeld in aparte bevoegdheden, waarbinnen we dan van ieder collegelid de eigen stokpaardjes en verantwoordelijkheden terugvinden. Neen, deze beleidsverklaring is opgebouwd rond 5 transversale thema's waar de collegeleden samen aan zullen werken. In het Brusselse complexe en versnipperde bestuurslandschap is dat een sterk signaal. Dat wordt systematisch vertaald in concrete acties, zoals bijvoorbeeld de uitbreiding van de

samenwerking met de vzw FIX voor renovatie van scholen waar dan ook kwetsbare groepen voor worden ingeschakeld.

De uitdagingen zijn zeer groot en alleen als de collegeleden samenwerken over de beleidsdomeinen heen kunnen ze met succes worden aangepakt. Aan de vorige spreker kan ik dus al zeggen dat dit 5 nieuwe en duidelijke keuzes zijn. Ik dank de heer Mathias Vanden Borre wel voor de complimenten voor het constructieve en kwalitatieve oppositiewerk van Groen in de vorige regeerperiode en ik hoop dat hij er nog veel inspiratie in zal vinden. We zullen daar allemaal beter van worden.

Een 2de punt dat mij opvalt, is de aandacht voor kinderen en jeugd in de beleidsverklaring. Brussel zal meer dan ooit een stad op kindermaat zijn. De ketjes die op 2 september 2019 aan een nieuw avontuur in de crèche of op school begonnen zijn, vormen de rode draad doorheen de beleidsverklaring. En terecht. Het is een cliché, maar zij zijn de toekomst van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest.

De bouw van nieuwe kinderdagverblijven is natuurlijk cruciaal om onze ketjes van bij de start alle kansen te geven. Het huidige aanbod volstaat niet om de noden op te vangen. Het College gaat vol aan de slag om nieuwe capaciteit te creëren in de kinderopvang en scholen. Terecht, want kansen geven aan jongeren, betekent ook investeren in onderwijs. Dat is een hele uitdaging, gelet op de stijgende populariteit van onze scholen. Ieder kind heeft natuurlijk recht op een plek en we weten dat de vraag de komende jaren alleen nog maar verder zal blijven stijgen. Kunnen de collegeleden vandaag al een idee geven van het aantal nieuwe plaatsen?

De VGC neemt haar verantwoordelijkheid. Dat is in elk geval duidelijk. Het is nu uitkijken naar de Vlaamse regeerverklaring om te zien of de Vlaamse Regering hetzelfde zal doen. Ik roep alle aanwezige raadsleden op om die boodschap over te brengen aan hun collega's in het Vlaams Parlement. We hebben ook het geluk dat er vandaag parlementsleden uit het Vlaams Parlement aanwezig zijn. Ik hoop echt van harte dat iedereen over de partijgrenzen heen voor Brussel aan de slag gaat. Onze kinderen verdienen dat.

Er is meer capaciteit nodig. Daarmee bedoel ik niet alleen het aantal schoolplaatsen. We hebben ook voldoende mensen nodig. Brussel kampt met een enorm lerarentekort. Ik ben blij dat er extra aandacht komt voor het aantrekken van nieuwe leerkrachten door middel van concrete acties, onder meer op het vlak van de lerarenopleiding. We willen daar graag meer over vernemen. Hebt u duidelijk zicht op de oorzaken van het tekort aan leerkrachten in Brussel of vraagt dat meer onderzoek? Zullen de geplande acties van het College wel een verschil kunnen maken? U hebt immers niet alle hefbomen in handen.

In dat verband verwijs ik naar het interessante artikel dat *Bruzz* aan deze problematiek heeft gewijd en waarin de directeur van de scholengroep, de heer Piet Vandermot, wordt geciteerd. Die zegt dat hij de voorbije 30 jaar nog nooit zo'n ernstige situatie heeft meegemaakt. Hij pleit ervoor om Brusselse leerkrachten met anderstalige *roots* aan de slag te laten gaan in de klas. Is dat een voorstel dat het College in overweging neemt? Het lijkt er tussen de regels te staan, maar ik wou het graag van u horen.

Het College zal volop inzetten op kinderen en jongeren. Dat beleid ontwerp je best samen met hen. Het is overigens altijd een goed idee om de doelgroep waarvoor je werkt, bij je plannen te betrekken, inspraak te geven en mee te laten creëren. Dat is duidelijk iets wat het College wil doen onder de noemer 'Brussel als co-city'.

De Groen-fractie kan zich helemaal vinden in die keuze. We zijn dan ook heel benieuwd naar het Strategisch Meerjarenplan van het College. Er wordt ons een sterk en ambitieus participatietraject beloofd met een zo divers mogelijk publiek. Verder is er nog de participatieve aanpak voor de hernieuwde overeenkomst met de 22 gemeenschapscentra, het introductietraject ‘Geef kinderen een stem’ voor de IBO’s en het inspiratiebezoek aan *childfriendly* Leeds. De term ‘co-city’ krijgt dit jaar concrete vorm en we kijken er echt naar uit om dat van nabij te volgen.

Samen de stad vormgeven, veronderstelt natuurlijk dat alle Brusselaars kunnen meedoen. Het engagement om actief op zoek te gaan naar meer representatieve en meer inclusieve adviesraden kunnen we alleen maar steunen.

Inzake inclusie willen we graag meer vernemen over de concrete vernieuwingen die we mogen verwachten van de transversale armoedeaanpak die u binnen elk beleidsdomein wilt uitwerken. Dat bleek immers in de vorige beleidsperiode niet zo eenvoudig te zijn. Het was soms wat ons betrof maar een mager beestje.

Een aspect van armoede is ongelijkheid op het vlak van gezondheid. Dat thema krijgt dit jaar terecht meer aandacht. We horen zelfs dat het College een jaar lang specifiek zal inzetten op het terugdringen van sedentair gedrag. (*Gelach*)

Daar willen we graag meer over horen. Te veel zitten, de hele dag door, is inderdaad een beschavingsziekte die iedereen van ons hier treft. Laten we er alles aan doen om samen iedereen in beweging te krijgen. Mijnheer de voorzitter, het zou goed zijn dat de Raad meedoet aan dit initiatief en met creatieve ideeën komt.

Een ander punt waarop het College echt vernieuwt ten opzichte van het recente verleden, is de kijk op het Nederlands in een meertalig Brussel. De beleidsverklaring bevestigt opnieuw dat trots zijn op de eigen taal, identiteit en herkomst perfect samengaat met een open houding naar andere talen en culturen. Het College biedt bijvoorbeeld meer Brusselaars de kans om Nederlands te leren, met een stevige inzet op meer capaciteit in kinderopvang en scholen. Het komt met nieuwe initiatieven, bijvoorbeeld voor een betere dienstverlening in het Nederlands via een versterkte samenwerking met de Brusselse gemeenten en het Huis van het Nederlands rond taalbeleid. In dat verband zou ik trouwens graag vernemen in welke gemeenten we in de toekomst langlopende taalbeleidstrajecten mogen verwachten en wat die zullen inhouden.

Nog een interessant nieuw initiatief is de taalcoaching voor kinderbegeleiders in 2 crèches. Die maatregel vinden we terug onder de noemer ‘Nederlands op de werkvloer’ en zal worden uitgevoerd door het Huis van het Nederlands, in samenwerking met de VDAB.

Meertaligheid is zonder meer een troef. Ik denk dat we het daar allemaal over eens zijn. In dat verband kondigt het College een aantal innovatieve projecten aan inzake meertalig onderwijs. Daar willen we graag meer over vernemen. Wat zal dat concreet inhouden?

Het zal u ook niet verbazen dat de Groen-fractie blij is met de aandacht voor duurzame transitie. Dat de strategische ontwikkelingsdoelen van de Verenigde Naties daarbij een leidraad zijn, lijkt ons een uitstekende keuze. Brussel zal uiteindelijk een klimaatneutrale stad worden en als het van ons afhangt, liever vroeger dan later. De VGC kan dat niet in haar eentje waarmaken, maar kan wel een voortrekker en inspiratiebron zijn. We zijn heel

benieuwd wat we mogen verwachten van het traject voor een groenblauw en productief netwerk in een aantal centrumwijken. Zijn er al specifieke, tot de verbeelding sprekende projecten waarover we al meer kunnen vernemen?

Met deze beleidsverklaring zet de VGC koers naar een duurzame, gezonde en inclusieve stad. Ze geeft de Groen-fractie vooral goesting in het vervolg, namelijk de concrete vertaling van alle verklaringen op het terrein. We geven het College dan ook graag het volle vertrouwen om daarmee aan de slag te gaan. (*Applaus*)

De heer Dominiek Lootens-Stael (Vlaams Belang): Je kan van dit College veel zeggen, maar niet dat het niet consequent is. Zo zien we een duidelijke samenhang tussen deze beleidsverklaring en het bestuursakkoord. Beide teksten zijn eerder vaag en vrijblijvend en staan vol algemeenheden. Het College gaat dus in dezelfde lijn verder.

Nog een voorbeeld van consequent gedrag is dat het College van in het begin van de beleidsverklaring vermeldt, net zoals in het bestuursakkoord, dat het bijzondere aandacht zal hebben voor inclusie en dat het een zo divers mogelijk publiek bij het beleid wil betrekken.

Het woord diversiteit komt overigens bijzonder vaak voor in de beleidsverklaring, en dat in alle gradaties, van gewoon divers tot superdivers. Daarentegen, zoals al eerder is gezegd, is er heel wat minder aandacht voor de band met Vlaanderen, met de Vlaamse Gemeenschap en de inzet voor de Vlamingen in deze stad. Ik zal daar straks op terugkomen.

Sta mij toe om enkele zaken uit de beleidsverklaring te lichten.

Het College wil een goede schoolinfrastructuur voor meer leerlingen. Op zich kan niemand daar iets op tegen hebben. Ik hoor het graag zeggen, en het is hier in het verleden ook al dikwijls door onze groene collega's gezegd, dat ieder kind recht heeft op een plaats op school. Dat is juist en sympathiek, maar makkelijk gezegd. Zolang de ongebreidelde immigratie doorgaat, blijven we problemen importeren en kunnen we scholen blijven bijbouwen, maar dat lost uiteindelijk het probleem niet op. Het is dweilen met de kraan open.

Wanneer we schoolinfrastructuur bijbouwen, moeten we bovendien de andere Gemeenschap op haar verantwoordelijkheid wijzen. De Vlaamse Gemeenschap kan niet in haar eentje het capaciteitsprobleem in Brussel oplossen. Ook de Franse Gemeenschap moet haar steentje bijdragen.

Extra schoolinfrastructuur creëren, is een mooi streefdoel, maar een ander belangrijk probleem is dat sommige Nederlandstalige kinderen geen plaats vinden in de school van hun keuze omdat er geen voorrang wordt verleend aan Nederlandstalige kinderen. Dat kan voor ons totaal niet door de beugel.

Er wordt gezocht naar gemotiveerde leerkrachten. Uit contacten met het werkveld blijkt dat het beleid ervoor zorgt dat gemotiveerde mensen in een ijtempo hun motivatie verliezen. Ik zou u graag het schrijnende verhaal vertellen van een leerkracht uit het 4de leerjaar. Hij stelde vast dat heel veel leerlingen nog niet fatsoenlijk konden lezen en steekt veel tijd en energie in het veranderen van die situatie, van 8 uur 's morgens tot 20 uur 's avonds, ook na de lessen. Diezelfde leerkracht moet ondertussen evenwel een lerarenopleiding volgen waarvan het traject nog niet duidelijk is. Het enige wat hij weet, is dat hij 900 euro voor die opleiding moet betalen en zich op woensdagochtend en zaterdag vrij moet maken. Al die zaken zorgen ervoor

dat mensen het einde van het verhaal niet meer zien, de situatie niet langer aankunnen en gedemotiveerd raken.

Ik kan u natuurlijk alleen maar aanmoedigen om de leerkrachten beter te motiveren, maar uw aanpak zal grondig moeten zijn. Het kan niet verder zoals het nu gaat. We zijn totaal verkeerd bezig. Ik hoor van verschillende mensen op het terrein dat het fout loopt en dat de situatie ontspoord.

Het College wil de diversiteit binnen de Brusselse schoolteams vergroten via alternatieve leerroutes om leerkracht te worden. Ik heb daar heel wat vragen bij. Hetzelfde geldt wanneer ik lees dat leerkrachten in opleiding ook taalondersteuning op maat moeten krijgen.

Het College is ook heel consequent over het thema 'Brussel als co-city'. Het College heeft natuurlijk de verkiezingsuitslag van 26 mei 2019 gelezen en wil nu net zoals in andere Europese steden de burgers meer bij het beleid betrekken. Ik moet u daarvoor waarschuwen. U riskeert een soort nepparticipatie te creëren waarbij het altijd dezelfde kleine club is die begaan is met het beleid en daaraan wil meewerken. Soms kan dat positief zijn, maar dat is niet altijd het geval. Men vergeet dat er ook heel wat mensen zijn die de tijd of de mogelijkheid niet hebben om te participeren.

Ik wil daarvoor waarschuwen zodat we niet in een cirkel blijven draaien, maar wel de mensen kunnen helpen die het moeilijk hebben. Zo niet riskeren we in een vorm van nepparticipatie terecht te komen.

Ik merk dat er een stukje over de studenten in de beleidsverklaring is ingeslopen. Het doet altijd plezier dat een lid van de oppositie kan vaststellen dat er naar hem wordt geluisterd. In het bestuursakkoord stond er geen woord over de studenten. In deze verklaring is dat wel het geval. Bedankt daarvoor. Nu hoop ik dat er concreet werk wordt gemaakt van datgene wat wordt aangekondigd en beloofd.

Verder lees ik in de beleidsverklaring dat de gemeenschapscentra het ankerpunt moeten zijn voor de diverse verenigingen, enzovoort, enzovoort. Heel goed, zou ik zeggen. Overigens heb ik zelf in het verleden met betrekking tot de gemeenschapscentra het woord ankerpunt gebruikt. De gemeenschapscentra moeten inderdaad het ankerpunt zijn. In bepaalde gemeenten zijn ze soms het laatste ankerpunt voor de Brusselse Vlamingen. En jammer genoeg geldt dat zelfs niet meer in nogal wat gevallen. Ik vraag dus op dat stuk meer aandacht voor de Vlaamse cultuur en de Vlaamse gemeenschap, zeker in die gemeenten waar de Vlaamse gemeenschap het vandaag al niet gemakkelijk heeft.

Tot daar de punten die ik uit de beleidsverklaring heb gepikt. Minstens even belangrijk zijn de punten die er niet in staan.

Zo merk ik dat er nergens sprake is van de taalwetgeving. Misschien zal het College daarbij opmerken dat de VGC daar niet rechtstreeks voor bevoegd is. Als vakbond van de Vlamingen in Brussel zou het College toch aandacht moeten hebben voor de taalwetgeving en er bij de bevoegde overheden stelselmatig op moeten aandringen dat de taalwetgeving wordt gerespecteerd. Ik stel vast dat we vandaag in een situatie zitten waarbij men bijvoorbeeld in de GGC niet meer mag interpellieren over het taalrapport van de vice-gouverneur. Een mondelinge vraag moet volstaan. Dat is meer dan genoeg. De volgende stap wordt een

schriftelijke vraag en daarna zal de onontvankelijkheid worden ingeroepen omdat de vraag vroeger al is gesteld.

Meer dan ooit is er aandacht nodig voor de toepassing van de taalwetgeving. Sommigen zeggen dat er meer Nederlands dan ooit wordt gesproken in deze stad. Ik kan u zeggen dat de taalwetgeving meer dan ooit wordt overtreden in deze stad en dat het voor Vlamingen moeilijker en moeilijker wordt om in de eigen taal te worden geholpen bij overheidsdiensten, gemeenten, OCMW's, openbare ziekenhuizen. En vandaag mag ik daar ook de politiediensten aan toevoegen, wat voorheen niet het geval was.

De heer Fouad Ahidar (one.brussels-sp.a): Maar niet in Jette.

De heer Dominiek Lootens-Stael (Vlaams Belang): Toch wel, want daar gaat men er de *Flamand de service* bij roepen, in het beste geval.

De heer Fouad Ahidar (one.brussels-sp.a): Ik weet dat dat niet het geval is.

De heer Dominiek Lootens-Stael (Vlaams Belang): Ik lees in de beleidsverklaring ook niets over de Vlaams-Brusselse Media, die door ons rijkelijk worden gesubsidieerd. Ook daarbij lijkt het me nuttig alles in vraag te gaan stellen en te gaan kijken in welke mate die media de deontologische regels volgen inzake journalistieke objectiviteit. Het lijkt me nodig daarbij eens stil te staan.

Ik zie niets in de beleidsverklaring over seniorenzorg en welzijn. Wat met onze Vlaamse senioren? En hun cultuurbeleving? Ik zie heel weinig in verband met de uitbouw van het zorgaanbod voor Vlaamse senioren?

Ik zie niets over het aanpakken van het sociaal isolement waar nogal wat Vlaams-Brusselse mensen in terecht zijn gekomen, ook dikwijls senioren. Die mensen die niet of nauwelijks buiten komen, zullen niet betrokken geraken bij het participatiemodel, tenzij proactief wordt opgetreden. Ik lees daar allemaal niets over.

Ik lees niets over verplichte taalbadklassen in het Nederlandstalig onderwijs. We stellen vast dat er nogal wat kinderen zijn die helemaal niet kunnen volgen omdat ze anderstalig zijn, omdat ze het Nederlands helemaal niet beheersen. Dat is een handicap die ze hun hele schoolloopbaan blijven meedragen, tenzij daaraan wordt geredieerd van bij het begin van die loopbaan. Over die klassen lees ik helaas niets.

Ik lees wel dat er respect moet zijn voor de thuistaal, maar heel weinig over het respect voor het Nederlands. Het ene kan nochtans niet zonder het andere. Wanneer we de leerlingen het Nederlands willen bijbrengen, dan moet er op school vooral respect voor het Nederlands zijn.

Ik lees niets over het rationaliseren en eventueel een grote kuis in de wirwar van vzw's waaraan we al zovele jaren subsidies geven. Ik herinner me dat in deze Raad toenmalig collegelid Annemie Neyts – *horresco referens* – destijds al vroeg om alle vzw's die door de VGC worden gesubsidieerd tegen het licht te houden om te zien of ze nog beantwoorden aan de noden die vooropgesteld waren. Om te zien of ze nog datgene doen waarvoor ze werden opgericht, om te zien of ze nog behoorlijk werken. Intussen dateert die uitspraak van mevrouw Annemie Neyts van 20 jaar geleden. Sindsdien is dat nog niet onderzocht. Wellicht zou het nuttig zijn om daar eindelijk werk van te maken.

Ik lees niets over de Vlaamse huisartsenwachtposten. Daar rijst nochtans een gigantisch probleem. Je kunt als Vlaming in Brussel nauwelijks in de eigen taal terecht bij een wachtdienst. Ik heb dat zelf aan de lijven ondervonden. Er is een wachtdienst in Sint-Jans-Molenbeek, in Schaarbeek, in Stad Brussel. Wie in Jette woont, denkt dat hij of zij best naar Sint-Jans-Molenbeek kan wegens het dichtstbij. Toch moet die persoon naar Stad Brussel om in het Nederlands te worden geholpen. Ook dat is Brussel in het jaar 2019. Over die problematiek lees ik helaas niets in de beleidsverklaring.

Ik lees ook niets over een betere ondersteuning van de jeugdverenigingen. Het klopt misschien dat niet alles in de beleidsverklaring kan staan. Sommige dingen lijken me toch belangrijk genoeg om er in vermeld te worden.

Ik vat samen. De beleidsverklaring is een bijzonder mager beestje. Maar wie het bestuursakkoord heeft gelezen, wist dat zo'n beleidsverklaring er zat aan te komen. Men fixeert zich in de beleidsverklaring op eerder linkse dogma's zoals nepparticipatie, voor de elite uiteindelijk, want daar zal het op neerkomen. Men fixeert zich op meertalig onderwijs waarbij het voor Nederlandstaligen moeilijker en moeilijker wordt. Men fixeert zich op superdiversiteit, wat dat ook mag betekenen. Dat is een containerbegrip en dus vaag.

In elk geval is de beleidsverklaring niet van die aard dat je er vrolijk van wordt. Het zal u dan ook niet verwonderen dat Vlaams Belang tegen zal stemmen.

Collegelid Pascal Smet: Ik ben blij dat u niet voor stemt. Anders hadden we een probleem.

Collegevoorzitter Elke Van den Brandt: Het ligt in de lijn der verwachting.

Mevrouw Khadija Zamouri (Open Vld): De beleidsverklaring bouwt verder op het bestuursakkoord dat in juli 2019 werd voorgesteld. Toen al heeft onze fractie met tevredenheid vastgesteld dat de juiste stedelijke accenten worden gelegd.

Net zoals collegevoorzitter Elke Van den Brandt toen zei, kunnen we inderdaad spreken van een stad op kindermaat, participatie van de Brusselaars, inzetten op meertaligheid, een duurzame transitie voor de VGC en samenwerking met de andere overheden en partners voor Brussel. Dat zijn fundamentele zaken voor een klein parlement als dit hier. Ik kom daar nog op terug.

Vandaag staan we een stap verder. Bovenstaande keuzes werden door het College vertaald in een meer concrete beleidsverklaring die zonet werd uitgesproken door de collegevoorzitter.

Die verklaring is niet links, is niet rechts. Het is recht vooruit. Er blijft ingezet worden op het creëren van nieuwe capaciteit. Dat is een goede zaak. We zijn ons daarvan bewust en het College ook.

Naast het aantal schoolplaatsen optrekken, heeft het College ook de nodige aandacht voor nieuwe innovatieve onderwijsmethodieken, die elke leerling, elke student vooruit kan helpen. Ik denk aan de uitbreiding van de tienerscholen. Overigens heb ik het geluk dat een van mijn dochters schoolloopt in zo een tienerschool. Zo kan ik het op de voet volgen.

In mijn dagelijkse contacten met Brusselse ouders merk ik dat ze snakken naar nieuwe onderwijsvormen. De VGC heeft met dit soort school aangetoond dat ze als kleine overheid blijk geeft van lef en gewaagde keuzes durft te maken, rekening houdend met de studentenpopulatie en hun noden. Tot frustratie soms van andere overheden die zulke zaken niet graag zien gebeuren.

De beleidsverklaring erkent ook dat er een nijpend lerarentekort is in de Vlaamse Gemeenschap en ook voor Nederlandstalig Brussel. Het College plaatst daar gepaste acties tegenover. We weten allemaal dat het Brussels Nederlandstalig onderwijs nood heeft aan gemotiveerde, maar vooral gepassioneerde leerkrachten, dus niet zomaar leerkrachten.

Ik ben daarom heel blij te lezen dat de rol van het Onderwijscentrum Brussel (OCB) met het begeleiden van nieuwe leerkrachten, versterkt zal worden. Daar wordt opnieuw over nagedacht. Het OCB levert goed werk, maar een switch is aangewezen voor de nieuwe noden.

Collegelid Sven Gatz heeft aangekondigd zij-instromers te willen aantrekken en drempels te willen wegwerken zodat het makkelijker wordt om over te schakelen naar het lerarenberoep. Begrijp me niet verkeerd. Het kan niet de bedoeling zijn dat de kwaliteit naar beneden gaat. Innovatieve methodieken kunnen ervoor zorgen dat meer mensen zich aangetrokken voelen om in het lerarenberoep te stappen.

Het is me niet duidelijk wat de laatste stand van zaken is in verband met de hervorming van de Brede School. Misschien kan het College daar straks meer duidelijkheid over geven. In het bestuursakkoord wordt gesproken over de nood aan extra middelen vanuit de VGC en de Vlaamse Gemeenschap. In de beleidsverklaring wordt gesproken van een nieuwe taskforce. Wat is de samenstelling van die taskforce? Wordt de Vlaamse Gemeenschap daarbij betrokken? Ook de Vlaamse minister van Brusselse Aangelegenheden is betrokken bij de financiering van het Brede School-beleid. Bij een goede hervorming voor het Brede School-beleid worden best alle actoren betrokken. In de vorige legislatuur hebben we toch moeten vaststellen dat we dit elke keer weer structureel moeten vastleggen. Het is goed dat de VGC zelf het initiatief neemt om een meerjarenplan, meerjarenbegroting, meerjareninvesteringsplan en personeelsbeleid 2021-2025 uit te werken.

De Brusselaar ligt natuurlijk niet wakker van de beleidsmethodieken. We mogen echter niet vergeten dat een planmatige beleidsaanpak nodig is om tot een transversaal en krachtadig beleid te komen. De heer Arnaud Verstraete heeft het ook al gezegd. En van zo'n beleid ligt de Brusselaar wel wakker. De Brusselaar wil zien dat er wordt samengewerkt.

Het is niet de 1ste keer dat we dit lezen in de beleidsverklaring van de VGC. Ik vraag me af of het voor het College duidelijk is hoe ze dit proces willen opstarten, en met welke timing? Het is een uitstekend idee om inspraak en burgerparticipatie te bevorderen. Ik vind het geweldig om burgers, het middenveld en lokale besturen te koppelen. De VGC toont hiermee alvast de intentie om tegemoet te komen aan de noodzaak om naar een breed overleg en een gedragen beleid te gaan. Dit is volgens mij een nieuwigheid, die wordt geaccentueerd. Dit moeten we hebben. Een top-down beleid werkt niet. We moeten ervoor zorgen dat mensen meedenken. Een brug bouw je niet van de ene kant naar de andere. In het midden kom je elkaar tegen. We begrijpen dat er in dit vroege stadium van de legislatuur nog niet concreet kan worden verteld hoe het College dit zal aanpakken. Toch wil ik hier al de vraag stellen hoe het College dit in het algemeen ziet.

De VGC is een kleine en wendbare instelling. Vanuit onze fractie, Open Vld, zouden we het alvast mooi vinden om inzake moderne beleidstechnieken en burgerparticipatie een voortrekkersrol te kunnen spelen. De VGC heeft in het verleden al bewezen dat ze dat als kleine partner kan. Zowel in het bestuursakkoord als in de beleidsverklaring wordt een lans gebroken voor meer samenwerking met het Brussels Hoofdstedelijk Gewest en met de Vlaamse Gemeenschap. Dat is zeer goed. Collegevoorzitter Elke Van den Brandt zegt daarover in de beleidsverklaring “*dat de VGC haar rol als matchmaker zal opnemen in het ingewikkeld institutioneel veld.*” Niets is minder waar. Dat is echt wat je moet hebben: een *matchmaker*. Dat de politieke intentie er is en dat dit zo uitdrukkelijk wordt gesteld, valt toe te juichen. Wij hebben vertrouwen in de 3 collegeleden opdat zij hun brugfunctie met voldoende gezag en diplomatie zullen vervullen. Diplomatie hebben we namelijk ook nodig.

Graag roep ik de collegeleden op om ook binnen de VGC aan een interne cultuur van samenwerking te werken. Iedereen van het Nederlandstalig middenveld, de administratie en de kabinetten moet zich bewust zijn dat samenwerken voor een organisatie als de VGC het enige te volgen pad is. Als ze dat niet doet, dan geraakt ze er niet.

Open Vld juicht ook toe dat dit College aandacht wil schenken aan zowel het versterken van het Nederlands als aan het promoten van meertaligheid. Beide elementen gaan voor ons hand in hand. Laat ons niet in de val trappen van de valse tegenstellingen. Een sterk Nederlandstalig onderwijs is niet in tegenspraak met meertalig onderwijs. De meertalige lerarenopleiding schaadt het Nederlandstalig onderwijs niet. De erkenning van de thuistaal op de Nederlandstalige Brusselse scholen is voor ons onderwijs geen bedreiging.

Inzake het Deeltijds Kunstonderwijs (DKO) staat in het bestuursakkoord dat de VGC, naast de investeringen in het leerplichtonderwijs, zal ijveren bij de Vlaamse Gemeenschap om bijkomende middelen te krijgen om tegemoet te komen aan de infrastructurele noden. Volgens mij hebben we hierover niets gehoord in de beleidsverklaring. Het is nochtans zeer belangrijk dat de VGC oog heeft voor de noden van onze Nederlandstalige Brusselse academies. Zeker wanneer die vanuit de Brede School-werking worden geïntegreerd in bepaalde scholen, waardoor veel meer kinderen later de toegang tot het DKO zullen vinden. De academies trekken tot nu toe toch nog een welbepaald publiek aan. We moeten daar dus echt oog voor hebben, want dat zijn de kleine details waarop we moeten werken. Dit zal maken dat we een nog toffere stad zullen worden dan we al zijn. Collegelid Sven Gatz heeft tijdens de vorige legislatuur als Vlaams minister al positieve zaken gedaan voor investeringen in het DKO. De VGC moet de Vlaamse Gemeenschap dus overtuigen om de hiervoor voorziene middelen in het Vlaams Brusselfonds te blijven inzetten.

Ik wil graag collega Mathias Vanden Borre tegemoetkomen over zijn opmerking inzake het N-logo. Hij zei dat we dit logo moeten koesteren en uitdragen. Dit deed me denken aan een anekdote van eerder deze zomer. Op *Instagram* zag ik een filmpje dat vlak voor Muntpunt werd opgenomen. De jongeren in dat filmpje droegen dat N-logo op hun sweatshirt. Dat filmpje werd 50.000 keer bekeken door jongeren in Brussel. Het N-logo wordt dus letterlijk uitgedragen. De jongeren zijn hier fier op en hebben hun weg gevonden naar onze structuren. Ze hebben ons gevonden, we moeten er alleen voor zorgen dat we samen verdergaan en de band versterken.

De voorbije decennia is de VGC erin geslaagd Brussel mee vorm te geven. Hoe we het ook draaien of keren, we zijn aanwezig in alle beleidsdomeinen van de samenleving. Als kleine overheid mogen we daar echt trots op zijn, want ze zijn jaloers op ons.

Mevrouw Bianca Debaets (CD&V): Tijdens de zomermaanden had ik wat tijd om na te denken. Waarschijnlijk was ik niet de enige. Of je nu aan het strand ligt of in de bergen aan het wandelen bent, dit nodigt uit tot enige reflectie. Een van de vragen die me bezighield, was hoe ik mij zou opstellen tegenover de beleidsverklaring. Het is geen evidente vraag, want ik heb gedurende 5 jaar mee bestuurd. Mijn partij heeft al veel langer mee bestuurd. Omdat ik van nature positief ben ingesteld, had ik me voorgenomen om de beleidsverklaring met een open geest te lezen. De beleidsvoorstellen, nieuwe projecten en visie die goed zijn, zou ik goedkeuren. Ik kan daar alleen maar enthousiast over zijn.

Toen las ik de tekst en daalde mijn enthousiasme. Ik heb de tekst driemaal gelezen en dacht een deel ervan te missen. Mijn medewerkers hebben hiervoor gebeld, maar er bleken slechts 12 pagina's te zijn. Ik vind daar zo weinig ambitie in. Het was niet alleen voor mij een ontzuivering. Gisterenavond kreeg ik nog een berichtje waarin iemand zich afvroeg: "Is het dat maar?" Ik vrees van wel.

Het College plukt voornamelijk laaghangend fruit. De kinderdagverblijven en IBO's die worden aangekondigd, komen voort uit reeds beslist beleid. Er is niets nieuws onder de zon. Hetzelfde geldt voor de scholen, de lokale dienstencentra en de gemeenschapscentra waarover wordt gesproken. Men "werkt verder", "we blijven onverminderd", "we volgen verder op", enzovoort. Op een bepaald moment begon ik dat door een andere bril te bekijken. Eigenlijk zegt het nieuwe College dat het vorige College uitstekend werk heeft geleverd. Zelfs de huidige meerderheid zegt dat. Mevrouw Khadija Zamouri zei net dat de tekst niet links of rechts is. Inderdaad, deze bevindt zich in het centrum.

Mevrouw Khadija Zamouri (Open Vld): Ik heb "vooruit" gezegd, niet centrum.

Mevrouw Bianca Debaets (CD&V): Het College zet verder wat CD&V heeft geïnitieerd. Zelfs projecten die als nieuw worden omschreven, zijn dat eigenlijk niet. Op zich is dat niet erg. Het is goed dat men – nu men eindelijk zelf deel uitmaakt van de meerderheid – aangeeft dat het vroegere College goed werk heeft verricht. Geef daar dan uit eerlijkheid ook een paar voorbeelden van.

Inspraak en participatie, transparantie het Stedenfonds zijn niet nieuw. De nieuwkomers in deze Raad weten misschien niet dat het 'project blauwgroen' geïnitieerd werd vanuit Vlaanderen, waarbij men betracht om meer water in de stad te krijgen. Dat werd reeds in 2018 door het College behandeld. Aangaande Nederlands op de werkvloer in de kinderdagverblijven en de IBO's, wordt geschreven dat men dit voor het eerst gaat ondersteunen. De collegeleden weten toch dat dit tijdens de vorige legislatuur werd opgestart in kinderdagverblijf Kiekeboe te Elsene?

De beleidsverklaring is op vele vlakken onduidelijk. Natuurlijk onderschrijven wij dat er scholen bijkomen en dat er plaatsen worden gecreëerd in de kinderopvang. We zijn het er allemaal over eens dat dit de 2 domeinen zijn waarvoor de nood aan investeringen hoog is. De grote vraag is echter hoeveel plaatsen er zullen worden gecreëerd.

Inspraak en participatie zijn fantastisch. We moeten hieraan werken. De tijd dat mensen zich alleen maar betrokken voelden bij het politieke bestel door om de 5 jaar een stem uit te brengen, is definitief voorbij. Mensen willen continu betrokken worden en feedback geven. Dat is goed voor de democratie. Hoe gaat het College dat doen? Worden de Raad en het

middenveld daarbij betrokken, of krijgen we het resultaat enkel na de feiten te zien? Inzake burgerparticipatie binnen het middenveld deel ik het voornemen van de VGC. We hebben veel geëngageerde Brusselaars, waarvan er sommige hier vertegenwoordigd zijn, die in hun wijk het leven beter willen maken. Soms gebeurt dat rond kleine projecten. Dat is goed, maar mag niet ten koste gaan van het klassieke middenveld. Daarover lees ik niet veel in de beleidsverklaring. Wat met verenigingen zoals het Davidsfonds, Femma en OKRA? Wat met verenigingen die mensen samenbrengen, vormen of emanciperen? Daarover lees ik niets. Wat is de budgettaire implicatie? Zal men meer middelen uittrekken, zodat het ene niet ten koste gaat van het andere?

Natuurlijk zijn we blij met de aandacht voor onderwijs, gezien het grote lerarentekort. We weten hoe moeilijk het is om jonge mensen die hier komen lesgeven, hier te houden. Eigenlijk zouden ze hier moeten kunnen wonen. Als we daarin slagen, dan blijven ze hier op een duurzame manier. We zijn eveneens blij met de blijvende ondersteuning voor de gemeenschapscentra, waar mensen samenkomen over culturen en talen heen. Bij de speelpleinwerking mag zeker de inclusie niet worden vergeten. Een tijd geleden werd ik getroffen door de verzuchting van een moeder van een blinde jongen, die zei dat het zeer moeilijk was om tijdens de vakantie opvang en leuke activiteiten te vinden. Het voormalige College heeft die activiteiten opengesteld. Blijf dat zeker verder doen.

Als we eerlijk zijn, dan weten we dat we voor concrete projecten moeten wachten op Godot. In dit geval is Godot het Strategisch Meerjarenplan. Dat start pas in 2021. Het is nu 2019. Wacht het College dan met de concrete invulling tot 2021?

Op collegelid Sven Gatz na, is de titulatuur van de collegeleden veel langer geworden, bij sommigen tot 3 volzinnen. Dat is helaas niet recht evenredig met de ambitie die ervan uitgaat. Ik geef een paar voorbeelden. Iedereen is het erover eens dat Muntpunt fantastisch werk levert. Het is veel meer dan een bibliotheek. Het is een belevingsplek. Muntpunt moet het stellen met een pover zinnetje om ‘drempelverlagende toegang tot cultuur te ondersteunen’. Zo kan ik er ook een paar bedenken.

Muntpunt heeft een ambitieus toekomstplan opgesteld en aan de VGC en de Vlaamse Regering overgemaakt. Waarom lezen we daar de weerslag niet van? Waarom legt u dat naast zich neer? Geen woord ook lees ik over het personeel. Ik word er nog altijd wat emotioneel bij dat 700 mensen, en het zijn er intussen meer, zich dag in, dag uit inzetten om van deze stad en van de VGC met al haar uitstekende diensten een fantastische plek te maken. Geen woord in dit beleidsdocument over het personeel dat zo ontzettend hard werkt. Het voormalige College heeft heel veel dingen geïnitieerd, aan andere werven heeft het voortgewerkt. Het heeft het mogelijk gemaakt elders competenties te verwerven, de integratie van mensen die langdurig ziek zijn bevorderd, de diensten uitgebreid. En u vindt het de moeite niet om ook maar 1 zin aan deze 700 mensen te wijden. Ik vind dat vreemd.

Ik heb ook nog bedenkingen bij enkele punctuele dossiers, zoals de rol van het Neerhof als ecologisch vrijetijdscentrum, wat in het bestuursakkoord stond vermeld. Is dat nu verdwenen? Gaat u dat project niet meer herhalen? Wat met de schoolstraten of met de *citizen science-projecten* – bij momenten wordt het wat pijnlijk – of met Landjuweel, gegroeid in Gent, en nu ook in Brussel gecreëerd.

Collegelid Pascal Smet: Dankzij wie bestaat het nu ook in Brussel? Dankzij mij.

Mevrouw Bianca Debaets (CD&V): Gaat u er dan ook voor zorgen dat deze mensen een podium krijgen? Tot nu toe zijn ze ondanks vele contacten met uw kabinet nog altijd op zoek naar een podium, een plek waar ze binnen 3 weken kunnen optreden.

Tot slot, wat mij nog het meeste treft, is de afwezigheid in uw tekst van ambitie en uw voornemens ten aanzien van de Brusselse senioren. In Brussel zijn er 150.000 senioren, dat is meer dan Leuven, meer dan een gemiddelde Vlaamse centrumstad, die men zomaar over het hoofd ziet. Het lijkt of ze afgeschreven zijn, niet hip en trendy genoeg. Ik weet niet wat er mis is met onze senioren, terwijl een beleid op maat nodig is om hen in hun eigen huis en wijk te houden. Dat moet lukken. Op de nodige thuisondersteuning en lokale dienstencentra hebben we zoveel jaren ingezet om deze mensen in hun vertrouwde omgeving te laten wonen, als het niet in eigen huis is, dan toch in de eigen buurt. Ik lees er niets over en dat is jammer. Is het wachten op een beleidsbrief? Ik hoop dat die er nog komt, misschien wordt dat punt dan wat concreter toegelicht.

De tekst die vandaag voorligt, beantwoordt niet aan de verwachtingen van CD&V. U kunt zich ervan afmaken door te stellen dat het u worst zal wezen, maar ik vrees dat de tekst ook niet beantwoordt aan de verwachtingen van vele Brusselaars. U denkt misschien dat progressief zijn zich beperkt tot wat burgerinspraak en burgerparticipatie hier en daar. Ik vrees dat u zich daarin enigszins vergist.

U zult wel in mij een bondgenoot vinden, dat blijf ik benadrukken, voor alles wat raakt aan het verder uitbouwen van het aanbod op het vlak van onderwijs, zorg en cultuur. We beschikken over fantastische plekken waar men van heinde en ver naartoe komt: Ancienne Belgique, KVS, het Kaaitheter, WIELS, te veel om op te noemen. In het koesteren van die instellingen zal ik absoluut een bondgenoot zijn. Maar wat meer ambitie was op zijn plaats geweest omdat de noden zo groot zijn. Dat weet u toch ook? Waarom schrijft u dat niet uit? Waarom spreekt u uw ambitie niet uit? Wat goed was in de voorbije jaren, zet u verder. Het zou vreemd zijn dat niet te doen, maar ik kan alleen maar besluiten dat de beleidsverklaring van paars-groen niet veel meer is dan een bont-en-blauw allegaartje. Ik hoop dat er beleidsbrieven komen waarin deze punten wat concreter worden uitgewerkt.

Mevrouw Els Rochette (one.brussels-sp.a): Sinds de goedkeuring van het bestuursakkoord 2 maanden geleden kijk ik met veel enthousiasme uit naar deze dag. We kunnen eindelijk van start gaan met een nieuwe beleidsperiode. Het leven in Brussel staat ook niet stil. Het bestrijden van de armoede en ervoor zorgen dat alle burgers in dit gewest ongeacht leeftijd, afkomst of sociale achtergrond betrokken worden bij het beleid, staat – zoals jullie allicht weten – hoog op de agenda bij onze fractie one.brussels-sp.a. Dat hier vanaf dag een werk van zal gemaakt worden, toont een grote ambitie van dit beleid waarvan Brussel en haar burgers de vruchten zullen plukken.

Voor mij zijn 3 thema's in deze verklaring belangrijk: de aandacht voor armoedebestrijding, de participatie van Brusselaars bij het beleid en het groeiende belang van de buurt binnen dat beleid, maar waar tegelijk geen afbreuk wordt gedaan aan samenwerking over de grenzen heen. Armoede en armoedebestrijding en participatie moeten ervoor zorgen dat niemand in deze stad uit de boot valt. We willen geen gewest met eerste- en tweederangsburgers, maar een stad waar iedereen dezelfde kansen krijgt. Armoede is een onrecht en het beleid moet er alles aan doen om dat aan te pakken.

Het is geen zaak van de welzijnssector alleen, het vraagt een transversale aanpak. Daarom juich ik hard toe dat binnen het beleidsdomein cultuur ook aandacht gaat naar het armoedebeleid. Hetzelfde zien we terugkomen binnen beleidsdomeinen zoals kinderopvang en onderwijs. Enkele voorbeelden van acties waar ik naar uitkijk, zijn het ondersteunen van kinderdagverblijven in hun armoedebeleid in samenwerking met ervaringsdeskundigen van Teams voor Advies en Ondersteuning in armoede en sociale uitsluiting (TAO's) en het Lokaal Loket Kinderopvang. Bij de ondersteuning van scholen in het omgaan met armoede wil ik een kanttekening maken. Het is zeer positief dat wordt ingezet om leerkrachten rond dit thema te professionaliseren. Het onderwijs kan ook een belangrijke impact hebben op de preventie van armoede door de kosten voor schoolgaande kinderen minimaal te houden. Als de ouders schulden hebben omdat het boekenpakket voor de kinderen te duur is, schieten andere acties hun doel voorbij. Het zou mooi zijn, mocht collegelid Sven Gatz bij zijn toekomstige Vlaamse collega voor Onderwijs pleiten voor een maximumfactuur in het secundair onderwijs.

Een andere actie is de pop-up JAC-werking in de Brusselse Nederlandstalige scholen. Het is een mooi initiatief om laagdrempelig en op maat hulp aan te bieden aan jongeren die het nodig hebben. Als ex-straathoekwerker weet ik hoe belangrijk het is dat de sociaalwerker uit zijn of haar ivoren toren komt. Dat zal zeer veel jongeren ten goede komen.

Wat mij persoonlijk zeer verheugt, is de keuze om middelen en instrumenten in te zetten voor empowerment, kunsten en educatieve praktijken. Ik heb jarenlang positieve resultaten gezien bij mensen in deze stad die er nog niet of niet meer bij hoorden, zoals nieuwkomers en vluchtelingen, maar ook vele Brusselse daklozen met psychische problemen, ouderen of werklozen. Empowerment, mensen opnieuw in hun kracht zetten, een nieuw netwerk aanreiken: het haalt hen uit hun isolement en opent nieuwe perspectieven. Dat levert onrechtstreeks een grote bijdrage aan de bestrijding van armoede.

Ik ben alvast erg benieuwd naar de trajecten 'kunst in co-creatie', die starten in 3 gemeenschapscentra. Ik zal ze met interesse volgen.

Hiermee kom ik naadloos bij het 2de accent in deze beleidsverklaring dat onze fractie enorm naar waarde schat en ikzelf ook: een cultuur van betrokkenheid en participatie. Jullie willen de stem horen van de Brusselaars, burgerbewegingen en organisaties en geven hiermee een enorm belangrijk signaal naar duizenden actieve Brusselaars en naar de vele organisaties of bewegingen die hen vertegenwoordigen of waarin ze actief zijn, het zogenaamde middenveld.

Het middenveld dat vanuit een bepaalde politieke hoek zoveel kritiek te verduren krijgt. Dat middenveld dat in mijn ogen geheel onterecht wordt gewantrouwd. Middenveld is niet langer de juiste benaming. Het verwijst naar een positie als zouden deze organisaties zich tussen de burger en de politiek bevinden. Dat is te zwart-wit. Zo is het vandaag niet meer. Het is een kritisch actief, creatief en flexibel veld. In noem het liever een bloeiend veld of verkies de Franstalige benaming '*société civile*'. Het is een ongelooflijk interessante lappendeken van kleine, middelgrote en zeer grote organisaties waarvan vele historisch zijn gegroeid vanuit de gekende zuilen en andere los van elke politieke strekking zijn ontstaan vanuit een bepaalde bezorgdheid of gezamenlijke interesse in een thema. Ik denk aan milieubewegingen, anti-racismebewegingen, plaatselijke stadstuinen, *giveboxen*, repaircafés, fietsbibliotheken, fietsersbonden.

Het is geen statisch veld meer, maar een heel dynamisch en wendbaar gegeven dat de eigenschap heeft dat het zich veel sneller dan het beleid kan aanpassen aan de snel veranderende samenleving. Ik ben blij te lezen dat jullie dit hebben begrepen.

Er zijn nieuwe organisaties en organisatievormen, een heel levendig en divers veld van etnisch-culturele zelforganisaties, klassieke verenigingen die zichzelf terug heruitvinden.

De lijst is lang, maar een ding is heel duidelijk te observeren. Waar organisaties vroeger soms op hun eiland bleven zitten, is de tendens ingezet, vaak ook onder impuls van het beleid, om kruisbestuivingen en samenwerkingen waar te maken. Want 1 + 1 is meer dan 2.

De meerwaarde die samenwerking tussen onderwijs en kunstensector, tussen armoedesector en het socio-culturele veld, tussen lokale dienstencentra en jeugdorganisaties creëert, is al vaak aangetoond. En dat dit College de stappen zet om participatie aan het beleid te organiseren, siert het. Luisteren en samenwerken met burgers en burgerbewegingen wil zeggen dat je hen serieus neemt, dat je wil werken aan een draagvlak voor de politieke keuzes. Dat is niet de gemakkelijkste weg, maar op termijn de meest duurzame. Een veld betrekken dat actief is op het terrein, problemen analyseert, oplossingen aanreikt, kritisch kijkt naar dat beleid en het vaak oneens is: daar mogen jullie trots op zijn!

Maar, ondanks het feit dat dat 'bloeiende veld' heel breed en gediversifieerd is, is het nog niet divers genoeg. Er is nog een inhaalbeweging nodig opdat alle Brusselse inwoners vertegenwoordigd zijn en hun stem kunnen laten horen. De Brusselse diversiteit is nog niet weerspiegeld in de '*société civile*'.

Daarom is het positief dat de VGC werk maakt van een grotere diversiteit in haar eigen adviesorganen. Het beleid moet het goede voorbeeld geven. *Practice what you preach*. Dat werkt het beste!

We lezen terecht een tendens om een aanbod te creëren dat dichtbij de Brusselaars staat. De wijken moeten terug opgewaardeerd worden, ten voordele van de Brusselaar.

We merken dan ook dat nabijheid en toegankelijkheid een belangrijk streven is in alle beleidsdomeinen.

Dat het accent op buurten komt te liggen, op het versterken van het lokale weefsel en van een toegankelijk welzijns-, cultuur-, sport- en jeugdaanbod juichen we toe. Zo wordt de werking en subsidiëring van het Huis van het Kind geëvalueerd en bijgestuurd om een meer en beter afgestemd lokaal gezinsondersteunend aanbod te ontwikkelen.

Versterken van buurtgerichte hulp, lokale loketten kinderopvang, de buurtgerichte basiswerking van lokale dienstencentra in de zorgzame wijken: dat zorgt voor een laagdrempelig en toegankelijk aanbod voor elke Brusselaar.

Het aantal mantelzorgers groeit. Dat zijn fantastische vrijwilligers die ervoor zorgen dat ouderen zo lang mogelijk thuis kunnen wonen. We merken ook dat veel burgerprojecten lokaal ontstaan, binnen een straat of een wijk. Het terugvinden van de geborgenheid en herkenning van een buurt in combinatie met een rijk en divers aanbod binnen het Brussels gewest, dat is de grote aantrekkingskracht van de stad van vandaag.

Daarnaast is natuurlijk samenwerking en uitwisseling van *good practices* cruciaal, zoals het beste voorbeeld van de charters Gezond Lokaal Bestuur, die het College in Brussel gaat invoeren naar het voorbeeld van Vlaanderen.

Ik wil het ook kort hebben over het samenwerken met andere overheden. Het Vlaamse kunstenveld in Brussel staat voor de belangrijke uitdaging van een nieuwe structurele ronde voor erkenning en subsidiëring van de Vlaamse overheid. Dat biedt kansen op een hernieuwde dialoog, maar ik ontken niet dat ik met enige ongerustheid uitkijk naar het Vlaamse regeerakkoord op dat vlak. Tussen de Vlaamse en de Brusselse kunstensector zijn zeer veel interessante samenwerkingen en kruisbestuivingen aan de gang. Kunstenaars, organisaties en festivals overstijgen dagelijks verschillende grenzen van landen, talen en kunstdisciplines. Ook tussen Brussel en Vlaanderen zijn er op dat vlak geen schotten. Ook de theater-, tentoonstelling- of concertbezoeker overstijgt met gemak de gewestgrenzen. Kunst is bij uitstek een nieuwe taal, die het puur verbale vaak overstijgt. Dat is iets eigen aan de kunst en iets unieks voor Brussel en Vlaanderen dat we moeten koesteren, versterken en uitspelen op Europees niveau.

Ik hoop dan ook dat de nieuwe Vlaamse Regering hiervan de kracht en uniciteit inziet en dit zeer diverse landschap naar waarde schat. Een kunstenveld waar zowel kleine organisaties als grote instellingen, waar zowel lokale sociaal-artistieke als internationaal gerenommeerde spelers hun plek hebben, staat garant voor een boeiend kunstenveld waar elkeen zijn gading vindt. Het is bovendien van groot belang dat ook nieuwe spelers in het kunstenveld via dit decreet toegang kunnen krijgen tot subsidies. Ik denk dan aan jonge, divers samengestelde gezelschappen of nieuwe kunstenaars of organisaties die onze stad verrijken. Zij krijgen onder andere kansen binnen het Landjuweel of bij Brussels Bijou, maar het is ook belangrijk dat er doorgroeimogelijkheden zijn voor zij die talent en ambitie hebben. Daarom is het uiterst belangrijk en ben ik ook blij te lezen dat de VGC informatie- en coachsessies zal aanbieden. Die zijn niet alleen erg interessant, maar zullen vooral voor die nieuwe spelers in het veld cruciaal zijn.

Ik heb enkele vragen in verband met de participatie, die centraal zal staan tijdens het 1ste jaar. Weten de collegeleden al hoe ze die zullen aanpakken? Ik hoop ook dat ervoor wordt gezorgd dat niet enkel de mondige, goed opgeleide Brusselaars betrokken worden bij dat traject.

Hoe zal het College omgaan met vernieuwende projecten die op het kruispunt van welzijn, cultuur, onderwijs, sport en jeugdwerk liggen? De sector is heel creatief en flexibel in het samenwerken over de sectorgrenzen heen. Hoe zullen de bevoegde collegeleden met verschillende bevoegdheden binnen die sectoren dat verwezenlijken?

De heer Pepijn Kennis (Agora): Ik dank het College voor de tekst, die we deze keer wel tijdig mochten ontvangen, in tegenstelling tot het bestuursakkoord. Dat gaf ons de tijd om hem door te nemen en ons op vandaag voor te bereiden. Het is weliswaar een korte tekst met meer algemene principes dan concrete maatregelen voor dit werkjaar. In diezelfde lijn zal ik het dan ook kort houden, een aantal ambities naar voren schuiven en daar trachten concrete maatregelen aan te koppelen.

Er is al verschillende malen naar het bestuursakkoord verwezen. Het is een akkoord dat vol stond van ambitie: samen een stad maken, Brussel delen, een stad voor alle Brusselaars, een grote meertaligheid en vooral veel participatie, betrokkenheid van de burgers op allerlei manieren.

Ook toen had ik daar al een kritische noot bij. Fijne en grote ambities, die de diversiteit van Brussel erkent en weerspiegelt in al haar aspecten van het werk van de VGC: zowel in de organisaties die ze ondersteunt als in haar eigen personeel.

Er is ook de ambitie om die participatie vanuit haar diversiteit te versterken en de Brusselaars te betrekken bij het beleid. Hiervoor zou de VGC een waaier aan participatie-instrumenten en -methodieken gebruiken, alsook een innovatieve participatiemethodiek voor het opmaken van een strategisch meerjarenplan.

De vraag is welke concrete maatregelen we dan zien voor het 1ste jaar. Ik beloofde bij het bespreken van het bestuursakkoord dat ik constructief, maar kritisch zou waken over het uitvoeren van deze ambities. Daar begin ik vandaag mee.

Ik las wat er in de beleidsverklaring staat, maar stelde ook vast wat er niet in staat. De beleidsverklaring begint met de ambitie van een stad op kindermaat. Men wil daarmee ruimte creëren voor scholen, kinderen, ruimte voor talent. Er is een grote behoefte aan plaatsen in de kinderopvang en in scholen. Het is fijn dat het College hier werk van wil maken. Maar daar begint ook de vaagheid. Om hoeveel plaatsen gaat het precies? Welke is de timing? Dat blijft onduidelijk.

Niet alleen de kleinsten worden bediend in deze beleidsverklaring. Er wordt namelijk ook over fuifruimte gesproken, waarvan er al 2 worden verwezenlijkt, namelijk Buda Brussels en Recyclart. Een 3de in de academie van Anderlecht die voor de verkiezingen met luid tromgeroffel werd aangekondigd, is niet meer terug te vinden in deze beleidsverklaring. Wat is daarmee gebeurd?

Voorzitter: mevrouw Soetkin Hoessen

Kinderen en jongeren worden in deze tekst als volwaardige burgers beschouwd, maar hoe concreet wil het College dat doen? Zelfs de VGC-jeugdraad wordt niet vernoemd als het gaat om jongeren te laten participeren aan het beleid. Misschien zijn er meer innovatieve methoden? De VGC wil werk maken van de diversifiëring van haar inspraakorganen, maar hoe dat zal gebeuren, is niet duidelijk.

Zullen de speelpleinen nog steeds worden georganiseerd door leerkrachten of krijgen jongeren opnieuw de kans om verantwoordelijkheid op te nemen als animator zodat ze zich de stad via de speelpleinwerking kunnen toe-eigenen?

De hervorming van de Brede School werd al vernoemd. Worden de coördinatoren, leerkrachten en besturen daarbij betrokken? Ik wil daar echt op hameren. De ambitie is namelijk een co-city en participatie.

De voorzitter en andere sprekers hebben al aangehaald dat het College werk wil maken van ruimte voor participatie en de burgers betrekken bij het beleid. Zoals mevrouw Khadija Zamouri het zei: “dat is de max”!

De beleidsverklaring bouwt in die zin verder op het bestuursakkoord. Ik lees veel over participatie, maar ik zie weinig concrete maatregelen. Ik lees dat men van bij het prille begin naar de Brusselaars zal luisteren. Dat is het 1ste jaar. Het College wil een Strategisch

Meerjarenplan. Naar mijn mening is het 1ste jaar cruciaal om met die participatie aan de slag te gaan. Ik sluit me aan bij mevrouw Bianca Debaets, die ook vond dat alles erg vaag blijft, zonder concrete maatregelen. Het is niet duidelijk hoe het College werk wil maken van die ambitie. Ik ben daar zeer benieuwd naar en wil voorkomen dat concrete maatregelen ondergesneeuwd raken onder goede bedoelingen.

Ik lees dat men burgers wil uitnodigen en inzage geven. Dat is een klassieke manier van participatie. Transparantie is ongetwijfeld nodig, maar participatie gaat verder dan dat. Als antwoord op mijn bespreking van het bestuursakkoord zei het College dat de participatie echt wel verder zou gaan dan informatie geven. Die belofte vind ik niet terug in deze beleidsverklaring.

Mevrouw Els Rochette had het daarnet nog over de grote diversiteit onder de Brusselaars. Ik denk zelfs dat de heer Dominiek Lootens-Stael het ermee eens is dat de mensen die we erbij willen betrekken niet enkel deel mogen uitmaken van een elite. De klassieke participatiemethoden neigen er echter wel naar om louter bepaalde bevolkingsgroepen te betrekken. Ik ben dan ook benieuwd naar hoe het College deze bredere participatie zal organiseren en welke innovatieve methoden het daarvoor zal gebruiken. Hoe zal het College vermijden dat het enkel de goedverdienende blanke middenklassers zijn die deelnemen aan dat soort participatie? De inspraakmethoden blijven erg klassiek: middenveld en inspraakorganen. Welk middenveld? Hoe zullen we die diversifiëren?

Participatie vraagt tijd. Als er tijdens het 1ste jaar een planning moet worden opgemaakt en inspraak van de burgers wordt verwacht, moeten we vandaag al een antwoord hebben op die vragen. We moeten weten hoe we die mensen gaan betrekken en hoe we de vernieuwende methoden zullen gebruiken. Uiteraard willen we daar graag bij helpen. Agora beschikt over een vernieuwende methode, die ze graag ter beschikking stelt van het College. We zijn nog steeds van plan om een burgerassemblee te loten in 2020. Ik steek dan ook graag de hand uit naar het College om samen met deze burgerassemblee aan het beleid te werken. Zij kunnen vanaf begin volgend jaar de uitgestoken hand van 89 burgers verwachten.

Het College wil partner zijn van de Brusselaar. Samenwerken met andere overheden lijkt me dan ook logisch. Het lijkt me dan ook belangrijk dat de VGC een sleutelrol opneemt door ervoor te zorgen dat Brussel meer wordt dan puur theoretisch een stad van de Brusselaars, maar ook een stad voor de Brusselaars en een stad gemaakt mét en door de Brusselaars. Die Brusselaars kunnen Nederlandstalige roots hebben of meertalig zijn. Ik ben dan ook blij dat de minister van meertaligheid ook collegelid is om samen met de rol van het Nederlands te waken over de meertaligheid van Brussel in al haar diversiteit en alle talen die Brussel rijk is.

Ten slotte lees ik dat de VGC werk wil maken van een duurzame transitie. Dat is ook nodig. We zitten met een klimaatcrisis, waardoor deze week nog duizenden mensen op straat zullen komen. Het is dan ook goed dat de VGC het voortouw neemt in deze materie.

Ik kan me moeilijk uitspreken over de inhoud van dit document, enerzijds omdat er nog geen assemblee is die me daarbij kan 'voeden', anderzijds omdat het document eigenlijk redelijk vaag blijft.

Wat ik wel kan doen is de participatie – een term waarvan het document bol staat – trachten te evalueren. Op dat vlak blijf ik kritisch. Ik zal me bij de stemming onthouden omdat het

document voor ons onvoldoende overtuigend is en daarnaast niet concreet genoeg om te weten wat er nu precies verwacht kan worden.

De komende jaren wil ik hier een constructieve rol spelen, waarbij ik op basis van een assemblee de mening van de Brusselaars naar de Raad en naar het College zal brengen. Ik wil hierbij heel graag samenwerken en ik merk trouwens dat ik niet de enige ben om dat te zeggen. Het woord ‘samenwerken’ is duidelijk in de mode. Wel, laten we dat dan ook doen.

Tot slot. We zijn volop op zoek naar een naam voor de positie die Agora moet innemen in deze assemblee. Die rol is niet oppositie voeren om de oppositie, maar wel kritische oppositie voeren wanneer nodig. Het is evenmin een rol binnen een meerderheid, want Agora bestuurt niet mee. Het is dan ook vooral de rol van een constructieve luis in de pels, om op die manier de burger mee in het parlement te kunnen vertegenwoordigen. Als iemand een idee heeft voor zo een naam, hoor ik dat graag. Een participatief project in deze assemblee. Is dat niet fantastisch? (*Glimlachjes*)

Mevrouw Khadija Zamouri (Open Vld): ‘De participatieluis’!

De heer Pepijn Kennis (Agora): We zullen daarover nadenken. (*Gelach*)

De heer Jan Busselen (PVDA): Het VGC-College heeft een aantal sociale bevoegdheden: welzijn, zorg, onderwijs, jeugd en sport. De intenties om kinderen en jongeren de kansen te bieden die ze nodig hebben om te slagen, om mensen te betrekken in beslissingen die de overheid maakt, om te zorgen voor de ouderen en voor personen met een handicap... dat zijn allemaal zaken die deel uitmaken van de kerntaken van een overheid. Daarover zijn we het allen eens. In Brussel – het 4de rijkste gewest van Europa! – moeten we echter vaststellen dat 1 op de 3 kinderen opgroeit in armoede. En dat 30.000 ouders geen plaats hebben voor hun kinderen in de kinderopvang, dat 3.000 ouders geen plaats vinden voor hun kind in het basisonderwijs, dat 500 leerlingen geen plaats vinden in het middelbaar onderwijs, dat 632 mensen per jaar vroegtijdig sterven door de ongezonde lucht, dat er geen zicht is op wat de reële noden zijn voor personen met een handicap, dat het aantal daklozen het afgelopen decennium meer dan verdubbeld is.... Dàt is helaas de Brusselse realiteit! En dat zegt veel, want de kwaliteit van een beleid meten we aan de manier waarop er met de zwaksten in de samenleving wordt omgegaan.

De onderbemanning en de onderfinanciering van diensten en de onderschatting van de problemen aan de onderkant van de samenleving zijn structureel in deze stad. De Brusselse cijfers zijn absoluut niet goed. Ze waren niet goed tijdens de vorige legislatuur en ze zijn nog altijd niet goed.

De cijfers zijn, aan Nederlandstalige kant, evenmin goed als het gaat over de sociale segregatie in het onderwijs. Stap Emanuel Hiel of Sint-Guido eens binnen en ga daarna eens langs het Sint-Jan-Bergmanscollege of in het Atheneum van Etterbeek en men ziet de sociale segregatie in levenden lijve, elke dag opnieuw. Ook op het vlak van gelijke kansen in het onderwijs blijft een en ander scheef lopen. De relatie tussen het lage diploma van de moeder en het schoolparcours van kinderen die vooral in TSO- en BSO-richtingen belanden, toont aan dat het Nederlandstalig onderwijs er nog altijd niet in slaagt sociaal achtergestelde situaties aan te pakken. Hetzelfde gaat op voor de sociale ongelijkheid in de gezondheidszorg: die blijft erbarmelijk.

Sommige families zitten vast in vicieuze cirkels: bijvoorbeeld papa die werkt en mama die zorgt voor het zwaar gehandicapte kind, want ze vindt geen opvang en er is geen geld voor. Elke dag, ook in de vakanties, houdt mama zich bezig met haar gehandicapt kind. De vaststellingen van deze tekortkomingen maken we al 20 jaar mee. In sommige gevallen gaan mensen dan maar zelf aan de slag omdat de overheid in gebreke blijft. Zo kennen we de toestanden in het Maximiliaanpark, waar ik zelf ook actief ben geweest. Maar er zijn ook voorbeelden dichterbij, waar de bevoegdheden van het VGC-College gelden. Zo zien we dat er in de sector van de jeugdhuizen amper inspanningen worden gedaan. Ik herinner me een interview met de heer Niels Coppens van vzw Toestand, die zei dat het in Brussel moeilijk blijft om een plek te vinden waar je kan feesten. (*Protest van mevrouw Khadija Zamouri en collegelid Pascal Smet*).

Nochtans is er volop plaats in Anderlecht, langs het kanaal, in Vilvoorde, aan Pacheco, aan het Zuidstation...

Mevrouw Khadija Zamouri (Open Vld): En Recyclart dan!

De heer Jan Busselen (PVDA): Ik citeer een jongere die actief is in die sector en die begin 2019 zegt dat er te weinig plaats is. Het kan zijn dat er nu Recyclart in Sint-Jans-Molenbeek is. We zitten echter met een *boom* van jongeren.

Er wordt in de beleidsverklaring veel over participatie gesproken. Maar participatie mag nooit een excuus worden van de overheid om bepaalde diensten aan de burger niet meer of slecht te leveren. Politieke participatie mag geen dogma's echoën zoals “We hebben geen andere keuze want er is geen budget”, iets wat we al te vaak te horen krijgen.

Het andere uiteinde van slechte participatie is het schoonmoedermodel. Dat is een model waarbij het sociaal verenigingswerk wordt gesaneerd, waarbij zaken als schoolopbouwwerk of buurtsport naar het niveau van de administratie worden getrokken en de autonomie van het middenveld wordt weggenomen en waarbij het middenveld tot een puur beleidsinstrument wordt gemaakt en zelfs tot deel van de administratie. Het veelvuldig gebruik van de uitdrukking ‘participeren met het middenveld’ klinkt dan een beetje hypocriet.

Bij het lezen van het beleidsakkoord in juli 2019 en het nu opnieuw lezen, krijg ik het gevoel dat de vele positieve intenties en de concrete projecten die worden voorgesteld, de zaken in de goede richting sturen. We doen het goed, iedereen is blij want we willen het goed doen, dus het gaat goed.... Maar het gebrek aan een kader, aan concrete cijfers, aan het objectief in kaart brengen van de sociale noden legt een aantal meer fundamentele problemen bloot. Een van die problemen is dat er in Brussel 5 overheden en 3 raden zijn die betrokken zijn bij het vervullen van de kerntaken die we verwachten van een overheid. Mochten die overheden actiever en ambitieuzer samenwerken om de problemen beter in kaart te brengen, dan zouden we een beter zicht hebben op de evolutie van bepaalde sociale problemen. Dan zouden die overheden zich beter kunnen afstellen op elkaar om bijvoorbeeld de dakloosheid, de armoede, het plaatsgebrek in het onderwijs of de ouderenzorg echt aan te pakken. Maar waar is in deze verklaring de ambitie om bepaalde problemen in kaart te brengen? Ik vind ze alleszins niet. Waar is de ambitie om te weten te komen hoe groot het plaatsgebrek is voor alle kinderen in de opvang en in het onderwijs?

Deze beleidsverklaring straalt nog te veel een eilandcultuur uit. Eigen verenigingen, eigen CAW's, eigen IBO's, een eigen Vlaams Huis van het Kind en een eigen charter, terwijl

partnerschappen met de Cocof en met Franstalige gemeentelijke diensten een veel breder en fijnmaziger aanbod zouden kunnen garanderen en dit op vele vlakken.

Ik hoor de heer Arnaud Verstraete verwijzen naar FIX vzw. Zelf heb ik de ervaring gehad dat FIX vzw niets mocht komen fixen in een school, omdat het een Franstalige school is. Omgekeerd mag bijvoorbeeld JES vzw geen aanbod openstellen voor leerlingen uit Franstalige scholen.

Deze beleidsverklaring stelt me teleur in vergelijking met het bestuursakkoord dat we voor de hele legislatuur konden lezen. Zo zijn termen als ‘Franstalige Gemeenschap’ en ‘Cocof’, die nog aanwezig waren in het bestuursakkoord van juli 2019, ondertussen verdwenen. En met hen ook de termen ‘propere lucht’ en ‘luchtkwaliteit’. Woorden als ‘sociaal’ en ‘armoede’ krijgen nog een zeer bescheiden plaats. Het woord ‘tweetalig’ komt nog net een keer voor. De woorden ‘Vlaanderen’ en ‘Vlaams’ blijven daarentegen sterk vertegenwoordigd en zetten de toon. (*Protest van de heer Dominiek Lootens-Stael*)

Het zijn maar woorden, maar toch, hoe kan het dat een verklaring die zo progressief klonk in juli 2019 nu plots zo fel wordt toespitst op het communautaire?

Het communautaire denken blokkeert het samenwerken en het zoeken naar oplossingen voor fundamentele sociale hete hangijzers in deze stad. Doordat decennialang het communautaire debat werd gedomineerd door nationalisme en de overdracht van bevoegdheden slechts in een richting kon, heeft men zaken opgesplitst die goed functioneerden, zoals het kinderbijslagsysteem, openbaar vervoer of de ziekteverzekeringen. Sociale diensten aan de bevolking, die werden afgedwongen door actie van onderuit, die sterk waren omdat een zo groot mogelijke groep die diensten mee financierde, werden verbrokkeld om in concurrentiemodellen gegoten te worden die allesbehalve een oplossing bieden.

De verschillende staatshervormingen hebben een aantal problemen verdeeld over meerdere bevoegdheden. Goed voor een Calimeropolitiek, maar slecht voor de mensen, want het leidt ons tot de politieke impasse die ons land nu teistert. Voor sommigen de ideale situatie om te verkondigen dat België niet werkt en dat enkel nog meer confederalisme nodig is. Maar ja, het verdelen van de mensen, zelfs in een land van een zakdoek groot, dat is nu eenmaal de rol van nationalistische partijen. Mensen samenbrengen om een onaanvaardbare sociale achterstand te bekampen, dat is echter de rol van linkse partijen. In welke logica schrijft dit bestuur zich in? (*Samenspraak*)

Laat de overheden actiever samenwerken om hun krachten te bundelen, dan zouden sommige problemen sneller en beter opgelost kunnen worden. Dan zou een tweetalig kwalitatief immersieonderwijs een realiteit kunnen worden in korte tijd. Daardoor zou een reeks van problemen die kunstmatig in stand worden gehouden, opgelost kunnen worden in een enkele generatie tijd: tweetalige dokters, tweetalige juristen, tweetalige publieke diensten... en aldus het einde van een aanslepende Calimeropolitiek.

De heer Dominiek Lootens-Stael (Vlaams Belang): Mijnheer Busselen, over het samenbrengen van volkeren gesproken: uw politieke vrienden hebben dat gedaan na de Tweede Wereldoorlog. Zij hebben inderdaad mensen bijeengebracht. (*Rumoer*)

De heer Jan Busselen (PVDA): Meer samenwerking zou ons toelaten om onze culturele diversiteit en rijkdom te kunnen delen met meer mensen. Concreet zouden bijvoorbeeld

Paspartoe en Article 27, een gelijkaardige cultuurwaardebon langs Franstalige kant, op elkaar kunnen worden afgestemd en zou aldus het aanbod sterk kunnen worden uitgebreid. Zo zou de samenwerking tussen Franstalige en Nederlandstalige bibliotheken en theaters een verrijking kunnen zijn en geen bedreiging. Maar die weg durft deze meerderheid niet in te slaan. Ze laat zich terug aan de leiband leggen en gaat de ingeslagen communautaire weg verder in. Door de sociale kerntaak van een overheid ondergeschikt te maken aan die taalrol, beperkt deze beleidsverklaring zich tot een opsomming van intenties en van concrete projecten. Het is dan ook zeker geen document dat duidelijk maakt of er überhaupt een sociale politiek wordt gevoerd die in Brussel het tekort aan plaatsen in onderwijs, zorg en opvang voor gehandicapten aanpakt of een echt gelijkheidsbeleid voert.

Progressieve ambities: dat is bijvoorbeeld autonomie geven aan het middenveld en dat is in kaart brengen welke budgetten er nodig zijn om bijvoorbeeld persoonsvolgende financiering voor personen met een handicap in te voeren alvorens een decreet in te voeren dat zo veel mensen in de kou laat staan. Eigenlijk gaat het om een decreet dat niet goed werkt in Vlaanderen, maar dat we in Brussel willen uitbreiden.

Collegevoorzitter Elke Van den Brandt: Mijnheer Busselen, die decreten zijn wel van toepassing op Brussel.

De heer Gilles Verstraeten (N-VA): Ik ben blij dat de collegevoorzitter dit zegt.

De heer Jan Busselen (PVDA): Dat is ook de maximumfactuur in het onderwijs durven vastleggen. Dat is vooral zoeken naar de oorzaak van sommige problemen. U kan zich niet voorstellen hoe bevreemdend het is om als ex-leerkracht het volgende te moeten lezen: *“We willen samen met andere overheden en het werkveld zoeken naar gepaste maatregelen, die het beroep van leerkracht aantrekkelijker maken en de waardering voor het vak vergroten.”* Het staat er geschreven alsof het gebrek aan aantrekkingskracht en aan waardering in het onderwijs een soort natuurfenomeen is. Maar de oorzaken voor die onderwaardering blijven onbenoemd. Er wordt dan maar een zoektocht opgestart naar gepaste maatregelen, samen met andere overheden. Ik lees *“Samen met andere overheden en het werkveld zoeken naar gepaste maatregelen”*. Dat staat er zwart op wit. Maar gelukkig zijn er heel wat mensen in het onderwijs die op 20 maart 2019 uitschreeuwden wat de echte problemen zijn in het onderwijs. Dat was de grootste staking in het onderwijs in 20 jaar!

Zo'n 70 tot 80 % van het personeel in de basisscholen staakte. Ze staakten tegen de stijgende werkdruk, tegen een gebrek aan begeleiding voor starters, tegen het opdoeken van de vervangingspoel, tegen de hoge ziektecijfers en voor werkbaar werk. Beste collegeleden, staak uw zoektocht en maak werk van minder planlast en van een vervangingspoel. Maak werk van een echt tastbare begeleiding van starters.

Ik ben blij dat mevrouw Khadija Zamouri naar het deeltijds kunstonderwijs (DKO) verwees. Daarin heb ikzelf lang gewerkt en ik kan het bevestigen: waterinfiltratie, defect materiaal, een defecte verwarming, enzovoort, waren zaken waarmee wij als leerkrachten te maken kregen. Nochtans gaat het vaak om mensen die flexibel willen werken en hun voltijdse betrekking bij elkaar moeten sprokkelen in 5 scholen. Zoiets is op termijn niet houdbaar en niet werkbaar.

Ik ben daarnaast ook blij dat mevrouw Els Rochette verwees naar de maximumfactuur. Zelf heb ik nu – alleen al aan opvang – voor 2 kinderen 260 euro betaald. Werkende mensen kunnen vaak hun kinderen niet voor 17 uur afhalen. Ze betalen dan voor 1 semester 260 euro

voor 2 kinderen. Die facturen zijn enorm hoog. Iemand met kinderen in het middelbaar onderwijs vertelde me dat zij een nieuwe computer van 300 euro én boeken voor een bedrag van 300 euro moest kopen. Dat soort bedragen zijn voor een groot deel van de mensen gewoonweg niet te betalen.

De beleidsverklaring blijft vaag over de problematiek van de gemeenschapscentra. Ik lees: “*De overeenkomst met de 22 gemeenschapscentra wordt vernieuwd.*”. Wil dat dan zeggen dat ze verder moeten werken met een permanent personeelstekort van 15 %? Een voorbeeld: op dit moment hebben 8 gemeenschapscentra geen conciërge, met alle gevolgen van dien voor de activiteiten. Deze week nog vertelde een centrumverantwoordelijke me dat het centrum 3 maanden lang moest blijven draaien zonder dat er een technicus aanwezig was. Een andere centrumverantwoordelijke liet me weten dat er 4 maanden lang geen schoonmaakpersoneel was. Dat zijn problemen, waarbij we ons afvragen waar het geld dan wel heen gaat als al die mensen niet aan het werk zijn.

Ik moedig iedereen aan om ook de cijfers die de vakbond verzamelde over de permanente ondercapaciteit, te lezen.

Collegelid Pascal Smet: U komt blijkbaar toch rare mensen tegen!

De heer Jan Busselen (PVDA): Zijn dat dan rare mensen van de vakbond? In uw geval denk ik dat een vervreemding van uw eigen vakbond daadwerkelijk kan leiden tot zulke uitspraken.

Collegelid Pascal Smet: U moet net heel blij zijn met mij. Wie heeft ervoor gezorgd dat er deze regeerperiode extra geld vrijkomt?

De heer Jan Busselen (PVDA): Bruggen slaan, participatie, inspiratie.... Het zijn zonder uitzondering mooie begrippen waarmee de missie van de gemeenschapscentra wordt omschreven. Maar als die begrippen een realiteit van systematische onderbemanning, van hyperflexibiliteit en van stress moeten verbergen, dan verliezen ze al hun betekenis. Daarbij komt bijvoorbeeld nog dat een groot deel van de personeelsleden op niveau C en D ruim onder het bruto uurloon van 14 euro zit. Dat probleem was dan nota bene een verkiezingsbelofte van sp.a.

Deze beleidsverklaring overtuigt me dan ook niet. In een stad als Brussel, waar wonen zo duur is geworden dat het een extra aanslag vormt op de koopkracht van de mensen en waarin het gebrek aan zorgcentra, aan gelijke kansen, aan jeugdaanbod of aan groen in sommige wijken leidt tot uitsluiting en armoede, moeten de opdracht en het beleid van een progressieve meerderheid concreter en ambitieuzer zijn dan dit.

Voorzitter: de heer Fouad Ahidar

Mevrouw Hilde Sabbe (one.brussels-sp.a): Misschien is het wel beginnersenthousiasme, maar mij enthousiasmeert deze beleidsverklaring ten zeerste, vooral dan wat de openheid inzake taal betreft die ze uitademt. Het is duidelijk dat het Nederlands hier wordt gebruikt zoals een taal bedoeld is: niet als grens, maar als een uitgestoken hand. Taal mag immers nooit een instrument zijn om iemand uit te sluiten. Het moet een manier zijn om te zeggen: “Jij hoort erbij, je bent welkom.” Volgens mij heeft de VGC dat heel goed begrepen.

In Brussel is een goede kennis van het Nederlands belangrijk, dat zal niemand ontkennen. Er

wordt weleens ten onrechte gesuggereerd dat mensen die voorstander zijn van meertaligheid, veeleer koele minnaars zouden zijn van de eigen taal. Dat is een vooroordeel dat ik ten stelligste wil ontcrachten. Je kunt onmogelijk een taalliefhebber zijn als je je eigen moedertaal niet omarmt. Het tegenovergestelde is zelfs waar: alleen wie diep respect heeft voor het wonderlijke fenomeen dat taal is, alleen wie de kracht van alle talen waardeert en begrijpt, zal ook zijn of haar moedertaal koesteren.

Nederlands is en zal in Brussel altijd onze moedertaal blijven, wij zullen haar beminnen en bewaren. Maar taalgemeenschappen zijn geen eilanden of mogen het in elk geval niet worden. Het zijn levende organismen, die in verbinding staan met andere taalgemeenschappen, groeien en veranderen en op die manier het sociale weefsel hechter maken. Taal is een levend, ademend organisme. Een taal die geen zuurstof krijgt van de wereld, sterft uit. Dat zal met het Nederlands in Brussel niet gebeuren, precies omdat die taal er elke dag nieuwe gebruikers bij krijgt. Maar taal moet altijd een uitgestoken hand zijn, geen verbodsbord. Taal mag nooit exclusief worden, nooit een voorwaarde om erbij te horen.

Daarom is het goed dat experimenten van scholen om andere talen te gebruiken, gestimuleerd worden. Het is ook goed dat allerhande coachingtrajecten op- en voortgezet worden voor begeleiders in de kinderopvang, maar ook voor Brusselse gemeenten. Het is goed dat het Huis van het Nederlands een steeds belangrijker rol mag opnemen, zeker omdat het Huis deuren en ramen wijd opengooit voor andere culturen en talen. Ik verheug me op een Huis dat geen onneembare vesting is, maar een ontmoetingsruimte.

Over ontmoeten gesproken: het mooie is dat de VGC ruimte heeft voor alle leeftijden. Ik kan mevrouw Bianca Debaets dan ook geruststellen. We moeten er de komende jaren inderdaad hard op inzetten dat ook ouderen zich thuis voelen in de superdiverse stad die Brussel is. Snel veranderende metropolen zoals Brussel kunnen oudere mensen inderdaad weleens het gevoel geven dat zij er niet echt meer toe doen. Het is makkelijk om je als oudere bewoner wat overrompeld te voelen door al het jonge geweld, om je af te vragen wat jouw plek nog is. Zeker de bejaarde Vlaamse Brusselaar heeft in zijn leven zo veel zien veranderen dat hij soms nog weinig herkent. Dat gevoel van vervreemding mogen we niet zomaar weglachen. We moeten het net ernstig nemen en remediëren. Maar er is geen enkele reden waarom ook bejaarden hun plaats niet zouden hebben in een bruisend Brussel. Daarom ben ik ook zeer verheugd dat de VGC voorziet in tal van specifieke activiteiten voor ouderen waarbij het Brussels Ouderenplatform (BOP) een steeds centralere rol gaat spelen. Ontmoetingsruimten met een cultureel en sportief aanbod dat rekening houdt met de specifieke behoeften en voorkeuren, zijn het beste middel tegen een gevoel van marginalisering of vereenzaming.

Het zou fijn zijn, mocht elke oudere het gevoel krijgen dat hij bevoorrecht is om in een stad als Brussel te wonen, met een rijk en divers aanbod voor ontspanning, maar ook met middelen om je nieuwsgierigheid te bevredigen en je brein levendig en actief te houden door constant bij te leren.

Ik sluit me aan bij wat mevrouw Els Rochette zonet zei over het cultuuraanbod van de VGC. Geen betere manier om je als gemeenschap levend en sterk te profileren dan met culturele activiteiten. Cultuur bouwt bruggen tussen mensen en gemeenschappen. Cultuur verlegt grenzen. Daarom is het bijzonder verheugend dat er zo veel culturele infrastructuurprojecten op stapel staan.

Binnenkort wordt het herfst en dat betekent dat er elke avond ergens in Brussel wel een

optreden, bijeenkomst of evenement plaatsvindt dat voor een deel zijn bestaansrecht dankt aan de VGC. De VGC groepeerde het beste van Vlaanderen, maar dan zonder oogkleppen. Laat dat alsjeblieft altijd zo blijven.

De heer Gilles Verstraeten (N-VA): Ik wil dieper ingaan op een specifiek onderwerp, met name het onderwijs. Dit is een onderwerp dat ik de komende 5 jaar in deze Raad zal mogen opvolgen. De beleidsverklaring betekent op dat vlak niet bepaald een vliegende doorstart. Ik ben het met de collega-raadsleden eens dat ik vooral veel ‘beslist beleid’ lees. Ik herken veel zaken uit de vorige regeerperiode, maar de ‘frisse ideeën’ van collegevoorzitter Elke Van den Brandt zoek ik tevergeefs. Ik merk vooral veel onfrisse ideeën op.

Ik kan dan ook vandaag niet veel meer doen dan nog eens duidelijk herhalen wat onze visie op de uitdagingen in het Nederlandstalige onderwijs in Brussel is en uitleggen waarom deze beleidsverklaring, net als het meerderheidsakkoord, daarop volgens ons niet alleen geen antwoord biedt, maar zelfs op sommige vlakken de verkeerde richting uitgaat.

Ik zie 2 grote uitdagingen. In feite zijn het pappenheimers: ze komen immers telkens terug. De 1ste uitdaging is de capaciteit van het Nederlandstalig onderwijs. Het is een zeer goede zaak dat de Vlaamse Gemeenschap blijft investeren in de capaciteitsuitbreiding en dat de VGC die ambitie opnieuw herhaalt. Dat moet het College zeker blijven doen. Onlangs is nog maar eens gebleken dat het Nederlandstalig onderwijs in Brussel sneller groeit dan het Franstalige. Dat is duidelijk een succesverhaal. Ik kan dat uiteraard enkel toejuichen. Toch staan onze onderwijsinstellingen onder een constante druk. Het vorige collegelid bevoegd voor Onderwijs liet zich ooit ontvallen: “Iedere school die we bouwen, zit onmiddellijk vol.” Dat ligt natuurlijk aan de sterke kwaliteit die de structuur van ons onderwijs biedt, aan de immense inzet van de leerkrachten- en directieteam, en aan de ondersteuning van het Onderwijscentrum Brussel (OCB).

Toch kan men er helaas niet omheen dat dat ook ligt aan de ondermaatse kwaliteit van het onderwijs in de Franse Gemeenschap, vooral wat het talenonderwijs betreft. Een Brusselse oud-minister, Didier Gosuin – toch een onverdachte bron – stelde het heel duidelijk: leerlingen uit het Franstalige onderwijs in Brussel studeren eentalig Frans af, hetgeen dat het Franstalig onderwijs tot een werkloosheidsmachine maakt. Want om op de Brusselse arbeidsmarkt terecht te kunnen heb je steeds meer kennis van verschillende talen nodig, kennis van beide landstalen en het liefst ook van het Engels. Steeds meer Brusselaars zien dat in en opteren dan ook voor het Nederlandstalig onderwijs. Dat is misschien een goede zaak, omdat – vooralsnog – het talenonderwijs bij ons wél op peil staat, maar het betekent ook dat het Nederlandstalig onderwijs het slachtoffer is van zijn eigen succes.

De keerzijde van de medaille is immers dat steeds meer Nederlandstaligen die hun kinderen in hun moedertaal, het Nederlands, willen opvoeden, geen plaats meer vinden in een Nederlandstalige Brusselse school van hun voorkeur, zelfs al geven ze 5, 6 of 7 scholen op. Hoeft het ons dan te verbazen dat een aantal van die mensen overweegt om Brussel te verlaten en het soms ook effectief doet? Voor de toekomst van je kind doe je namelijk soms alles.

Ik verheug me dan ook dat de Vlaamse Gemeenschap heeft besloten om de voorrangsregel voor Nederlandkundigen in Brussel te verhogen van 55 naar 65 %. Als de steeds kleiner wordende groep Nederlandstaligen niet eens meer recht kan in ons onderwijs, dan is dat niet alleen een legitieme, maar ook een noodzakelijke maatregel. Ik hoop dat deze meerderheid die zal blijven ondersteunen.

Toch willen wij ook constructief zijn en mogelijk dien ik daarmee de heer Jan Busselen van antwoord. Wij pleiten er immers allang voor om zelf het initiatief te nemen, om samen met de Franse Gemeenschap en de Cocof naar echte oplossingen te zoeken. Het is niet omdat je de Grondwet en de bevoegdheden van de Gemeenschappen respecteert, dat je tegen samenwerking zou zijn, wel integendeel. Dat hebben wij altijd al gezegd, mits de bevoegdheden gerespecteerd worden. Voor alle duidelijkheid: het Brussels Hoofdstedelijk Gewest is in dezen niet bevoegd. Op dat vlak heb ik een aantal dingen in de beleidsverklaring gelezen die me zeer verontrusten en waarbij men zelfs onderwijsbevoegdheden usurpeert.

Ik ben bijzonder teleurgesteld dat ik daarover in deze beleidsverklaring onder het hoofdstuk ‘Samenwerken met andere overheden’ niets lees. Het werd daarnet nog gezegd: samenwerken zit in het DNA van de VGC. Op dit punt, dat in mijn ogen een van de grootste uitdagingen van het Nederlandstalig onderwijs in Brussel is, wordt met geen woord gerept over samenwerken met de Franse Gemeenschap en de Cocof om die onderwijsproblemen, en meer bepaald de problemen in hun onderwijs, aan te pakken.

Een 2de grote uitdaging is daaraan verbonden en betreft de kwaliteit van ons onderwijs. Dat is ons handelsmerk, dat is wat maakt dat het Nederlandstalig onderwijs in Brussel groeit en zo sterk staat. We moeten erover waken dat die kwaliteit blijft. We moeten de algemene context erkennen. Ook in de Vlaamse Gemeenschap dalen we in de internationale ranking, dat is niet alleen in Brussel zo. Minder sterke leerlingen gaan erop achteruit, maar – en dat is misschien nog verontrustender – er wordt ook steeds minder geëxcelleerd in ons onderwijs. Dat is zeer zorgwekkend. We trekken onvoldoende de mensen naar omhoog. Volgens ons is dat omdat we misschien steeds meer ons onderwijs aan het ‘kapot’ experimenteren zijn. Als we leerkrachten willen motiveren, moeten we hen op de 1ste plaats laten lesgeven en aan kennisoverdracht laten doen. We moeten ervoor zorgen dat zij hun vak met passie kunnen geven en dat ze zich niet moeten verliezen in eindeloze pedagogische experimenten.

Over de kwaliteit van het onderwijs of over leerwinst lees ik niets. Ik lees wel allerlei zaken over meer experimenten, zoals de tienerschool – waarover ik mijn twijfels heb – of de tweetalige lerarenopleiding. Die is misschien goed voor taalleerkrachten, maar het is onlogisch dat men iemand die uitsluitend Franstalig onderwijs heeft genoten, met een klein beetje bijschaving in de lerarenopleiding een diploma geeft om in een Nederlandstalige school geschiedenis, aardrijkskunde of een ander taakvak te mogen geven. Dat is onlogisch en het zal de kennis van het Nederlands zeker niet versterken.

Ik lees vooral over experimenteren met meertalig onderwijs. Laat mij duidelijk zijn – en mevrouw Khadija Zamouri luistert op dat vlak niet altijd naar wat wij zeggen – ik ben op zich niet tegen immersie.

Mevrouw Khadija Zamouri (Open Vld): Ik ben heel geboeid aan het luisteren.

De heer Gilles Verstraeten (N-VA): Ik ben niet tegen meertaligheid of tegen een vroege introductie aan meerdere talen. Dat is zeker een meerwaarde. Maar het werkt niet voor iedereen en zeker niet in alle omstandigheden. Steeds minder leerlingen in ons onderwijs – en dat is nu de overgrote meerderheid – hebben bij de start van hun schoolloopbaan kennis van het Nederlands. Dat betekent dat ze met een taalachterstand beginnen die zich vertaalt in een leerachterstand, het niet halen van de eindtermen en in het ergste geval tot schooluitval.

Dat zouden we kunnen remediëren na verplichte taalscreenings aan het begin van de schoolloopbaan door een taalbadjaar te organiseren. In 1 jaar wordt dan de achterstand weggewerkt en een mooie toekomst verzekerd. Met het Onderwijscentrum Brussel heeft de VGC daartoe een ideaal instrument. Dit is echter taboe. Daar wil de meerderheid zich niet in verdiepen, want het zou discriminerend zijn. Dat begrijp ik echt niet. We moeten dat taalbad geven om de kinderen in ons onderwijs een mooie toekomst te bieden.

In deze beleidsverklaring lees ik dat Nederlands de 1ste gemeenschappelijke taal blijft en dat we de kennis van het Nederlands moeten versterken in Brussel. Ik hoorde de heer Arnaud Verstraete spreken over meer kansen om Nederlands te leren. Dat is allemaal goed en wel, maar mag ik erop wijzen dat een groot deel van leerlingen die uit het Brussels Nederlandstalig onderwijs komen, niet slaagt voor de instaproef Nederlands in de Erasmushogeschool? Gelet echter op dergelijke cijfers en de context waarin wij zitten, met zoveel anderstalige instroom – die meer dan welkom is, want ik kan alleen maar toejuichen dat zovelen Nederlands willen leren – als zij Nederlands niet als moedertaal hebben en een taalachterstand oplopen, wie verzint dan dat hun kennis van de onderwijstaal gediend zal zijn door minder in die taal les te geven?

Ik lees dat er steeds meer aandacht en openheid is voor meertalig onderwijs, zoals bijvoorbeeld in het meertalig Atheneum in Sint-Pieters-Woluwe, maar wie herinnert zich nog de *Ter Zake*-reportage die daar gedraaid werd? Verschillende leerlingen werden op deze Nederlandstalige ASO-school gevraagd of hun niveau van het Nederlands goed genoeg was. Daar waren een aantal leerlingen bij die al 3 jaar in het middelbaar zaten maar met veel moeite in het Nederlands op die vraag konden antwoorden. Het spijt mij, maar waar zijn we dan mee bezig? Dan zijn we aan het gokken met de kwaliteit van ons onderwijs. Een leerling zei na lang worstelen in moeizaam Nederlands: “Ik spreek het genoeg voor deze school”. En dat dus op een ASO-school, die gericht is op hoger onderwijs.

Meertaligheid, allemaal goed en wel. Ik ben zelf meertalig, ik ben een taalminnaar en spreek Frans en Engels en zou nog meer talen willen leren. Maar als meertaligheid als troef betekent zich slecht kunnen uitdrukken in 3 of 4 talen, dan pas ik ervoor. Op die manier zijn we geen mooie toekomst aan het geven aan de kinderen die aan ons toevertrouwd worden en dan kies ik resoluut voor wat de kracht van ons onderwijs in Brussel altijd geweest is, met name een sterke kennis van het Nederlands bijbrengen, geflankeerd door een degelijke kennis van het Frans en het Engels. Dat is nodig in Brussel, een stad waar de omgevingstaal sowieso Frans is en waar je het Engels bijna onvermijdelijk via de alomtegenwoordige cultuur oppikt. Onze grootste uitdaging is om aan anderstalige leerlingen – ondertussen de meerderheid van onze scholieren – goed Nederlands bij te brengen en dat kan niet door minder Nederlands te spreken op school en minder vakken in het Nederlands te geven.

Omwille van de keuzes die in de beleidsverklaring gemaakt worden voor ons onderwijs en omwille van een aantal andere keuzes zal ik tegen deze beleidsverklaring stemmen.

Mevrouw Cielkje Van Achter (N-VA): Vooreerst wil ik ook de Vlaamse parlementsleden groeten. Het is heel aangenaam dat zij de moeite doen om onze debatten te volgen en om onze opmerkingen mee te nemen naar het Vlaams Parlement.

Het bestuursakkoord vind ik vooral een lange tekst, waarin veel woorden werden gebruikt om weinig te zeggen. Deze zomer kreeg ik de indruk dat het wat haastwerk was geweest na de lange onderhandelingen en het slopende jaar met 2 verkiezingen en al die onderhandelingen.

Ik begrijp dat, maar ik kreeg de indruk dat het bestuursakkoord snel bijeen geflanst was met veel tekst om weinig te zeggen.

Ik keek dan ook uit naar de beleidsverklaring om de accenten voor de komende 5 jaar te leren kennen. We blijven echter nog steeds op onze honger zitten. Het blijft heel vaag. In de 1ste paragraaf lees ik dat de begroting nog moet komen. Dat zal dan de crux zijn. De cijfers liggen er misschien nog niet. Daarom weten we nog niet of er meer middelen naar de kinderopvang zullen gaan of naar onderwijs, naar buitenschoolse opvang of sportinfrastructuur. Welke budgetten gaan naar waar? Dat willen we natuurlijk weten, waar gaan we op inzetten? Iedereen gaat ermee akkoord dat we moeten investeren in kinderopvang, in scholen enzovoort, maar wat, hoeveel en wat we precies gaan doen vernemen we niet in het bestuursakkoord noch in deze beleidsverklaring. We zullen op onze honger moeten blijven zitten totdat de begroting er is. Ik hoopte dat die er in grote lijnen al zou zijn, maar blijkbaar is dat nog niet het geval. Als er toch al een tipje van de sluier kan worden opgelicht, horen we het vandaag graag.

Voor de kinderopvang worden er wel een aantal projecten vermeld, maar wat gaan we de volgende 5 jaar concreet doen? Het gaat immers over lopende projecten en over beslist beleid. Iedereen die in Brussel kinderopvang gezocht heeft, weet wat voor helse zoektocht dit al te vaak is. Nochtans is een plekje dichtbij huis cruciaal als we onze levendige Vlaamse gemeenschap in Brussel willen houden en als we willen vermijden dat studenten die hier komen studeren, hier starten met werken en hier een gezin stichten, daarna moeten constateren dat ze geen Nederlandstalige kinderopvang vinden en vervolgens Brussel verlaten. Iedereen is hiervan overtuigd, maar vandaag weten we niet welke ambitie het College ter zake heeft.

Ik ben heel benieuwd naar de gemengde projecten tussen crèche en gezinsondersteuning. Die ketenbenadering is goed. Hoe ziet het College dit?

Ik lees dat er een evaluatie komt van het Huis van het Kind en dat er bijgestuurd gaat worden naar meer en beter afgestemd gezinsondersteunend lokaal aanbod. Welke richting wil het College uitgaan met de Huizen van het Kind? Of ligt dat nog allemaal open?

De naschoolse en buitenschoolse opvang is heel belangrijk in Brussel. Men moet wat geluk hebben. Er zijn scholen met en scholen zonder buitenschoolse opvang. Het is een beetje een loterij, want er is geen vrije schoolkeuze. Ook de zoektocht naar vakantieopvang is voor veel ouders in Brussel zeer stresserend. Ik lees dat het College naar een voldoende groot aanbod wil gaan, maar hoe zal het dat doen? Welke richting zal dat opgaan?

Samen met de dames Annabel Tavernier, Els Rochette en de collegevoorzitter was ik aanwezig bij de start van het werkingsjaar van de gemeenschapscentra vorige vrijdag. Collegelid Pascal Smet was virtueel via een filmpje aanwezig, want hij zat in het buitenland. Die start vond plaats in Neder-over-Heembeek. Ik heb er gesproken met de verantwoordelijke van het lokaal dienstencentrum ADO Icarus, waar senioren een plek hebben en waar met heel wat vrijwilligers wordt gewerkt. De centrumverantwoordelijke zei dat de gemeenschapscentra vaak te kampen hebben met personeelsproblemen, maar dat hij dat niet heeft omdat hij met vrijwilligers werkt. Dat heeft mij aan het denken gezet. Ik had in deze beleidsverklaring graag meer gelezen over vrijwilligers en over senioren en eenzaamheid, maar daarover staat er weinig of niets in. Veel senioren zijn eenzaam, maar ook andere mensen in de stad zijn

eenzaam en kunnen we niet bereiken. We moeten hen er meer bij kunnen betrekken, zoals dat bijvoorbeeld gebeurt in Neder-over-Heembeek.

Ik heb nog veel meer vragen, maar aangezien de beleidsverklaring zo vaag is, heb ik mij ook maar beperkt. We hebben nog 5 jaar de tijd om heel wat vragen te stellen. Ik kijk alleszins uit naar de begroting, zodat we echt ten gronde kunnen nagaan welke accenten het College wil leggen.

Horen van de Vlaamse volksvertegenwoordigers gekozen in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest

Mevrouw Celia Groothedde, Vlaams parlements lid (Groen): In al onze Brusselse complexiteit blijken jullie sneller bruggen te hebben gebouwd dan de Vlaamse efficiëntie zich al heeft kunnen bewijzen. Het zal wellicht nog even wachten zijn op de Septemberverklaring. We leven in hoop. Hopelijk wordt het geen Oktoberverklaring.

We weten natuurlijk allemaal dat onze hoofdstad een en ander kan. Een paar jaar geleden waren hier de aanslagen. Dat had de Brusselaars uiteen kunnen slaan, maar het blijkt hen te hebben verenigt. We leven in de 2de meest kosmopolitische stad ter wereld. Wij zijn een kweekvijver voor de maatschappij van morgen. Hier manifesteren zich ook de vraagstukken van morgen. Het is aan ons Brusselaars om daarvoor oplossingen te mogen bedenken.

Daarom wil ik aan iedereen hier een oproep doen. Wij als Vlaamse parlementsleden hebben hier niet zo veel spreektijd, maar horen iedereen wel uitgebreid spreken. Elk beleid heeft een kritische meerderheid en een constructieve oppositie nodig. Die oppositie kan op 2 manieren, door angst te zaaien, met haat en met afbraakpolitiek of met respect en in verbinding. Brussel heeft vandaag nood aan constructieve politiek en constructief beleid over de partijgrenzen heen.

Brussel heeft een Vlaanderen nodig dat zijn hoofdstad niet loslaat. Ik ben blij om vandaag die verbinding te horen, want die is belangrijk. Een Vlaanderen dat trots is op deze stad, op het Brusselgevoel dat over de groepen heen heerst, op het optimisme en vooral op de Brusselaars. We hebben hier mensen die de toekomst omarmen, die elke dag aan hun stad bouwen in verenigingen en administraties, op zichzelf of samen. Brusselaars zijn mensen die goud waard zijn. En dat weten we allemaal.

We hebben een Vlaanderen nodig dat trots is op zijn hoofdstad die elke dag zo veel pendelaars een broodwinning en een job geeft en een flink stuk van ons bruto nationaal product genereert. We hebben een Vlaanderen nodig dat zich herinnert dat Brussel ook de hoofdstad van Europa is. Vlaanderen verwacht veel van Brussel, en dat mag, want Brussel draagt al die functies graag en zonder klagen. Vlaanderen legt de lat hoog en verwacht dat het Nederlandstalige beleid van de VGC een derde van de Brusselaars bereikt en dat moet ook. Brussel is trots op dat streefdoel.

Wat de Nederlandstalige Brusselaars doen, draagt een kwaliteitszegel. Wij zijn daar allemaal trots op. Laten we die norm dus eren, want ze waarborgt de band tussen Vlaanderen en Brussel. Laten we die norm hoog houden, want uiteindelijk overstijgt Brussel ons allemaal. Wij zijn maar politici. Brussel, dat zijn veel mensen wiens leven elke dag door het Vlaamse en Brusselse beleid wordt beïnvloed. Ik hoop dus dat Vlaanderen zich efficiënt zal tonen,

zoals het dat zo goed kan en zoals wij dat graag hebben. Ik hoop dat Vlaanderen en de volgende Brusselminister, Brussel een warm hart zullen toedragen en Brussel hoog zullen houden, want Vlaanderen heeft veel redenen om dat te doen. Kortom: ik hoop op een goede samenwerking tussen de VGC, het Vlaams Parlement en de Brusselminister, want al die krachten zijn nodig om een mooier Brussel voor iedereen te creëren.

Mevrouw Hannelore Goeman, Vlaams parlementslid (one.brussels-sp.a): Het is goed om hier al terug te zijn. (*Glimlachjes*) Een goede samenwerking tussen Brussel en Vlaanderen moet bij onszelf beginnen. Vandaar mijn voornemen om tijdens deze legislatuur wat vaker langs te komen om naar de debatten te luisteren. De beleidsverklaring leek daarvoor de ideale aftrap, niet alleen omdat het leuk is om oud-collega's terug te zien, maar ook vanuit de volle overtuiging dat wij als Brusselse Nederlandstalige politici samen de verantwoordelijkheid hebben om te werken aan een goede dialoog en een goede band tussen de VGC en de Vlaamse Gemeenschap. Als nieuwbakken Vlaams parlementslid wil ik daaraan mijn steentje bijdragen omdat die band zo belangrijk is voor Brussel. Ik denk dat we het daar allemaal over eens zijn.

Na de sterk inhoudelijke betogen van mijn partijgenoten Els Rochette en Hilde Sabbe zou ik het graag wat meer over die band hebben, want ik denk dat niemand eraan twijfelt dat Vlaanderen een meerwaarde voor Brussel is. Ik zie die meerwaarde in elk geval iedere dag, mijnheer Busselen, als ik de 'ketjes' met hun blauw hesje naar school zie stappen of als ik naar een voorstelling ga in een van onze vele culturele instellingen. Daarom, collega's van de N-VA, knoop het maar goed in jullie oren, willen wij vanuit one.brussels-sp.a nog meer Vlaanderen in Brussel, nog meer plaatsen in het Nederlandstalig onderwijs en de Nederlandstalige kinderopvang, met aandacht voor kwaliteit en meer goed opgeleide leerkrachten, en dan nog liefst uit Brussel, nog meer investeringen in welzijn, met een zorglandschap dat in de toekomst beter bij de Brusselse realiteit en structuren aansluit in plaats van met een soort Vlaams passe-partoutbeleid te werken zoals dat nu te vaak gebeurt. Wij rekenen er absoluut op dat u daarvan samen met de Vlaamse partners Open Vld en CD&V tijdens deze legislatuur werk zult maken.

Op een aantal vlakken is er de voorbije jaren zeker vooruitgang geboekt, zoals de capaciteitsuitbreiding in het onderwijs en de kinderopvang, maar op andere vlakken, zoals het lerarenloopbaanpact, is het werk blijven liggen, terwijl dat nochtans cruciaal is voor Brussel. Ik ben heel benieuwd om het Vlaams regeerakkoord te lezen. Het is jammer dat Vlaanderen nog niet helemaal klaar is met zijn huiswerk, maar hoop doet leven.

Los daarvan ben ik hier vandaag omdat ik rotsvast geloof dat de VGC en Vlaanderen partners zijn om al die ambities te realiseren. Ik ben blij dat ik diezelfde prioriteiten en diezelfde focus op samenwerking ook terugvind in de beleidsverklaring van de VGC. Ik kan het College daarvoor alleen maar feliciteren en ik wens het veel succes bij de uitvoering ervan.

Die goede samenwerking tussen de VGC en Vlaanderen berust evenwel op 3 voorwaarden. De 1ste voorwaarde is dat we echte partners zijn en dat Vlaanderen zich niet als een schoonmoeder gedraagt die hier met het vingertje komt uitleggen hoe de VGC het moet aanpakken. Als ik zie hoe de N-VA het nieuwe Brusseldecreeet, dat wél de autonomie van de VGC wilde respecteren, al heeft getorpedeerd, ondanks verwoede pogingen van Vlaams minister Sven Gatz om dat te voorkomen, dan hou ik mijn hart vast.

De 2de voorwaarde is dat we samenwerken aan concrete oplossingen in concrete dossiers en dat we niet voortdurend in symbooldiscussies vervallen. De borden met het N-logo zijn heel mooi, maar wie denkt dat we een gemeenschap zullen vormen met een aantal borden aan de gevel, heeft het mis.

De 3de voorwaarde is dat we samenwerken aan een open gemeenschap, een zelfzekere, complexloze Vlaamse gemeenschap in Brussel die haar deuren opengooit voor alle Brusselaars die het Nederlands een warm hart toedragen. We kunnen alleen maar toejuichen dat steeds meer stadsgenoten hun weg vinden naar onze gemeenschapscentra, scholen en kinderdagverblijven. Dat kan de plaats van het Nederlands in onze stad alleen maar ten goede komen.

Dat is uiteindelijk wat wij allemaal willen, maar ook daar zie ik redenen tot bezorgdheid. Als ik de gelekte integratienota lees die de N-VA in Vlaanderen op tafel heeft gelegd, dan merk ik die openheid immers niet, maar eerder het omgekeerde, namelijk een alsmaar grotere verkramptheid en die maakt mij kwaad. Zo zullen de subsidiereglementen voor verenigingen voortaan een Nederlandsclausule bevatten, wat betekent dat er in gesubsidieerde organisaties enkel en alleen Nederlands mag worden gesproken. Welke gevolgen zal dat hebben voor onze Brusselse verenigingen? Natuurlijk moet er in de vele verenigingen in Brussel, die door Vlaanderen worden gesubsidieerd, Nederlands worden gesproken.

De heer Mathias Vanden Borre (N-VA): Tot zover de constructieve houding van de eigen meerderheid.

Mevrouw Hannelore Goeman, Vlaams parlements lid (one.brussels-sp.a): Ik geef mijn aandachtspunten mee voor de samenwerking tussen de Vlaamse Regering en de VGC en de Raad lijkt mij hiervoor het perfecte forum.

Wat ik vraag, zijn oefen- en leerkansen voor Nederlands-enthousiastelingen, maar met begrip voor hun anderstaligheid.

Beste N-VA'ers, ik ben blij dat de Vlaamse parlementsleden de VGC serieus nemen en dat ook uw partij een afvaardiging heeft gestuurd om live aan het debat deel te nemen, maar dan moet u het debat wel willen aangaan. Bovendien hoeft het u niet te verbazen dat we het op een aantal punten niet eens zullen zijn.

Ik vraag mij af hoe het VGC-beleid zal sporen met het Vlaamse beleid. Wij geloven in een Vlaamse Gemeenschap die kiest voor ontmoeting en openheid, die trots is op onze taal en wat Vlaanderen hier in Brussel heeft gerealiseerd, die de ambitie heeft om zo veel mogelijk Brusselaars in onze verwezenlijkingen te laten delen, niet alleen de Nederlandstalige Brusselaars of Brusselse Vlamingen, maar ook alle andere Brusselaars die aansluiting zoeken bij het rijke aanbod van Vlaanderen en de VGC.

Brussel mag op mij rekenen om die boodschap de komende 5 jaar duidelijk te verdedigen in het Vlaams Parlement en om de stem van Brussel in het Vlaams Parlement te zijn. Dat zal niet altijd evident zijn, dat is intussen ook al duidelijk. Ik reken op de raadsleden om diezelfde boodschap ook vanuit de VGC de nodige kracht bij te zetten.

Mevrouw Cieltje Van Achter (N-VA): Een interpellatie is normaal gericht aan het College. De N-VA heeft ook geen recht van antwoord.

Mevrouw Elke Van den Brandt, collegevoorzitter: Ik vind een dergelijke gedachtewisseling persoonlijk erg boeiend en een echte meerwaarde. Het is een goede zaak dat leden van het Vlaams Parlement naar hier komen om samen na te denken over de rol van Vlaanderen in Brussel en de manier waarop Vlaanderen en de VGC kunnen samenwerken. Ik hoop dat we dat kunnen blijven doen.

De heer Mathias Vanden Borre (N-VA): Het is niet de bedoeling dat ze hier oppositie komen voeren.

Mevrouw Elke Van den Brandt, collegevoorzitter: Eerst en vooral wil ik u allemaal bedanken voor uw vele betogen en uw rijke input. Ik zal trachten om zo goed mogelijk op alle vragen te antwoorden, maar als ik iets vergeet, mag u mij nadien altijd aan mijn mouw trekken.

Ik zal beginnen met een algemene opmerking. Het is niet omdat bepaalde projecten niet in de beleidsverklaring staan, dat die worden stopgezet. We hebben geprobeerd om geen telefoonboek van alle projecten van de VGC te maken. Die projecten lopen overigens vaak heel goed.

Voor sommigen mocht er in de beleidsverklaring meer aandacht zijn voor senioren. We hebben wel degelijk aandacht voor die problematiek. In het bestuursakkoord staat daarover een aparte passage waar we nog altijd volledig achter staan. Zo zullen we uiteraard de lokale dienstencentra blijven koesteren. Dat zijn plekken voor ouderen, maar ook minder oude mensen zijn daar welkom. Ze moeten ervoor zorgen dat mensen langer in hun eigen omgeving kunnen blijven, dat de zorg wordt gecoördineerd en dat er ook in de buurt kan worden gewerkt om de vereenzaming van ouderen tegen te gaan. We hebben onlangs nog het vernieuwd lokaal dienstencentrum in Ganshoren geopend, waarvoor ik mijn voorganger overigens uitdrukkelijk heb bedankt, mevrouw Bianca Debaets. Die lokale dienstencentra, die in de gemeenschapscentra geïntegreerd zijn, spelen een belangrijke rol. We zijn erin geslaagd om over alle hokjes heen te werken en samen een heel krachtig beleid te voeren.

Als het over diversiteit gaat, heb ik de indruk dat iedereen denkt dat het alleen over etnisch-culturele achtergrond gaat. Diversiteit is evenwel een veel ruimer begrip. Als er in de tekst iets over diversiteit staat, dan bedoelen we daar ook jongere en oudere mensen mee, mensen die in armoede leven of van betere komaf zijn, mensen die een goede of een slechte gezondheid hebben. Diversiteit staat voor de veelheid van identiteiten die we hier hebben.

Mijnheer Lootens-Stael, u hebt overigens een heel mooi pleidooi voor diversiteit gehouden door ons erop te wijzen dat de participatie niet enkel beperkt mag blijven tot hoogopgeleide, mondige mensen, maar dat we heel Brussel moeten bereiken. Dat is inderdaad waar we naartoe willen. Dat is hoe wij naar diversiteit en participatie moeten kijken. Ik vermoed dat u niet de kracht van diversiteit wilde onderstrepen, maar dat is wat ik wil onthouden, ook al is dat misschien te optimistisch.

Er is heel veel over participatie gevraagd. Dat doet mij plezier. U kijkt blijkbaar met heel veel ongeduld uit naar de manier waarop wij daar als College mee aan de slag zullen gaan. Dat is iets waar we samen mee aan de slag moeten gaan. De vragen over de timing en de processen zijn heel terecht. We moeten binnenkort in de commissie de nodige tijd nemen om daarover echt door te praten. De administratie van de VGC, die schitterend werk verricht, is al bezig

om die participatieprojecten op poten te zetten. Er is al heel wat ervaring. Ervaring die collegeleden in het verleden hebben opgedaan. Ervaring van de administratie hier, maar ook in Vlaanderen. Ervaring van de organisaties die de steden en gemeenten in Vlaanderen hebben geholpen om hun meerjarenplan op te maken. We zullen een beroep doen op al die ervaring en kijken wat we daaruit kunnen leren.

Het is zeker de bedoeling om ons daarin extern te laten bijstaan. Het heeft geen zin om zelf het warm water opnieuw uit te vinden. Het participatieproces heeft heel wat facetten waarvoor we aandacht moeten hebben: welke mensen betrekken we erbij, op welke manier, welke methodes zullen we gebruiken, hoe gaan we met de input aan de slag, hoe kunnen we feedback aan de mensen geven? Dat zijn allemaal zaken waar we samen over moeten nadenken. Ik neem dus graag de uitgereikte hand van Agora aan. We moeten onszelf de ruimte geven om nieuwe dingen te leren en te kijken naar wat er in het verleden en in het buitenland al is gebeurd. Er is al veel expertise. Er zijn al protocollen rond co-creatie. Laten we ons daarop baseren.

Ik stel voor daarover een ernstig debat te voeren met alle bijhorende elementen, eens de administratie wat verstaat met haar werk. We kunnen zelfs een aparte commissievergadering wijden aan dat traject.

Een participatietraject in het kader van de opmaak van een meerjarenplanning betekent ook een continu aftoetsen, met de nadruk op startpunt eerder dan op eindpunt.

Er waren heel veel vragen over de rol van het Nederlands. Doen we te veel, te weinig. Het komt erop aan daar complexloos mee om te gaan. Het Nederlands is een taal die moet verbinden. Taal is belangrijk omdat het voor mensen het communicatiemiddel bij uitstek is om met elkaar om te gaan. Dus is de rol van het Nederlands in Brussel belangrijk. Nederlands is ook vaak een hefboom voor werk. Gelukkig is de aantrekkelijkheid van het Nederlands vandaag de dag heel hoog. Ouders kiezen onze scholen voor hun kinderen. Mensen kiezen voor Nederlandstalige voorzieningen. We moeten inspelen op die openheid.

Hoe willen we daar concreet mee omgaan? Best niet door zoveel mogelijk het woord Vlaanderen of Nederlands in een tekst te schrijven. Sommigen hier maken er een sport van op te tellen hoe vaak een bepaald woord in de verklaring of het akkoord voorkomt. Wat voor het College telt, is oplossingen zoeken, nagaan waar er wat schort.

De opmerkingen dat gemeentebesturen niet altijd voldoende het Nederlands machtig zijn, dat de loketbedienden nog te vaak Nederlandsonkundig zijn, zijn terecht. Dat moet worden aangeklaagd en daarvoor moeten oplossingen worden gezocht. Om die reden heeft de VGC aan het Huis van het Nederlands gevraagd om samen met de gemeenten trajecten op te zetten. Die trajecten moeten erop gericht zijn dat de gemeenten daarop intekenen zodat we succes kunnen boeken bijvoorbeeld aan de loketten. Dat betekent ook dat er taalondersteuning komt in de crèches.

Als er Nederlandsonkundigheid in crèches wordt vastgesteld, moet er extra steun komen op de werkvloer. Het Nederlands moet worden versterkt in onze stad en bij de mensen die het gebruiken.

In verband met het filmpje waar mevrouw Khadija Zamouri naar heeft verwezen, kan ik nu al verklappen dat er een nieuw filmpje op komst is voor het N-logo. En er komt ook een nieuwe

website over het aanbod van de VGC, een nieuwe website voor de VGC en ook vernieuwing voor de deelwebsites zoals 'Wonen in Brussel', 'Sport in Brussel'. De ploeg die zich daarmee bezighoudt, zal ervoor zorgen dat die websites heel toegankelijk worden in de komende maanden en jaren.

Er is hier opgemerkt dat we het beleid van het vorige College voortzetten. Het zou van bijzonder slecht beleid getuigen, te zeggen dat we met een blanco blad willen starten. Wat goed loopt, moet worden voortgezet. We zullen in de komende maanden systematisch nieuwe accenten leggen. Maar mij hoor je niet zeggen dat al wat het vorige bestuur heeft gedaan, slecht is. Het vorige bestuur heeft zeker goede dingen gedaan en ook wij zullen fouten maken. Laat ons de sterke dingen voortzetten en bijsturen waar we denken dat er moet worden bijgestuurd.

Nu kom ik tot de specifieke vragen. Er was een vraag over de groenblauwe as. Dat is geen politiek statement voor alle duidelijkheid. Het is een project dat vanuit Vlaanderen is geïnitieerd, waarbij naar het groene en het blauwe in de stad wordt gekeken en nagegaan hoe daarrond kan worden gewerkt. Mevrouw Bianca Debaets zegt dat het project al van 2014 dateert. Het klopt dat het toen al werd geïnitieerd. Ik zie het als een positief gegeven. De VGC sluit zich er bij aan en werkt het als partner concreter uit. Met de scholen, buurten en lokale partners wordt nagegaan hoe de Zennevallei, de Kanaalzone, waar sprankelende wijken zijn, beter kunnen worden. Zo kan de ontwikkeling van een boomgaard een gemeenschapsbevorderend effect hebben. Met de groenblauwe as kunnen de Vlaamse Gemeenschap en de VGC samen sterke stappen zetten. Uiteraard willen we dat project verder uitbouwen en kansen geven.

Er zijn vragen gesteld over de concrete cijfers voor kinderopvang. Ik laat de collega's antwoorden voor hun specifieke domeinen. Ik zou vandaag graag een cijfer naar voren schuiven, maar het zou aankondigingspolitiek zijn. We zijn vandaag afhankelijk van een aantal factoren en dat weet mevrouw Bianca Debaets ook.

Om te weten in welke mate we aan prefinanciering kunnen doen, moet er eerst een nieuwe Vlaamse Regering zijn. Ik zou met de huidige bevoegde minister kunnen gaan praten. Het lijkt me evidentier aan de slag te gaan met de nieuwe Vlaamse bestuursploeg, die er hopelijk vlug zal zijn. Dan zullen we zien wat er mogelijk is. Vandaag kan ik geen cijfer geven. Als ik dat zou doen, dan zou ik dat maar uit mijn mouw schudden. Uiteraard is de ambitie hoog want we weten dat er een enorm tekort is aan opvangplaatsen. We moeten daar met de VGC wat aan doen.

We hebben niet de pretentie dat we met de VGC alle problemen kunnen oplossen: niet voor de kinderopvang, niet voor de ongelijkheid, niet voor de armoede. We hebben wel de ambitie om onze schouders eronder te zetten en de zaken te verbeteren, samen met alle andere overheden.

Rond persoonsgebonden financiering zijn er ook vragen gesteld. Ik weet dat Vlaanderen een nieuw systeem van financiering heeft uitgewerkt voor personen met een handicap. Dat debat zullen sommigen in het Vlaams Parlement graag voortzetten. Het systeem is ook van toepassing op Brussel, maar dat is niet zo eenvoudig. Het kan zelfs duidelijk maken dat het beleid van Vlaanderen in Brussel niet altijd zo makkelijk te kopiëren valt.

De vraag is hoe we er in Brussel mee aan de slag kunnen gaan, met respect voor de mensen, voor de keuzes en ook voor de bestaande staatstructuur. Hoe ingewikkeld het ook is, het komt erop aan dat personen met een handicap in Brussel goed ondersteund worden en niet zoals vandaag nog te vaak het geval is, buiten Brussel de steun moeten gaan zoeken waarop ze recht hebben. Dat zal een uitdaging zijn die we samen met de Vlaamse overheid moeten aangaan.

Er waren ook concrete vragen rond het Huis van het Kind. De mensen die het dossier kennen, weten dat er problemen zijn en dat die moeten worden aangepakt. We willen het kind niet met het badwater weggooien. We willen in 2 bewegingen werken. Voor de bekende knelpunten willen we op korte termijn een oplossing vinden. We zullen rechtstreeks vanuit de VGC een aantal subsidies geven in de plaats van via het Huis van het Kind. Op iets langere termijn zullen we met het Huis van het Kind en de partners op het terrein kijken hoe we de werking van het Huis van het Kind, zowel de bovenlokale als de lokale werking, kunnen verbeteren.

Er waren ook nog vragen over de gemengde projecten. Een mooi voorbeeld is Arion in Sint-Jans-Molenbeek. Daar is een Huis van het Kind, een kinderdagverblijf en een consultatiebureau. Zo kun je geïntegreerd werken rond jonge kinderen en gezinsondersteuning. Het is een initiatief dat inspirerend kan werken.

In verband met de vraag over de speelpleinwerking en de plaats van de monitoren daarin... Het vorig College heeft de verdienste gehad te zorgen voor professionalisering. Het traject dat is gelopen, komt meer kinderen ten goede en ook de kwaliteit van de werking. Nogmaals, het is de verdienste van het vorige College dat de werking geprofessionaliseerd is. De animatoren hebben er meer kansen door gekregen. We gaan er natuurlijk voor zorgen dat de kwaliteit die er nu is, wordt bewaakt.

Nog een punt. De Vlaams-Brusselse Media staan niet in de beleidsverklaring, maar stonden wel vermeld in het bestuursakkoord. We zullen werk maken van een nieuwe beheersovereenkomst en die zal aan de Raad ter bespreking worden voorgelegd. Voor alle duidelijkheid, we hebben wel plannen met de Vlaams-Brusselse Media en er komt een nieuwe beheersovereenkomst.

Tenslotte, wil ik mevrouw Els Rochette bedanken voor haar warme omschrijving van samenleving en middenveld. Het woord ‘mantelgroeiers’ zal me bijblijven. In Brussel zijn er heel wat mantelzorgers aan het werk, die zorg opnemen voor naasten en burens. Het is mijn wens dat die ‘mantelgroeiers’ de steun krijgen die ze verdienen.

Collegelid Sven Gatz: Mijn antwoord gaat in de eerste plaats over onderwijs en scholenbouw.

Eerst een overkoepelend gegeven: Nederlands en de meertaligheid. De collegevoorzitter heeft daar al duidelijkheid over verschaft. Ik wil op mijn beurt nog eens benadrukken hoe we de onderwijspolitiek van de VGC willen voortzetten en hoe die zich in de komende jaren zal of kan verhouden ten aanzien van het beleid van meertaligheid, zowel vanuit Vlaams-Brussels perspectief, vanuit de VGC, als weldra toch ook vanuit het Brussels Hoofdstedelijk Parlement en de Brusselse politiek breed gezien.

De VGC, ooit het NCC, is opgericht ter behoud en versterking van het Nederlands. Kort door de bocht, dat is de essentie van onze instelling geweest en is ze ook vandaag nog. Alleen zien

we vandaag een verbreding in verschillende beleidsdomeinen. Dat staat als een paal boven water.

Laten we ook niet vergeten dat we die opdracht vandaag beter en efficiënter, en gemakkelijker aankunnen omdat er ook zoiets is als de economie die meertalige mensen vraagt. Mocht de economie geen meertalige mensen nodig hebben, zou onze historische rol moeilijker te vervullen zijn. Gelukkig kunnen we het ene gegeven aan het andere koppelen. En we zitten op een goede golf om daar goede dingen mee te doen.

Ik zie trouwens in de tekst die we vandaag hebben voorgelegd, meer dan voldoende ankerpunten om de centrale rol van het Nederlands te blijven benadrukken.

Anderzijds weet u dat ik over enkele weken rond meertaligheid een beleidsbrief in het Brussels Hoofdstedelijk Parlement zal voorleggen. Ik zal u daar vandaag nog geen *sneak preview* van geven. Ik wil wel even aangeven hoe u die moet zien en hoe die opgebouwd kan worden. Dat betekent niet dat we hier onder Nederlandstaligen zelf geen debat meer kunnen voeren over de vraag hoe we de meertaligheid zien. Voor alle duidelijkheid, het perspectief over meertaligheid is niet hetzelfde bij Nederlandstaligen en Franstaligen. We moeten ons daarvan bewust zijn. Het is wel interessant om de dialoog daarover in de komende jaren aan te gaan.

Uiteraard zal er in de beleidsbrief duidelijkheid worden geschapen over de talen waarover het gaat. Er zal ook duidelijk worden gemaakt wat het doel is van de meertaligheid en hoe we die willen ondersteunen, hoe we onze belangrijkste partners in het promoten van meertaligheid kunnen identificeren en meenemen in een nauw parcours, welke domeinen primordiaal zullen zijn om de meertaligheid uit te rollen. En dan heb ik het uiteraard over onderwijs. Ik kom daarop terug. Dan heb ik het ook over cultuur, over beroepsopleiding, over de talen op de werkvloer, over inburgering en dies meer.

Die zaken zullen we uitgebreid bespreken. Bekeken vanuit ons perspectief, vanuit het Nederlandstalig onderwijs, zullen we zien hoe we de ondersteuning van en de rol van het Onderwijscentrum Brussel (OCB) kunnen aanpassen. Historisch gezien is dat OCB opgericht om de positie van het Nederlands binnen een meertalige klasomgeving te behouden, te versterken, te actualiseren, waarbij de rol van het Nederlands meer en meer evolueert in een context van toenemende meertaligheid.

Ik weet dat er een spanningsveld is tussen de kennis van het Nederlands en de meertaligheid. Voor mij bestaat er evenwel geen tegenstelling. Wij zullen op die weg verdergaan en voor versterking kunnen zorgen en met de nodige middelen kunnen onderbouwen.

Ik denk ook dat we ons moeten hoeden voor de val waarin we collectief dreigen te trappen. Voor alle duidelijkheid: taalpolitiek is niet hetzelfde als taalpedagogie. Met andere woorden: we gaan hier debatten hebben over hoe we het taalbeleid moeten zien in onderwijs en in de bredere zin van het woord. Dat heeft te maken met het maatschappijbeeld dat we voorstaan. Op zich is daar niets mis mee. Eminente pedagogen zoals Dirk Jacobs en Dirk Van Damme zijn het ook niet altijd eens. Zelfs vanuit eenzelfde pedagogische achtergrond verschilt hun maatschappijbeeld over hoe onderwijs er in de brede zin moet uitzien.

Anderzijds is pedagogie iets waarmee wij ons minder moeten bezighouden. Hier zitten, enkele uitzonderingen nagelaten, niet zoveel specialisten in de zaal. We kunnen dus

terugvallen op een aantal zaken waarvan we weten dat ze pedagogisch beter werken dan andere, of die voor bepaalde groepen beter werken. In die zin is het zinvol om te blijven inzetten op verschillende modellen om hetzelfde doel te bereiken. Niet alle kinderen reageren op dezelfde manier op een pedagogisch model. Die discussie wil ik graag met de raadsleden verderzetten naar aanleiding van het beleid, de begroting en de meertaligheid.

Als concreet voorbeeld zal ik het taalbad aanhalen. Intuïtief wordt soms beweerd dat dit alles kan of zal oplossen. Dit lijkt intuïtief een evidente 1ste zet voor de man en de vrouw in de straat. In bepaalde gevallen kan dit zo zijn. We moeten bekijken of een taalbad een nuttige bijkomende laag kan zijn. We moeten ons er wel van bewust zijn dat in onze hypermeertalige klassen een taalbad Nederlands geven niet zo evident is. In Vlaanderen kan daar op een andere manier over worden nagedacht. Wij zitten met een andere demografische situatie. Ik wil al die zaken dus op hun merites beoordelen. Welke resultaten kunnen zij in een bepaalde context en ten opzichte van bepaalde groepen behalen? In Onthaalklassen voor Anderstalige Nieuwkomers (OKAN) worden al taalbaden gegeven. In die klassen komen kinderen samen met zeer verschillende profielen, uit verschillende hoeken van de wereld. Men moet ook daar diversifiëren en bekijken hoe kinderen met een bepaalde pedagogische aanpak omgaan. We zullen dit debat zeker verderzetten.

Verschillende raadsleden spraken over de capaciteit in het onderwijs. Bij het bestuursakkoord heb ik gezegd dat we het geplande beleid zullen verderzetten. Daarover schijnt enige twijfel te bestaan. Hebben we daarvoor wel de nodige middelen? Ik kan u zeggen dat het College het daarover eens is. We moeten op school voldoende plaats hebben voor zoveel mogelijk kinderen. Ik zal cijfers geven die nu beschikbaar zijn. Bij de begrotingsbespreking, wanneer de investeringsmiddelen voor 2020 ter sprake komen, zullen we meer in detail kunnen gaan. We hebben nu een bepaalde planning die wordt aangehouden, maar er komen nog enkele veranderingen. Sommige dossiers gaan bijvoorbeeld stedenbouwkundig sneller vooruit dan andere.

In 2020 creëren we 2.651 plaatsen in het basisonderwijs. Dit is meer dan het jaargemiddelde. Verder komen er 860 plaatsen bij in het secundair onderwijs. De locaties waar die uitbreiding gebeurt, staan vermeld in de beleidsverklaring. Bij de begrotingsbespreking komen we hier in detail op terug en kunnen we het hebben over de volgende jaren. We zien Vlaams geld met graagte tegemoet, maar ik wil benadrukken dat het merendeel van de investeringen vandaag wordt gefinancierd door middelen van de VGC vanuit het Brusselse niveau. Dat hebben we te danken aan het goede werk van mijn voorganger Guy Vanhengel.

Een school is een school, waar het geld ook vandaan komt. Samen met de voormalige Vlaams minister-president heb ik me ingezet om voldoende middelen van Vlaanderen naar Brussel te laten gaan. Wij hopen dat dit zo zal en kan blijven.

Er werd opgemerkt dat het Nederlandstalig onderwijs inzake nieuwe plaatsen procentueel licht groeit tegenover het Franstalig onderwijs. Dit is zeker een goede evolutie. Er zijn de laatste 10 jaar veel inspanningen gebeurd. Mochten de Franstalige overheden geen bijkomende plaatsen hebben gecreëerd, dan zouden we nog veel meer zijn gestegen. Aan Franstalige zijde gebeuren dus ook dingen. Ik wil in de komende maanden met collega Rudi Vervoort, die in de Cocof bevoegd is voor Onderwijs, de nodige afspraken maken rond planning en het uitwisselen van informatie. We moeten nog even afwachten wie in de Vlaamse Regering de bevoegdheid Onderwijs zal opnemen. Nadien zullen we zien of er bepaalde bruggen kunnen worden gebouwd met de Franstalige collega. Beide

onderwijsministers mogen natuurlijk rechtstreeks met elkaar praten, maar ik denk dat de heer Rudi Vervoort en ik daar als katalysator kunnen optreden. Het is al bekend dat mevrouw Caroline Désir die rol aan Frantalige kant zal opnemen. Haar adelbrieven geven mij vertrouwen dat een goede communicatie kan worden opgebouwd. We wachten met spanning af wie het wordt aan Vlaamse kant.

Niet alle fracties zijn even consequent in de discussie over meertaligheid in onze scholen en hoeveel scholen we nog moeten bijbouwen. We zullen die discussie blijven hebben. We moeten kiezen. Ik kies daarbij voor de Brusselnorm. Wanneer we wensen het aandeel Nederlandstalige klassen op te bouwen tot 30%, wat al gedurende 20 jaar in de Vlaamse regeerakkoorden staat, dan hebben we nog een hele weg te gaan. Wanneer we dit bekijken ten opzichte van het inschrijvingsdecreet en de voorrang die wordt toegekend aan Nederlandstaligen, dan zit daar een zekere spanning op. Ik ging voor onze 120 Nederlandstalige basisscholen in Brussel na in hoeveel scholen de zogenaamde kritische massa van 65% Nederlandstaligen nog bestaat. Dat is amper 10%. We weten dit, want wij lopen ook rond in de stad. Dit komt niet als een verrassing. Men kan die voorafname voor Nederlandstalige kinderen nog vergroten, maar er is een demografische realiteit. We moeten beide aspecten op elkaar afstemmen. Ik wacht op bijkomende of andere maatregelen vanuit de Vlaamse Regering. Dit zal hopelijk de komende weken blijken uit het Vlaamse regeerakkoord.

Inzake het lerarentekort proberen we om vanaf het einde van de secundaire school en tijdens de lerarenopleiding jonge leerkrachten goed te ondersteunen. We proberen hen waar mogelijk zelfs een beetje te verwennen, door hen een prettige werkomgeving te bieden. De VGC is natuurlijk niet of amper verantwoordelijk voor de situatie op de werkvloer, die van school tot school sterk kan verschillen. Dat zijn zaken die we al jaren doen, maar dit volstaat niet langer. We zitten met een tekort aan leerkrachten in Vlaanderen in het algemeen en in Brussel in het bijzonder.

Welke antwoorden hebben we daar op dit ogenblik op? We zijn aan het kijken of wij onze laboratoriumfunctie als Vlaams-Brusselse overheid niet verder kunnen ontwikkelen. Het 'baobab-project' - dat gisteren nog in de pers kwam - kan daar in de toekomst mogelijk een breder antwoord op bieden. Wat betekent dat? Voor het kleuteronderwijs kijken we naar bepaalde profielen via een netwerk van Brusselse organisaties. We zoeken naar gemotiveerde mensen die taalkundig voldoende basis hebben om aan de opleiding te beginnen. We kunnen hen onmiddellijk onder begeleiding inzetten in de kleuterklassen. Gisteren ben ik een proefproject gaan bezoeken in Sint-Agatha-Berchem, nota bene in dezelfde school waar ik 40 jaar geleden zat. Ik heb daar gezien hoe dit in zijn werk gaat. Er werd in 4 scholen een pilootproject gestart, met in totaal 8 mensen. Zij worden onmiddellijk betaald. Dat is niet onbelangrijk. Het lerarentekort wegwerken zal geld kosten. Daarover moeten we ons geen illusies maken. Veel geïnteresseerden hebben een kwetsbare achtergrond, waardoor de opleiding beginnen zonder betaling vaak geen optie is. Wij moeten die 2 dingen aan elkaar koppelen.

Als we meer zij-instromers willen overtuigen, zal er iets moeten gebeuren aan de anciënniteit van mensen die vanuit de privésector naar het onderwijs gaan. Ik heb daarmee niet gezegd dat die anciënniteit volledig of permanent mee moet komen. Dat moet worden besproken in het syndicaal overleg dat de Vlaamse minister van Onderwijs moet voeren. Ik weet dat dit een belangrijk punt is in de besprekingen voor het vormen van een Vlaamse Regering. Er zal een actieplan komen waarvoor hopelijk de nodige middelen worden uitgetrokken. Ik kijk ernaar

uit om te weten wie de nieuwe Vlaamse minister van Onderwijs wordt en welke visie we gezamenlijk kunnen uitwerken.

Het deeltijds kunstonderwijs (DKO) kwam ook aan bod. In principe is het eenvoudig: renovatie van gebouwen valt – net zoals in het reguliere onderwijs – onder de verantwoordelijkheid van de inrichtende macht. We zien echter dat er andere prioriteiten zijn, zoals het verzekeren van voldoende plaatsen in het reguliere onderwijs. Het DKO komt daardoor minder aan bod.

Ik zet even mijn andere pet op als Vlaams minister van Brusselse Aangelegenheden. Ik achtte het nuttig om met middelen van het Vlaams Brusselfonds – naast inzet op Welzijn en Cultuur – voor het DKO een bijkomende inspanning te doen. We zullen zien of de volgende minister van Brusselse Aangelegenheden in de Vlaamse Regering, die zich misschien in deze zaal bevindt, diezelfde keuze maakt. Het lijkt me wenselijk en nuttig om dit te overwegen. We zouden moeten kijken hoe we investeringsmiddelen van de Vlaamse overheid, de VGC en het Vlaams Brusselfonds daarvoor kunnen inzetten.

Er bestaat een studie, die weliswaar niet op alle vragen antwoord biedt, maar wel een overzicht geeft van de investeringsnoden. Die noden spreiden over 1 of 2 legislaturen is volgens mij haalbaar indien we de samenwerking tussen Vlaams-Brussel en Vlaanderen kunnen verderzetten.

Enkele raadsleden gaven terecht aan dat er veel kinderen zijn in onze scholen die het thuis financieel absoluut niet gemakkelijk hebben. Dat is nog een understatement. Vorige keer heb ik de heer Jan Busselen aangegeven wat de VGC doet om mensen te ondersteunen. Mevrouw Els Rochette drong erop aan om bijkomende stappen te zetten eenmaal de Vlaamse Regering bekend is. Het probleem is in Brussel zeker aanwezig, in sommige scholen is het zelfs acuut. We zien dit echter ook in andere Vlaamse steden. Er moeten bijkomend financiële drempels worden verlaagd voor een groot deel van onze kinderen en ouders. Vanuit die piste zullen we dit bijkomend kunnen ondersteunen.

Collegelid Pascal Smet: Wat de jeugd betreft, mijnheer Vanden Borre, stelt u dat er werd beloofd om in de Vijfhoek in een jeugdlokaal te voorzien. Dat klopt. Ik stel vast dat de bouwvergunning van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest wat op zich heeft laten wachten. Dat is het enige knelpunt. We moeten er alleen maar voor zorgen dat ze er komt en dan komen we de gemaakte afspraken zoals dat onze gewoonte is ook na.

Wat de fuifzaal betreft, begrijp ik u niet goed. Er is Recyclart met een capaciteit tot maximum 400 personen die we met het geld van de VGC hebben gered en naar Sint-Jans-Molenbeek is verhuisd. De fuifzaal is operationeel, ze is beschikbaar. Aan een andere zaal in Buda aan het kanaal zijn werken bezig. Ook daar loopt alles goed. We zijn ook aan het uitkijken naar andere fuifzalen. Beweren dat er geen fuifzalen zijn, klopt dus niet. Ik zal u eens meenemen, als u dat durft.

Ik hoor u zeggen dat er betere ondersteuning voor jeugdverenigingen moet komen. We ondersteunen onze jeugdverenigingen in Brussel zeer goed. Kan er nog meer? We zullen een rondvraag doen, misschien kan het kampvervoer beter worden ondersteund. Daar zit zeker nog een knelpunt. Maar wat onze uitleendienst of ondersteuning betreffen, daarover hoor ik zeker geen klachten. Integendeel, ik hoor soms dat ze zeer ruim worden bedeed. Als er lacunes zijn, neem ik ze zeker mee naar de dialoog die we met hen zullen aangaan.

Wat de jeugdraad van de VGC betreft, moeten we nagaan hoe we de representativiteit kunnen verhogen. De overgrote meerderheid van de Nederlandstalige inwoners van deze stad weet niet eens, vermoed ik, dat er een Nederlandstalige Jeugdraad van de VGC bestaat. Daar moet aan worden gesleuteld. De vertegenwoordiging van klassieke verenigingen zit al goed, maar we moeten misschien ruimer bekijken hoe we met moderne technologie jongeren kunnen betrekken. Participatie moeten we concreet realiseren.

Soms zit in details veel waarheid vevat. Ik weet niet of de heer Mathias Vanden Borre dat heeft begrepen. Hij zei dat we afspraken moeten maken met de gemeenschapscentra, maar dat hij niets over die afspraken leest, is evident. Afspraken zijn geen eenrichtingsverkeer. Eerst moeten we met de gemeenschapscentra gaan samenzitten. De N-VA ziet een afspraak eerder als een dictaat, maar wij zien dat niet zo. We willen eerst rond de tafel zitten. Ik weet dat er bij hen heel wat vragen leven en ik weet dat zij al heel wat punten hebben besproken. We zullen met hen bekijken hoe we tot afspraken komen.

Wat sommige vervangingen in gemeenschapscentra betreffen, mijnheer Busselen, zijn in het verleden soms vertragingen opgetreden. Het klopt dat dit ook al eens tot problemen heeft geleid. De problematiek van de conciërges is een bijzondere problematiek die te maken heeft met hun statuut, hun verloning en belastingen. Dat heeft al eens tot vertragingen geleid.

Dit College heeft niet bespaard op de kap van het personeel van de gemeenschapscentra, maar vervangingen verliepen soms wat te stroef en dat zorgde soms voor tijdelijke problemen.

U deed daarstraks uitschijnen dat de gemeenschapscentra te weinig personeel hebben, dat irriteerde mij want dat klopt natuurlijk niet. Het is eerder een punctueel probleem.

Maar dat fenomeen is eigen aan onze tijd. Van een klein tijdelijk probleem wordt al gauw een algemeen probleem gemaakt, het wordt overdreven. Cijfers bewijzen dat 9 op de 10 posten zijn ingevuld, en met 1 op 10 is er een probleem, maar dat is ook niet in alle centra het geval. Ik erken dat er in het vervangingsbeleid meer autonomie aan de administratie moet worden gegeven, maar dat alle gemeenschapscentra met personeelsproblemen zouden kampen, is ver buiten de waarheid. In sommige gemeenschapscentra kan er in het kader van tijdelijke vervangingen een probleem optreden, maar er is intussen afgesproken dat dit in de toekomst doeltreffender wordt opgelost.

Dat Muntpunt niet werd vermeld, betekent niet dat Muntpunt niet belangrijk meer is. Ik beschouw mezelf als een van de vaders van dit project. Ik heb Muntpunt mee mogelijk gemaakt. Ik ben een van de hoofdacteurs.

Collegevoorzitter Elke Van den Brandt: Laten we niet in detail gaan.

Collegelid Sven Gatz: Uw vaderschap betwist niemand, maar het ging soms moeizaam.

Collegelid Pascal Smet: Er was soms kunstmatige inseminatie nodig, maar goed. (*Gelach*)

Het blijft toch altijd je kind, we nemen Muntpunt zeker mee in het hele bibliotheekverhaal. We hebben er niet veel over gesproken omdat er met de Raad en het College tijdens de vorige legislatuur een vertrouwensrelatie is opgestart en er een resolutie op tafel ligt. Dan moeten we

dat niet per se bij de bespreking van deze beleidsverklaring herhalen. We zullen dat in de nieuwe beleidsovereenkomst, die we met hen moeten sluiten, bekijken en met hen bespreken. Er is zeker werk. We willen daar niet op vooruitlopen.

Ik ga nu mevrouw Cieltje Van Achter blij maken, die tijdens de vorige legislatuur heel wat vragen over erfgoed heeft gesteld. Ik ben nu ook op het niveau van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest bevoegd voor Erfgoed en heb zeer veel goesting om met dat Brussels erfgoed veel meer te doen dan nu het geval is. Maar net zoals collegelid Sven Gatz zijn meertaligheid vandaag niet gaat onthullen, ga ik dat vandaag over erfgoed ook nog niet doen. We kunnen wel een brug slaan tussen de erfgoedbevoegdheid van de VGC en de Gewestbevoegdheid.

In Brussel floreert folklore al in voldoende mate. De VGC is niet echt nodig om folklore te brengen, die komt er vanzelf wel. We zullen er zeker aandacht voor hebben. We leggen de klemtoon niet alleen bij jongeren. De verenigingen die we in het verleden ondersteunden, blijven we ondersteunen.

Zo hebben we in het verleden met de VGC al heel wat werk verzet om de verhalen van de Vlaams-Brusselaars op een innovatieve manier te capteren. Ook dat werk zetten we voort.

Mevrouw Hilde Sabbe heeft goed geantwoord op het belang van de senioren. Ik verwijs daar dan ook naar.

Twee puntjes wil ik nog aanhalen. Ik heb met het sociaal-cultureel middenveld nog een ontmoeting gehad. Ze waren dolgelukkig met het bestuursakkoord en kijken vol vertrouwen naar samenwerking uit. Ik begrijp de opmerking niet zo goed.

Tot slot, wat Landjuweel betreft, begrijp ik de opmerking van mevrouw Bianca Debaets niet. Vorige week is mijn kabinet telefonisch gecontacteerd met de mededeling dat ze over een zaal beschikten, Kanal, maar dat de zaal was opgezegd en ze op zoek waren naar een andere zaal. Ons antwoord was dat als ze hulp nodig hadden, wij die zouden bieden. Ze zouden verder zoeken en ons indien nodig opnieuw contacteren. Dat was de boodschap. Ik heb begrepen dat er een oplossing in de maak is.

Mevrouw Bianca Debaets (CD&V): Er is geen oplossing.

Collegelid Pascal Smet: Ik heb begrepen dat er een oplossing in de maak is, maar doen alsof dit College daarvoor verantwoordelijk is, is een brug te ver. We hebben extra geld gegeven om Landjuweel naar hier te krijgen. Mensen zijn daar zeer blij mee. Ik heb vorige week ook vernomen dat er een probleem is met de zaal, maar daar hebben wij niets mee te maken. Dat is een probleem tussen Landjuweel en de zaalverhuurder.

Zij zijn nu op zoek naar een zaal en wij hebben onze diensten aangeboden. Een uur geleden heb ik nog gehoord dat er een oplossing in de maak is. Ik hoop dat de oplossing er ook komt. Het gaat in de 1ste plaats om hun eigen verantwoordelijkheid en wij zullen als het kan, helpen om een plek te vinden. De opmerking was dan ook ietwat vreemd.

Tot slot, zullen we de beleidsverklaring verder concretiseren. We hebben de traditie opgebouwd om goed met de Raad samen te werken. Ik zal dat blijven doen en mijn collega's zullen dat ongetwijfeld ook doen.

De bevoegdheden van de VGC voor Cultuur, Jeugd en Sport ook naar culturele minderheden vertalen, is belangrijk en daarover moet ook in de commissies en niet alleen hier in de plenaire vergadering, door meerderheid en oppositie goed worden samengewerkt. Als er goede ideeën worden aangereikt, zullen wij ze zeker meenemen en vertalen naar beleid.

De heer Mathias Vanden Borre (N-VA): Ik hoorde de collegeleden vooral zalven, wat ik ook begrijp. Collegevoorzitter Elke Van den Brandt zegt dat alles in de tekst staat, zelfs als het er niet instaat. Dat is de definitie van vaagheid, het zijn sussende woorden. Maar in uw repliek ontbreken helaas concrete cijfers. Ik herhaal dat we uitkijken naar de begroting om een schim te bespeuren van de cijfers en zo te weten wat er concreet op stapel staat. Met deze tekst is dat niet duidelijk.

Ik hoor collegelid Sven Gatz benadrukken dat de economie de rol van het Nederlands en deze instelling eigenlijk heeft gered. Ik ben het daar niet helemaal mee eens want het is nogal fatalistisch. Het onderschat de kracht van onze Vlaamse gemeenschap in Brussel die veel meer dan een louter economisch nut in zich draagt.

Hij verwijst naar de tussenkomst van collega Gilles Verstraeten. Hij benadrukt het belang van het Nederlands dat de basis van onze samenleving moet vormen. Het blijven focussen op andere thuistalen is helaas negatief. Dat is recent nog door pedagogen aangehaald en ik juich dat ten zeerste toe. Dat zal het debat onderbouwen. We hebben cijfers van experts nodig. Ik denk aan professor Wouter Duyck, een eminent pedagoog. Hij focust op de kwaliteit en de maatregelen die we moeten en kunnen nemen om de kwaliteit van ons onderwijs te verbeteren. Ik hoor het u graag zeggen, echt waar: beter werken dan anderen, op merites letten, en zo meer... Ik hoop dat we die ingesteldheid kunnen behouden en we effectief op basis van inzichten van eminente professoren ons onderwijs, ook in Brussel, kunnen verbeteren. Er komen nog zeer interessante debatten aan.

De Vlaamse Regering is nog niet gevormd trouwens. Collegelid Pascal Smet, ik hoor u over de hele lijn herhalen dat alles goed gaat, met de jeugdverenigingen, de gemeenschapscentra. Dat is een typische houding van de Brusselse PS. *'Tout va très bien, madame la marquise.'* Het wordt als een draaiorgel afgespeeld en morgen wordt alles nog beter. Maar dat is blind blijven voor de Brusselse realiteit die veel minder rooskleurig is.

U wilt mij meenemen naar de jeugdhuizen, dat is goed. Ik stel voor dat we ook 's avonds eens naar de Beurs gaan kijken, om 24 uur 's nachts. Dat is de dagelijkse realiteit van de jongeren. (*Samenspraken*)

Collegelid Pascal Smet: U moet maar eens concreet worden.

Het is goed dat hier ook Vlaamse parlementsleden aanwezig zijn. Goed dat de band wordt aangehaald en behouden. De context mag nog even in de verf worden gezet: de VGC is het Vlaams Parlement niet. Het heeft geen zin om hier oppositie tegen de oppositie te voeren in de hoop de media te halen.

De heer Karl Vanlouwe doet hetzelfde in het Vlaams Parlement tegen de VGC.

De voorzitter: Ga verder, mijnheer Vanden Borre. Mijnheer Smet, u kunt daarna nog een repliek geven.

Collegelid Pascal Smet: Maar hij zegt niets concreets, mijnheer de voorzitter.

De voorzitter: Hij doet maar.

De heer Mathias Vanden Borre (N-VA): De pot verwijt de ketel!

Collegelid Pascal Smet: Wat heeft het Beursplein met een fuifzaal te maken? Ik vind uw vergelijking met de PS ook bijzonder vreemd. Maak het debat eens wat interessanter!

De heer Mathias Vanden Borre (N-VA): U wilt mij meenemen naar jeugdhuizen. Goed. Laten we samen eens een kijkje nemen. Ik doe een tegenvoorstel: laten we samen eens naar de Beurs gaan kijken hoe de toestand daar is. Alles ok? Ik dacht het niet.

Collegelid Pascal Smet: Ik doe alles te voet of met de fiets en kom zeer regelmatig langs de Beurs. Ik zal u zeggen wat het probleem is aan de Beurs. De politie heeft daar 600 mensen zonder papieren opgepakt, die de heren Theo Francken en Pieter De Crem niet verwijderen. Die mensen hebben het bevel om het grondgebied te verlaten, maar lopen vrij rond.

De heer Dominiek Lootens-Stael (Vlaams Belang): Als ze dan uiteindelijk op een vliegtuig zitten, probeert de PS dat te verhinderen.

De voorzitter: Hebt u nog iets te zeggen, mijnheer Vanden Borre? Willen de leden hem laten uitspreken? Ik heb vandaag al hard genoeg met mijn hamer geslagen.

De heer Mathias Vanden Borre (N-VA): Ik heb zeker nog iets te zeggen tegen collegelid Pascal Smet, en dat zal er de komende 5 jaren niet op minderen. Mijn collega, de heer Gilles Verstraeten heeft goede dingen in het betoog van collegelid Sven Gatz gehoord. In de eerste plaats, het overleg met de Franstalige collega's, waarvoor u zich zou willen engageren. Ik hoor dat we hier en nu geen discussie kunnen hebben over wat er met meertaligheid wordt bedoeld en dat we moeten wachten op uw beleidsbrief in het Brussels Hoofdstedelijk Parlement. De VGC is echter een autonome beleidsinstelling en als u iets in uw bestuursakkoord zet, moet u daar in deze vergadering ook verantwoording over afleggen, zonder dat de bevoegdheidsverdeling hier onder druk komt te staan. Wat het meertalige onderwijs betreft, dat mag voor sommige leerlingen niet leiden tot een verzwakking van hun kennis van het Nederlands. Daar zullen we het zeker nog over hebben.

Tot slot, ben ik blij dat u openheid toont ten opzichte van taalbadan. We moeten dit instrument zeker verder ontwikkelen om onze ketjes de kansen te geven die ze verdienen.

De heer Arnaud Verstraete (Groen): Ik dank iedereen voor de vele tussenkomsten. Ik zou hier graag willen op ingaan, maar we zullen dat in de commissies doen. Ik vond de debatten zeer boeiend en denk dat het een uitdaging zal worden voor de raadsleden om, gezien het aantal sprekers en de bestaande spreektijden, te kunnen blijven zorgen voor de nodige dynamiek in de debatten. We moeten ons daarover beraden. We zitten met een nieuwe Raad, en het is nog wat zoeken voor iedereen. In dat verband is het goed dat we elkaar kunnen aanspreken. Het is niet omdat we hier in de VGC van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest zitten dat we niets meer zouden mogen zeggen over het Vlaamse niveau. In dat geval houden we een stuk van de realiteit kunstmatig buiten. Iedereen moet sterk genoeg kunnen staan om

in een betoog af en toe iets te verwerken van wat er op de andere beleidsniveaus wordt gedaan.

Ik heb in de debatten veel gehoord over diversiteit. Sommigen vinden dat er te veel aandacht is voor samenwerking en diversiteit en te weinig voor het behoud van de Vlaamse identiteit. In die zin zit er misschien waarheid in de uitspraak van mevrouw Bianca Debaets, die zegt dat dit misschien ‘het midden’ is. Misschien vindt deze meerderheid de aansluiting met wat de meerderheid van de Brusselaars wil, namelijk een duidelijke koers naar een duurzame, gezonde en inclusieve stad. Ik wens dit College heel veel succes met de uitvoering van die beleidsverklaring.

De heer Dominiek Lootens-Stael (Vlaams Belang): Op 2 zaken zou ik graag willen terugkomen. Wat het lerarentekort betreft, zal het niet volstaan om nieuwe leerkrachten aan te trekken. We zullen er ook moeten voor zorgen dat diegenen die er al zijn ook willen blijven. Sommigen komen in dermate moeilijke situaties terecht dat ze er moedeloos van worden. Ik lees in de beleidsverklaring dat er afspraken zullen worden gemaakt in verband met de lerarenopleidingen. Dat is ook dringend nodig, want wanneer ik verneem dat er zij-instromers zijn die al even actief zijn in ons Nederlandstalig Brussels onderwijs, dermate gemotiveerd zijn dat ze de lerarenopleidingen nog willen gaan volgen en daarvoor ook driekwart van een maandloon willen op tafel leggen, maar niet weten wat het traject zal zijn, wanneer ze zich moeten vrijmaken, dan denk ik dat je mensen afschrikt en wegjaagt uit ons onderwijs. Daar moet dringend werk van worden gemaakt.

Collegevoorzitter Elke Van den Brandt wil de indruk wekken dat ik niet goed begrijp wat er wordt bedoeld met diversiteit. Als men eens kijkt naar het participatietraject in Brussel, dan zie je heel duidelijk waarover het gaat: immigratie, multiculturaliteit, enzovoort. Het probleem dat ik daarmee heb, is dat men massaal inzet op diversiteit, superdiversiteit of wat dan ook, maar veel te weinig inzet op de echte Nederlandstalige Brusselaar. Die wordt blijkbaar vergeten in deze beleidsverklaring. Ik denk echter dat het nodig is dat de VGC die kerntaak opnieuw opneemt. Die mensen moeten opnieuw worden bereikt, misschien met een meet- en weetcel. Hoeveel mensen uit die groep zijn nog betrokken bij wat wij doen of weten nog wie wij zijn? Dat kan soms ontluisterend zijn. We moeten daar weer op inzetten. Daarvoor is deze instelling ook in het leven geroepen. Dat mogen we niet uit het oog verliezen.

Mevrouw Khadija Zamouri (Open Vld): Drie punten hebben mijn aandacht getrokken. Ten eerste, de samenwerking. Er staat duidelijk in de beleidsverklaring dat er positief zal worden samengewerkt met andere overheden. Dat stemt ons gerust omdat het er zwart op wit instaat, waardoor er geen ruimte overblijft voor twijfel.

Ten tweede, zijn er de adviesorganen. Verschillende collega's hadden het er al over. Verschillende mensen uit verschillende sociale en economische achtergronden zouden deel uitmaken van de adviesorganen. Dat is een goede zaak. Ik maakte 20 jaar geleden ook deel uit van zo'n adviesorgaan. Dat moet blijven bestaan. Ik vind wel dat het daar niet bij moet blijven. Als we gewoon al kijken naar het VGC-personeel, dan slagen wij er niet in om een divers publiek aan te trekken op de verschillende niveaus in al onze structuren, behalve dan bij het schoonmaakpersoneel. Wij willen dat er een inhaalbeweging komt op dat vlak.

Een derde punt, is het taalbad. Collega Gilles Verstraeten had het hier al over, wat hem siert, in die zin dat hij een oplossing wil vinden voor jongeren die een taalachterstand hebben. Toen

ik nog deel uitmaakte van het Vlaams Parlement, hebben we ooit een studiereis gemaakt naar Canada, met de focus op onderwijs. In Canada zijn er heel wat nieuwkomers. Omdat de voertaal doorgaans Engels is, wordt er een soort Frans taalbad georganiseerd. Dat gaat erg ver. Zelfs de gebruiksaanwijzing van een *Macbook* wordt er in het Frans vertaald. Zelfs sommige mensen uit onze vergadering zouden dat taalbad te verregaand vinden. Wij hebben daar ook een school bezocht waar nieuwkomers uit heel de wereld taalbegeleiding krijgen. Dat was erg boeiend en lijkt mij ook voor ons de discussie waard. Er wordt ginds op maat van de kinderen gewerkt, om ze nadien elk op hun eigen gepaste moment weer in het gewone traject in te schakelen. Naargelang de situatie van het kind...

De voorzitter: Hier bestaat een verslag van, mevrouw Zamouri. Het ging om een Brusselse delegatie, en geen Vlaamse.

Mevrouw Khadija Zamouri (Open Vld): Maar voor de nieuwe leden dacht ik...

De voorzitter: Ja, voor de nieuwe leden is het misschien het vermelden waard, maar we zullen een kopie van dat verslag doorsturen.

Mevrouw Bianca Debaets (CD&V): Mevrouw Khadija Zamouri vertelt met zoveel enthousiasme over Canada dat je bijna zin zou krijgen om het te gaan bezoeken.

Mevrouw Khadija Zamouri (Open Vld): Het is de moeite.

Mevrouw Bianca Debaets (CD&V): Dat geloof ik heel graag.

Ik stel vast dat u ook in uw antwoorden heel erg aan de oppervlakte blijft en geen echte antwoorden geeft. Na het bestuursakkoord en de beleidsverklaring zijn de antwoorden eigenlijk even vaag.

Bovendien heb ik het gevoel dat u zich wat verschuilt achter burgerparticipatie. Nogmaals: ik vind het heel erg belangrijk om de stad en het gewest samen met de Brusselaars vorm te geven, niet boven hun hoofd, maar echt bottom-up. U bent echter wel verkozen, u hebt een uitvoerend mandaat. Dus moet u wel beleidskeuzes maken. Dus vind ik u verstoppen achter burgerparticipatie eigenlijk toch wel een beetje flauw.

Ik heb mevrouw Hilde Sabbe heel eloquent een pleidooi horen houden voor senioren. Ik verwacht echter niet zozeer een eloquent betoog van mevrouw Hilde Sabbe, maar ik wil graag weten van het College wat het zal doen voor die senioren. Dat zijn 2 verschillende zaken.

Ik wil ten slotte nog aanhalen dat ik heel erg blij ben dat er een oplossing is voor Landjuweel. We hebben daar allemaal mee naar gezocht, denk ik. Hopelijk klopt dat ook. Het is iets anekdotisch, in die zin dat u zich het vaderschap van heel veel projecten toe-eigent. Mochten we u geloven, dan zou u een van de stichters van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest zijn. *(Gelach)*

Collegelid Pascal Smet: Dat is een totaal andere zaak.

Mevrouw Bianca Debaets (CD&V): U wilt waarschijnlijk ook de 19 gemeenten afschaffen.

Dat zal er niet van komen de volgende 5 jaar, zoals we gehoord hebben van de Franstalige collega's. Tussen de marketingslogans en de realiteit is er vaak nogal wat verschil, collegelid Pascal Smet. Dat wou ik toch nog eens aanhalen.

Ik kan alleen maar besluiten met te zeggen dat er nog een herkansing komt, ten laatste bij de begrotingsopmaak en de beleidsnota's. Hopelijk krijgen we dan wel antwoorden op onze vragen.

Mevrouw Els Rochette (one.brussels-sp.a): Ik ben tevreden met de antwoorden. Het was een interessant debat.

- *De bespreking is gesloten.*

REGELING VAN DE WERKZAAMHEDEN

De heer Dominiek Lootens-Stael (Vlaams Belang): Ik stel voor om eerst de actualiteitsvraag te behandelen en daarna de stemming te houden. (*Instemming*)

ACTUALITEITSVRAAG (R.v.O., art. 60)

Jarenlange leegstand van een gebouw van de VGC

De heer Mathias Vanden Borre (N-VA): Het heeft heel wat voeten in de aarde gehad om deze vraag geagendeerd te krijgen.

Op 11 september 2019 stond in een artikel in *Bruzz* dat er sinds 1994, ondertussen 25 jaar geleden, een gebouw van de Vlaamse Gemeenschapscommissie bij Schuman leeg staat. Dat gebouw deed tot 1994 dienst als internaat voor muziekstudenten. Ondertussen kampt het gemeenschapscentrum De Maalbeek, dat aan de achterkant grenst aan het voormalige internaat, al jarenlang met een plaatsgebrek.

Dit pand was aanvankelijk een voorwerp van dispuut tussen de VGC en het Gemeenschapsonderwijs. In 2008 besliste de Raad van State in het voordeel van de VGC. Na die beslissing was het de bedoeling dat het gebouw tegen 2011, ondertussen alweer 8 jaar geleden, gebruiksklaar zou zijn voor GC De Maalbeek. Maar sindsdien hebben opeenvolgende collegeleden geen beslissingen genomen inzake de toekomst van het gebouw.

Welke plannen hebt u voor het voormalig internaat en hoe lost u het probleem van plaatsgebrek bij GC De Maalbeek op?

Hoeveel gebouwen die het bezit zijn van de VGC, staan op dit moment leeg en hoeveel heeft die leegstand de belastingbetaler reeds gekost?

Collegevoorzitter Elke Van den Brandt: We moeten vaststellen dat leegstand een groot probleem is in Brussel. Alle overheden moeten er alles aan doen om dat te verbeteren. Ik vind uw vraag dus pertinent. Ik vind het terecht dat, als de VGC een leegstaand gebouw bezit, wij daarover ondervraagd worden.

We betreuren dat dit pand in de Kloktorenstraat al jaren ongebruikt is. Het is een mooi gebouw met heel veel potentieel. Het zou de Brusselaars bijvoorbeeld een bijkomende ontmoetings-, leer- of zelfontplooiingsruimte kunnen bieden.

De problematiek van de leegstand en de specifieke situatie van gemeenschapscentrum De Maalbeek zou ik het liefst apart bekijken. Het zijn aparte problemen, die natuurlijk wel gelieerd zijn.

Het gebouw in de Kloktorenstraat staat inderdaad al sinds 1994 leeg. Het pand was aanvankelijk een voorwerp van dispuut tussen de VGC en het Gemeenschapsonderwijs. Sinds 2007 heeft de VGC het eigendomsrecht en zijn er ook verschillende ontwerpstudies geweest. Er zijn projecten geweest, die inderdaad niet tot uitvoering gebracht zijn.

In 2013 werd het gebouw eenmalig en uitzonderlijk ter beschikking gesteld van een kunstenaar, Thomas Bellinck. Die heeft er zijn tentoonstelling 'Domo de Europa historio en ekzilo' ondergebracht. Sindsdien kan het gebouw niet meer gebruikt worden. Het klopt ook dat het gemeenschapscentrum De Maalbeek een aanvraag heeft ingediend voor het tijdelijk gebruik van het pand via een bestemmingswijziging. Die is helaas door de gemeente Etterbeek geweigerd. Concreet ging het erom vergaderzalen en polyvalente ruimtes voor workshops, cursussen enzovoort te gebruiken.

Het gemeenschapscentrum heeft een heel rijk aanbod aan pedagogische, culturele, artistieke en sportieve activiteiten voor jong en oud. Om dat allemaal op een kwaliteitsvolle manier te kunnen aanbieden, heeft het centrum ruimte nodig. Momenteel heeft het centrum vooral een gebrek aan afgescheiden vergader- en opleidingsruimtes. Dat wordt opgelost door creatief gebruik te maken van de wel beschikbare ruimtes, zoals de sportzaal die beschikt over een mooie cafetaria. De foyer en de grote theaterzaal worden veelvuldig gebruikt als vergader- en ontmoetingsruimte. De bureaus zijn heel klein gemaakt om een wat grotere ruimte te creëren boven de foyer van de theaterzaal zodat daar vergaderingen kunnen plaatsvinden. De theaterzaal zelf wordt ook creatief ingezet. De sportzaal wordt intens gebruikt. Ik denk dat dit aantoont dat er geen gebrek is aan creativiteit bij het centrum en dat er geprobeerd wordt zo goed mogelijk de beschikbare ruimte te benutten.

Dan kom ik terug op het leegstaande pand. Het gebied dat zich uitstrekt tussen de Hoornstraat, de Kloktorenstraat en de Oudergemlaan, werd in samenwerking met het Gemeenschapsonderwijs volledig onderzocht. Men bestudeerde de mogelijkheid om, volgens het principe van multifunctioneel gebruik, naast het gemeenschapscentrum verschillende programma's te kunnen combineren op die locatie. Zodra er meer duidelijkheid is over het investeringsplan en welke grote projecten we daarin kunnen selecteren, zullen we natuurlijk nieuwe plannen maken voor die panden. We heropenen, in afwachting van het investeringsplan, wel de dialoog met de gemeente om tijdelijke oplossingen mogelijk te maken zodat we effectief, althans al tijdelijk, het gebouw kunnen gebruiken om daarna een meer permanente oplossing te kunnen hebben.

Het 2de gedeelte van uw vraag ging over welke leegstaande gebouwen de VGC nog in haar bezit heeft. Daarop kan ik antwoorden dat dit het enige leegstaande pand is en dat de VGC al haar andere gebouwen optimaal en volledig probeert te benutten.

De heer Mathias Vanden Borre (N-VA): Bedankt voor uw antwoord. Enerzijds schetst u nogmaals de historiek van het gebouw. Dat is goed. We stellen vast dat het gebouw inderdaad

25 jaar leeg staat en dat het in 2013 nog eenmalig gebruikt werd. U zegt dan dat het niet meer gebruikt kan worden. Dan vraag ik me toch af, want dat zou eigenlijk toch het meest pertinente van uw antwoord moeten zijn, wat we daar nu mee gaan doen. Wat brengt de toekomst? Daarover hoor ik u toch niet echt een duidelijke positie innemen.

U zegt dat u in dialoog gaat met de gemeente, tijdelijk gebruik opnieuw gaat aanmoedigen of daaraan zal werken. Dat veronderstelt toch investeringen. Want als het vandaag ongeschikt is, dan zal er toch eerst opnieuw geïnvesteerd moeten worden in het gebouw. Als er dan toch geïnvesteerd wordt in het gebouw, vraag ik me af of dat dan in functie zal zijn van het gemeenschapscentrum De Maalbeek of dat het gebouw een andere functie zal krijgen. Daarover was u niet echt duidelijk. Ik moet dus eerlijk zeggen dat ik niet helemaal gerustgesteld ben door uw antwoord. Zal het gebouw nu wel degelijk een nieuwe functie krijgen die gekoppeld is aan het gemeenschapscentrum? Ik denk dat we daar vragende partij voor zijn. Of zal het tijdelijk gebruikt worden? En welke investeringen worden daar dan aan gekoppeld? Kunt u dat wat meer verduidelijken?

Collegevoorzitter Elke Van den Brandt: Ik wil duidelijk een verschil maken tussen een oplossing op lange termijn, een definitieve oplossing en een tijdelijke oplossing. Er liggen een aantal studies voor. Er zijn denksporen over wat men ermee kan doen. Maar het hangt ervan af welke keuzes we kunnen en zullen maken binnen het kader van het investeringsplan. Er zijn opties om dat inderdaad samen met het gemeenschapscentrum te doen. Als die opties niet geselecteerd worden, zullen we er iets anders mee doen. Tegen dat het investeringsplan er is, moeten we weten wat we met het gebouw willen doen, of eventueel, als we er niets mee willen doen, wie er wel iets mee kan doen.

Mijn antwoord ging over het tijdelijk gebruik, over wat we in tussentijd doen. We moeten zorgen dat er zo snel mogelijk oplossingen zijn. We moeten kijken of we er in de tussentijd wel iets mee kunnen doen. In functie van het antwoord daarop zullen er investeringen nodig zijn om voorlopig eventueel aanpassingen te doen. De gemeente Etterbeek heeft vorig jaar een voorstel geweigerd. We moeten bekijken wat de argumenten daarvoor waren en of we misschien andere voorstellen of aanpassingen kunnen doen.

We zijn met dat dossier bezig. Het is zeker niet iets om trots op te zijn. Het is een dossier dat al lang aansleept. Het is een leegstaand pand. We moeten oplossingen hebben op korte en lange termijn, willen we daarop inzetten.

De heer Mathias Vanden Borre (N-VA): Ik onthoud dus dat er in het investeringsplan wel degelijk rekening zal worden gehouden met dit gebouw. Daar rekenen we op en we nemen er nota van. We zullen dan ook opvolgen wat de toekomst van dit gebouw zal zijn. Nogmaals: we pleiten ervoor dat het gemeenschapscentrum De Maalbeek daar een rol in krijgt.

- *Het incident is gesloten.*

Beleidsverklaring (R.v.O., art. 49, 1)

**Beleidsverklaring 2019-2020 van het College van de Vlaamse Gemeenschapscommissie –
Stuk 4 (2019-2020) – Nr. 1**

Stemming

De Beleidsverklaring 2019-2020 wordt aangenomen met 10 stemmen tegen 6, 1 lid heeft zich onthouden.

Hebben ja gestemd: Juan Benjumea Moreno, Carla Dejonghe, Soetkin Hoessen, Els Rochette, Hilde Sabbe, Lotte Stoops, Guy Vanhengel, Arnaud Verstraete, Khadija Zamouri, Fouad Ahidar

Hebben neen gestemd: Jan Busselen, Bianca Debaets, Dominiek Lootens-Stael, Cieltje Van Achter, Mathias Vanden Borre, Gilles Verstraeten

Heeft zich onthouden: Pepijn Kennis

- *Het incident is gesloten.*

- *De vergadering wordt om 13.13 uur gesloten.*

- *De Raad gaat tot nadere bijeenroeping uiteen.*

BIJLAGEN

Ingekomen stukken

Beleidsverklaring – Indiening en verwijzing

Beleidsverklaring 2019-2020 van het College van de Vlaamse Gemeenschapscommissie
– Stuk 4 (2019-2020) - Nr.1

Doorverwezen naar de Plenaire Vergadering van 18 september 2019.

Schriftelijke vragen – Indiening

Er werden schriftelijke vragen ingediend door de heer Dominiek Lootens-Stael.

TREFWOORDENREGISTER

Actualiteitsvraag

Zie - Jarenlange leegstand van een gebouw van de VGC

Beleidsverklaring

Bespreking, blz. 8

Stemming, blz. 60

Benoeming Bureau, blz. 3

Benoeming van de commissies, blz. 5

Jarenlange leegstand van een gebouw van de VGC, blz. 57

Mededeling, blz. 5

Opening gewone zitting 2017-2018, blz. 3

Toespraak voorzitter, blz. 4